

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Abril 2012 · núm. 138 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

La nostra és força creixent

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 138 · Abril 2012 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

La nostra és força creixent

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambta Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgttsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

Que no s'aturi la lluita

La CGT va convocar Vaga General el 29M contra la Reforma Laboral i el Pacte Social, deixant clar que l'objectiu de CGT no és negociar la reforma laboral sinó derogar-la juntament amb la resta de mesures econòmiques i antisocials que agredeixen directament a la classe treballadora. Una vaga general, combinada amb una vaga de consum, que va suposar un èxit de seguiment i un èxit de participació en unes manifestacions multitudinàries com feia anys que no es veia, un fet que mostra que poc a poc alguna cosa es va movent i que la crispació creixent es va traduint en mobilització.

Un 29M en que la CGT va presentar la seva pròpia convocatòria de Vaga, absolutament diferenciada, amb actes, mitjans i manifestacions pròpies, buscant el màxim d'unitat i confluència amb altres organitzacions sindicals i moviments socials contraris al pacte social i que persegueixen la defensa dels drets de la classe treballadora, la justícia social i la llibertat. Una vaga amb una crida conjunta amb la CNT i SO, i amb la intenció de seguir treballant per la convocatòria d'una Vaga General Europea, coordinant-se amb tot el sindicalisme de classe i alternatiu a nivell europeu. L'atac del capitalisme és el mateix en tots els països, aixafats per les polítiques liberals i mesures d'austeritat, per això cal coordinar-se a través de la xarxa europea del sindicalisme alternatiu i de base per preparar una resposta comuna, que pugui unir els treballadors a nivell internacional i així lluitar per un model de societat basat en els béns comuns, en els serveis públics de qualitat, en unes pensions dignes i en un treball estable per a tots.

La CGT seguim cridant a la lluita de totes i tots els que aquí vivim i treballem, a la classe treballadora amb o sense ocupació, als moviments socials, als col·lectius desfavorits i precaritzats, a les assemblees populars i de barris, joves, estudiants, pensionistes, desnonades, migrants, exclosos... una crida a tota la població per a secundar les mobilitzacions durant aquesta primavera, una crida a manifestar un rebuig radical de la política econòmica i social desen-

volupades per les diferents Administracions de l'Estat espanyol, una crida per a defensar la nostra dignitat i els drets laborals i socials que ens estan robant amb la Reforma Laboral, el Pacte Social i la resta de lleis antisocials que el govern i la patronal estan decretant. Considerem inacceptable la nova Reforma Laboral i el pla d'ajust per reduir el dèficit que el govern de Mariano Rajoy està imposant a les persones treballadores i classes populars. Suposen un atac frontal contra els drets laborals i socials de tota la població, per la qual cosa, sobre la base de la nostra dignitat i en defensa de la justícia social, hem de lluitar contra aquestes mesures.

Exigim la retirada de les polítiques, lleis i actuacions del capital que fomenten l'atur, la retallada de drets col·lectius i individuals, la precarietat i l'exploatació de la classe treballadora i que impedeixen un repartiment just del treball, la riquesa i el benestar. Exigim l'aplicació immediata de mesures concretes que acabin amb l'atur, la precarietat, la temporalitat i sinistralitat laboral.

La Vaga General del 29 de març ha estat una data molt important que haurà de tenir continuïtat amb la convocatòria de futures mobilitzacions fins a aconseguir els objectius esmentats. L'èxit de la vaga ha d'utilitzar-se per exigir la derogació total de la Reforma Laboral, no per a la seva negociació, així com també per impedir les retallades socials que atempten directament contra els drets de la majoria. Al mateix temps implica establir les bases per a l'exigència d'un nou model

social i productiu. Per tant, per a CGT, el 29M és el punt de partida d'una mobilització continuada que inevitablement comportarà noves lluites i la convocatòria d'una altra Vaga General. En les properes setmanes tenim una jornada com és el 1r de Maig,

en que hem d'aconseguir mobilitzar el màxim de gent i ocupar de nou els carrers. I el 12 de maig, amb motiu del primer aniversari del 15M, nova jornada internacional de mobilitzacions "Unides per a un canvi global". Primavera calenta, construint futur...

Nota: L'autor del dibuix de la portada del Catalunya-Papers núm. 137 és Josep M. Cazares.

Agurrelj

Edició del Col·lectiu La Tramuntana: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisés Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Bertanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya".
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"La meua llibertat, per alguns dels qui m'envoltaven havia de ser, en particular, la llibertat sexual. La llibertat sexual amb ells, pel que, en negar-m'hi deixaven de considerar-me una dona lliure!"

"Entre el sol i la tempesta"
de Sara Belenguer

REPORTATGE

Les contrareformes, les retallades i totes les noves regulacions tindran uns efectes que no ens beneficiaran, ni com a treballadores, ni com a dones.

La crisi que ens afecta a tothom té nom de dona

La contrareforma laboral des d'una perspectiva de gènere

Aprofiten la crisi per fer involucions en les normatives que afectaran en major mesura a les dones

Blanca Rivas, Secretària Jurídica CGT Catalunya

Per posar-nos en antecedents

El que es feia fins abans de la reforma del 2012 era millor? Doncs la resposta és no. Està clar que no hem defensat ni defensarem les línies ideològiques de les legislacions que pretenien protegir els drets de les dones i afavorir la seva incorporació al món laboral. Aquestes legislacions acostumen a fer més laxes les obligacions dels i les empresaris i, per tant, no posen en l'eix central la problemàtica de l'ocupació femenina.

Si fem una mica de memòria, aquest fet ja el vam tractar en un article d'aquesta mateixa revista després de l'aprovació la contrareforma laboral feta pel Govern del PSOE el setembre de 2010.

En aquest text legal, en la seva exposició de motius, considerava com una de les problemàtiques del mercat laboral de l'estat espanyol, la discriminació en les possibilitats d'ocupació de determinats sectors de població. Entre aquests hi eren les dones, i també les joves i majors de 45 anys quan, a més, eren dones. Així, la reforma va fer tot un seguit d'articles que pretenien acabar amb aquesta "problemàtica".

Entre elles, les quals esmentarem doncs ja vam entrar a fons en el seu moment, es preveien tot un seguit de bonificacions en les quotes a la Seguretat Social abonada pels empresaris quan contractessin dones o l'ampliació de supòsits de casos en que es podia dur a terme la contractació a través del contracte pel foment de la contractació indefinida (amb una reducció de la indemnització a 33 dies i 24 mensualitats) si es feia amb dones o l'inici de la modificació dels contractes temporals procurant un augment de les indemnitzacions, encara que ridícul, i l'inici, també, de les facilitats pel canvi de les condicions laborals, coneguda com a flexibilitat interna, per evitar els acomiadaments.

Totes aquestes mesures, ja vam apuntar en el seu moment, que lluny de beneficiar a les dones, beneficia-

ven als empresaris, que si després volien, beneficiarien o no a les dones. És a dir, les contractarien o no amb més freqüència no per les seves capacitats sinó pels beneficis fiscals i laborals que els hi podia comportar. Posteriorment, també es va dur a terme una reforma del sistema públic de prestacions, bàsicament de les pensions de jubilació. En aquestes modificacions també vam poder fer un anàlisi en clau de gènere i vam considerar que les modificacions eren perjudicials per a totes les treballadores però encara més per les dones.

Les dones majoritàriament tenen salaris més baixos, vides laborals amb constans interrupcions per la cura de familiars i contractes parcials. Això fa, que siguin menys les que arriben a percebre una prestació contributiva i quan ho fan aquestes són en menor quantia.

Així, l'acord per la reforma de les pensions, va preveure mesures tendents a millorar les prestacions en les dones, com l'ampliació del còmput de la interrupció de la vida laboral per naixement o adopció o l'ampliació del període de cotització per excedència de 2 a 3 anys. Mesures que, com ja vam exposar, afavoreixen el manteniment de l'estructura patriarcal, en el sentit que fomenten que siguin les dones qui més les utilitzen i, per tant, qui seguiran fent-se càrrec de tot allò que passa un cop tancada la porta de casa.

En contraposició, moltes de les mesures que preveia i que ja s'apliquen, encara que gradualment, són nefastes per les prestacions de les dones i la seva qualitat de vida durant la vellesa. Algunes són l'augment de l'edat ordinària de jubilació i dels coeficients reductors, la reducció de

les llacunes de cotització que es cobriran 2 anys amb la base mínima i la resta amb el 50% de la base mínima o l'augment del període de càlcul per la jubilació. Totes elles provocaran reducció de les dones que poden accedir a la prestació contributiva i una reducció de la seva quantia. Tot això, ja feia que la crisi que ens afecta a totes pogués tenir nom de dona. Però és que les coses cada cop van a pitjor.

Una crisi que sempre paguem les mateixes ... i les dones encara més

Els moments de crisis són moments de canvis. La paradoxa d'aquesta frase és que el canvi, que hauria de ser entès en sentit positiu, sembla ser que no és ben bé el que estem vivint actualment.

Des del 2008 sempre som les mateixes les que estem pagant els plats trencats, les treballadores i les ciutadanes, però semblar ser, que quan aquestes són dones, amb les reformes d'aquest passat mes de febrer, ho pagaran molt més.

La contrareforma laboral del febrer del 2012, aprovada pel Govern del PP, i recolzada pel Govern de la Generalitat de Catalunya, capgirarà les relacions laborals tal i com s'entenen a l'estat espanyol. Dóna un tomb radical, és a dir, des de l'arrel i ja retornarà a ser com abans si nosaltres no ho impedim.

Aquest tomb també afecta a les línies d'actuació que s'han traçat, i que anteriorment hem descrit, per trencar amb la discriminació al mercat laboral. Evidentment, cal deixar clar, que quan parlem de mercat laboral ens referim, en aquest cas, només al tre-

ball que s'entendria contemplat dins de l'Estatut dels i les Treballadores. És a dir, a aquell treball a les ordres d'altri (conegut com per compte d'altri) i pel que és perceput un salari. Així, que no parlarem, de tot el treball que existeix dins de l'economia informal, que està ocupat majoritàriament per dones, sense cap dret, sense cap regulació i on es produeixen més abusos (per exemple: cura de persones, neteja d'habitatges particulars, prostitució,...). Ni tampoc tot aquell treball reproductiu, que fan majoritàriament dones, que no té salari, ni horari, ni drets,... i de fet no es considerant ni tan sols com a treball.

Així, i centrant-nos en el marc de les relacions laborals, les reformes i les lleis anteriors parlaven d'evitar les xifres negatives d'ocupació i precarietat femenina.

Xifres com que les dones, segons l'Enquesta de l'Estructura Salarial de l'any 2009, perceben de mitjana el 78% del salari dels homes. Fet que comporta que una dona ha de treballar més de 3 mesos més per guanyar el mateix salari que un home. És cert, que sembla que amb la crisi aquesta diferència ha disminuït però per l'empitjorament de les condicions salarials de tota la població, no per una millora dels salaris que perceben les dones.

Xifres com que el treball a temps parcial està ocupat, en un 76% per dones, degut a que són les que majoritàriament "concilien" la vida laboral amb la familiar. Aquest fet fa que no treballin jornades completes que els dificultarien complir amb totes les conegudes com a càrregues familiars (el mateix nom ja indica com són vistes aquestes tasques imprescindibles per la supervivència de la societat).

Xifres com que la taxa d'ocupació de les dones a l'estat espanyol és 11'6 punts inferior a la dels homes o que el 95'8% de la població inactiva en l'estat espanyol són dones. El motiu principal pel qual no busquen feina és perquè han de tenir cura dels seus fills, filles, persones adultes malaltes, discapacitades o d'edat avançada.

A la contrareforma laboral del 2012 aquestes xifres li importen ben poc. No és una prioritat fer quelcom per acabar amb aquesta situació. Però, fins i tot, podríem afirmar que la idea és a la inversa. Sembla ser que es vulgui o el retorn de la dona a la llar o complicar més la situació a qui intenta compaginar feina i vida personal o familiar.

Anirem desglossant així, algunes de les previsions legals de la reforma que creiem que poden portar a retrocedir, i molt, en el temps.

Els canvis en la contractació

La creació del nou contracte per a emprenedors. És un contracte considerat indefinit però que té un any de període de prova. En podran fer ús les empreses de menys de 50 treballadores. Aquest contracte afectarà més a les dones, doncs aquest tipus d'empreses tenen més alt percentatge d'ocupació femenina. El contracte permetrà l'acomiadament sense avis ni indemnització. Per això considerem que, en el fons, més que un contracte indefinit és un contracte temporal més.

La permissivitat de realitzar hores extres en el contracte a temps parcial. Això permetrà que sense cap tipus d'avis previ es puguin realitzar hores extraordinàries quan una persona està contractada a temps parcial. Cal tenir en compte, que un contracte a temps parcial vol dir del 1 al 99% de la jornada completa. Això permetrà una jornada establerta de forma unilateral i diària per l'empresària. Tothom sap com es fan servir en realitat les hores extraordinàries. I amb el 76% de les dones contractades a temps parcial aquest fet implica dificultar el manteniment del lloc de treball amb les responsabilitats diàries.

Els canvis en la relació laboral acordada o la flexibilitat interna

D'una banda es fa desaparèixer el concepte de categoria professional. Així, abans, hi havia un grup professional i dins d'ell diverses categories. Això farà que en el nostre lloc de treball puguem desenvolupar, de manera natural, diferents tasques, tant d'inferior com de superior categoria, pel mateix salari. Aquest fet, per algunes expertes, es considera que dificultarà la identificació de les causes de segregació vertical per raó de gènere en les empreses i, per tant, impedirà la previsió de mecanismes per a la seva correcció. També hi ha canvis en la mobilitat geogràfica. Un terme que implica el canvi de centre de treball i que, pot comportar, un canvi del lloc de residència. En aquesta es suprimeix de l'article la garantia del dret de permanència de les persones amb càrregues familiars. Ara el dret de permanència serà només pels i les delegades sindicals. Això dificulta més la situació de les famílies i de les dones. No voler canviar de centre de treball comportarà la rescissió del contracte a 20 dies per any treballat amb 12 mensualitats.

Els altres canvis però també són greus. La facilitat en els canvis de jornada, de torns, d'horaris, de quantia salarial, de les funcions, ... precaritzen de manera greu les nostres condicions laborals. Aquestes decisions estan sotmeses a la voluntat unilateral de l'empresària i faran que ens haguem d'adaptar a la productivitat, al mercat o, fins i tot, als seus "capricis". Essent les dones, majoritàriament, les que segueixen conciliant els dos mons la "flexibilitat" comportarà, de ben segur, una expulsió de moltes dones, mares, ... del món laboral o la presa d'unes decisions concretes per qui tingui en el seu principal objectiu el seu lloc de treball.

Els canvis en previsions

legals de les que majoritàriament fan ús les dones

En trobem també amb un permís per lactància més rígid. La modificació és que el permís de lactància pugui ser fet per homes també. Una mesura que podria semblar positiva en el fons és restrictiva. Només pot utilitzar-se per un dels membres de la parella, no pels dos. El fet que el permís no es pugui repartir entre els dos membres, a la seva lluire voluntat, dificulta la possibilitat de distribució de la cura de les filles d'una manera més equitativa. A més, es preveu que el Conveni Col·lectiu pugui marcar les hores concretes en les que s'ha de gaudir del permís tenint en compte les "necessitats productives i organitzatives de les empreses". És a dir, invertint la idea pel que hauria d'estar pensat. El permís de lactància, com el seu nom indica, és per poder allestar el fill o filla i de res serveix si qui marca l'horari és l'empresària i no les necessitats de l'infant.

També hi ha canvis en la reducció de jornada. La llei estableix que la reducció de jornada, que pot ser de la meitat a una vuitena part de la jornada ordinària, sigui diària. Això comporta unes circumstàncies similars a l'anteriorment expressat pel permís de lactància. Dificultarà la distribució de la reducció de jornada per cura de filles menors de 8 anys en funció de les necessitats concretes de cada treballadora. El 96'8% de les treballadores que treballen a temps parcial per cura de menors o familiars a càrrec són dones. Aquest fet es reconegut pel Ministeri de Treball que admet, que la reforma limita el marge per la jornada reduïda per cura de menors, ja que a partir d'ara la reducció serà diària, sinó es pacta el contrari.

I fins i tot canvis en les línies ideològiques d'anteriors lleis

Ja vam parlar en el seu moment, i també ho hem fet en el breu repàs al principi d'aquest article, que una de les grans línies per acabar amb la

discriminació de l'ocupació de dones al mercat laboral eren les bonificacions. Aquestes les vam criticar per diferents motius. Considerem que existeixen tantes bonificacions que en realitat no comportaven la contractació de més dones sinó la reducció de les despeses empresarials, i perquè més enllà d'afavorir o no la contractació suposaven una reducció dels ingressos de la Seguretat Social que pot ser la gran excusa per a futures reduccions de prestacions.

Doncs bé, algunes de les bonificacions s'han tret, però no moltes. Entre elles, la que s'ha suprimit és la bonificació de maternitat. Aquesta comportava una deducció de 100 euros al mes per les empreses que contractessin treballadores que es reincorporaven al mercat laboral entre els 2 anys següents a la seva maternitat. Volia ser un incentiu a la reincorporació de les dones al món

laboral després de la maternitat. No defensarem ara que es torni a bonificar però si pensem que és un exemple de que la reforma laboral vol un retrocés per les dones en el món del treball.

laboral després de la maternitat. No defensarem ara que es torni a bonificar però si pensem que és un exemple de que la reforma laboral vol un retrocés per les dones en el món del treball.

Els canvis en els Convenis

Els Convenis Col·lectius són els que preveuen mesures contra les discriminacions a les dones, tenen articles de discriminació positiva i la previsió d'elaboració de Plans d'Igualtat. La reforma trasllada la negociació a l'empresa i això farà

La privatització dels Serveis d'Ocupació

La permissió de les Empreses de Treball Temporal d'actuar com a Agències de Col·locació de forma remunerada. Aquest canvi, a part de ser una privatització encoberta, farà que les persones en situació d'atur siguin un objecte més de mercaderia. Un nou producte d'unes velles empreses. Això, si més no,

situaria a les parades de més difícil ocupació entre les menys interessants pels nou negoci. I les dones, com ja sabem, som un d'aquests col·lectius.

Però és que, a més, si els Serveis d'Ocupació Públics estaven obligats a respectar uns paràmetres de no discriminació i d'igualtat en l'ocupació, això desapareixerà. Com es faran complir a una empresa privada que busca el màxim benefici?

que totes aquestes mesures passin a ser d'insuficients i ineficaces a inexistents.

Aquestes són només algunes de les conclusions que es poden extreure de les modificacions que fa la reforma laboral.

El que realment passarà, però, està per veure. Possem en dubte que el RDL tinguin la intenció de fer que davant les adversitats homes i dones s'incorporin d'una mateixa manera al mercat laboral i comparteixin per igual aquelles tasques que formen part de la cura i de la vida quotidiana. Això requereix d'un canvi molt més profund que no es troba en les relacions laborals sinó en el si del sistema, un sistema clarament patriarcal.

Les retallades

Però amb la reforma no s'acaba tot: les retallades també ens afecten de manera greu.

Totes les retallades implementades, tant pel Govern espanyol com pel de la Generalitat, són un punt més de discriminació vers les ciutadanes i vers les dones.

Així, el sector públic, per les seves característiques, més possibilitats d'estabilitat i flexibilitat, i per les tasques que cobreix, com sanitat o educació, està ocupat en un 80% per dones. Això està fent que les retallades afectin més la destrucció de llocs de treball femenins.

Si això se li suma la desaparició d'alguns serveis, dins l'àmbit social, i de les subvencions a serveis cap a la comunitat, la situació no millora. Desapareixen així tot un seguit de treball i, tot això, recau de nou en la part femenina de les famílies o en els treballs de dones sense cap tipus de dret ni regulació.

Un exemple que s'està utilitzant és l'aturada en l'aplicació de la Llei de la Dependència. Això és doblement greu per les dones. Ja que moltes d'elles podien fer la mateixa feina que feien com a mínim tenint dret a una remuneració. Es diu que entre 2009 i 2010 es van crear 165.000 llocs de treball directes amb aquesta llei. Llocs de treball que ja existien però que no eren reconeguts com a tals. I d'altra banda, perquè això farà que aquestes dones hagin de seguir cuidant dels seus familiars sense reconeixement ni remuneració o que les que havien contractat algú per fer-ho, i així havien accedit al món laboral, ho hagin de deixar de fer.

Com a conclusió

No estem aquí per defensar cap de les mesures que hem exposat ni, com ja hem dit, compartim la seva línia ideològica, però si volem alertar que totes elles, i sobretot les darreres, són un greu atac a tots els drets adquirits i lluitats. Uns drets que eren mínims, però que com a mínim éren. Les contrareformes, les retallades i totes les noves regulacions tindran uns efectes que encara no podem valorar però que de ben segur que no ens beneficiaran. No ens beneficiaran ni com a treballadores, ni com a dones. Cal fer tot el que estigui a les nostres mans per dir que no acceptem que precaritzin més les nostres vides. Que no volem ser esclaves ni de l'amo, ni de l'home ni del sistema.

Una nova oportunitat perduda en la nova llei d'empleades de la llar

Alex Tisminetsky, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda

Les empleades de la llar porten a les seves esquenes massa injustícia. Dones (94%), pobres i majoritàriament immigrants (61%), són alguns dels estigmes socials que expliquen la precarietat absoluta dels seus contractes laborals, on la legalitat permet tot tipus d'abusos, des de no gaudir ni de l'atur, pensions més baixes o els acomiadaments pràcticament gratuïts, passant pels sous de misèria generalitzats, que en la gran majoria de casos voregen el Salari Mínim Interprofessional, que el govern popular ha congelat en els pauperrims 641,40 euros per 40 hores de treball setmanal. La darrera reforma de la Seguretat Social, alhora que retardava l'edat de jubilació a 67 anys i rebaixava el 20% de les quanties generals de les pensions, anunciava en grans titulars que milloraria les condicions d'aquest col·lectiu. El govern de Zapatero es va afanyar a va fer propaganda de la seva "mesura social", que va obrir els teleticis del dia, i els sindicats CCOO i UGT (que van donar suport a la vergonyosa retallada, ui, volia dir reforma, de pensions d'agost de 2012) van afirmar que, per fi, "gràcies a la seva lluita", les empleades de la llar havien aconseguit equiparar-se a la resta de treballadors. Entrant a les planes webs de l'INSS, el Ministeri de Treball o la UGT es pot comprovar l'alegria dels ponents davant de la seva lloable tasca en benefici de les més humils entre les humils.

Anàlisi real de la llei

Però la definitiva aprovació de la llei, que ha entrat en vigor el darrer 1 de gener i estarà plenament vigent el 30 de juny de 2012, i encara més la seva aplicació, estan demostrant que ni hi ha una substancial millora, ni la finalitat del govern sembla ser aquesta. Però anem a pams. Amb la nova llei desapareix el règim especial de treballadores de la llar, però, oh sorpresa, es crea unes treballadores "excepcionals" dins el règim general. En termes jurídics (i amb certa conya), la nova llei canvia un "règim especial" de les empleades de la llar, per un "sistema especial" dins el sistema general. En definitiva, un joc de noms amb la voluntat de canviar termes per deixar-ho casi com estava.

I és que, per exemple, aquestes empleades continuen sense gaudir de l'atur per molts anys que hagin treballat, i el seu acomiadament comptarà amb una pírrica indemnització de 12 dies per any treballat, i a més amb el simple (i lliure) "desestiment" de l'empleador (la resta comptem amb

indemnitzacions que van de 20 a 33/45 dies), entre molts d'altres exemples. Per tant, i a pesar d'haver-se donat una poques millores, la empleades de la llar continuaran sent una immoral "excepció" dins el mercat laboral.

Finalitats de la norma

La pregunta és evident, si no hi ha una millora, perquè ho han reformat. Diguem-me desconfiat, però tot sembla apuntar a que simplement el govern ha volgut controlar més un règim de la Seguretat Social "especial", profundament precari, però alhora de "lliure" adhesió sense necessitat d'empresari, i que era aprofitat pels més precaris entre els precaris per cotitzar pagant pocs diners, per arribar a les pensions mínimes (i cada cop més minimíssimes), o per obtenir una relació laboral que permetés renovar els papers als treballadors immigrants. Ara tot això s'ha acabat: molts treballadors immigrants no trobaran una forma de cotització "flexible" en aquest règim, dificultant la renovació de residència, i els que hagin cotitzat poc cauran definitivament en el pou de les pensions no contributives, que cada dia acapara més i més capes de la societat. Les empleades de la llar, moltes d'elles, continuaran en negre i amb condicions precàries entre les precàries.

El resultat no és una millora, sinó que tot apunta que serà més treballs en negre, menys pensions per a les dones, més obstacles pels treballadors immigrants, i amb tota probabilitat més ETT (o ara dites "empreses de serveis"), que cobriran aquesta demanda de treballadors domèstics, on seguiran campant els salaris de misèria i l'explotació més severa, però ara "normatitzada".

I és que amb la nova llei, els empresaris estan obligats a donar d'alta ells mateixos a les seves treballadores, encara que sigui per una hora de treball, i el resultat pràctic és que a la realitat moltes persones que estaven inscrites com a treballadores de la llar estan passant al treball negre, i moltes altres, passaran en els propers mesos a treballar per a ETT, com (oh, nova sorpresa!) ja ho preveia descaradament la pròpia llei.

Un cop més, al topar-se amb la realitat, els discursos governamentals i dels sindicats oficials sobre millores socials resten vuits i sense contingut. Però aquest cop potser s'han passat, doncs ha estat a costa de perdre una nova ocasió per a dignificar de forma real les condicions laborals d'un col·lectiu tant legalment exclòs.

Principals diferències entre les empleades de la llar i la resta de treballadors

Amb l'entrada en vigor de la llei de la reforma laboral les empleades de la llar no han desaparegut les principals diferències en les condicions de treball d'aquest col·lectiu respecte a la resta de treballadors. Les diferències encara són més grans en la pràctica real d'aquest ram, oblidat de cap control de la Inspecció de Treball o altre organisme, però fins i tot en les lleis es conserven injustificables diferències. I concretament:

Sense prestació d'atur

A pesar de la propaganda oficial, el BOE és ben clar: les empleades de la llar no tenen dret a la prestació d'atur, i per tant un cop acomiadades resten sense cap ingrés. Com sempre, el legislador ha volgut deixar constància de la seva mala consciència amb la possibilitat de que en un futur incert les empleades de la llar puguin arribar a gaudir d'aquest dret.

Acomiadament: 12 dies per any treballat

Les empleades de la llar compten amb un acomiadament "sense causa", on el empresari pot acomiadar-les amb un simple "desestiment" (sense haver de determinar cap motiu), que dona dret a una indemnització mínima de 12 dies per any treballat. Si l'empresari no realitza el "desestiment" per escrit, l'acomiadament serà improcedent amb una indemnització de 20 dies per any treballat. La resta de treballadors compten amb una indemnització de 33/45 dies per any treballat, per aplicació de la darrera Reforma Laboral.

Topall màxim de cotitzacions: 748,20 €/mes

Les empleades de la llar per molt que cobressin (que no cobren en la realitat) mai podrien cotitzar actualment més de 748,20 €/mes, que resta lluny i no arriba ni a una quarta part del topall màxim de cotització de la resta de treballadors, 3.262,50 €/mes. El resultat, pensions mínimes entre les mínimes.

Integració de llacunes pensions

En el càlcul de les pensions als treballadors "normals" se'ls aplica una cotització mínima als mesos que no han cotitzat. Les empleades de la llar no compten amb aquest benefici, i cada més que no hagin cotitzat significarà un mes a 0 euros, amb una important baixada de les pensions finals.

Salaris de tramitació

En aquest àmbit les empleades de la llar mai han tingut dret als salaris de tramitació, i la reforma de la Seguretat Social d'agost de 2011 va mantenir aquesta discriminació, que no es sustenta en cap justificació. Però la darrera Reforma Laboral de febrer de 2012 ha vingut a trencar aquesta discriminació, aquest cop retirant els salaris de tramitació per a tots els treballadors, i dificultant la denúncia dels acomiadaments improcedents.

Horari

La jornada laboral màxima dels treballadors és de 40 hores, amb un límit de 80 hores extres anuals. Les empleades de la llar compten amb les mateixes 40 hores màximes, però sorprenentment compten amb unes possibles 20

hores setmanals més de "presència", a les que es poden sumar les mateixes hores extres que la resta de treballadors. En conclusió, es poden arribar a fer jornades setmanals de més de 60 hores.

Responsabilitat empresarial per manca de cotització

Finalment, si l'empleada de la llar pateix un Accident de Treball o una invalidesa, i l'empresari no ha cotitzat ni ha donat d'alta a la Seguretat Social, aquest no respondrà ni abonarà aquestes prestacions a pesar de la infracció, tal com es donaria en la resta de treballadors.

Normativa aplicable

Disposició adicional trigèsima novena de la llei 27/2011, de 1 d'agost, sobre actualització, adecuación y modernización del sistema de Seguridad Social.

Reial Decret 1620/2011, de 14 de novembre, por el que se regula la relación laboral de carácter especial del servicio del hogar familiar.

Algunes dades:

- 500.000 empleades de la llar es calcula que treballen en negre a l'Estat espanyol
- 61% de les empleades de la llar són immigrants
- 94% de les empleades de la llar són dones

TREBALL-ECONOMIA

Per si no fos suficient amb la Reforma Laboral, el 30 de març el govern del PP va aprovar els pressupostos més regressius i antisocials que es recorden

CGT exigeix al govern de Rajoy que retiri la Reforma Laboral

Es va paraitzar el consum el 29M

Rojo y Negro

Com a conseqüència de la Vaga General i la Vaga de Consum convocada el 29 de març, es va paraitzar el país i desplomar el consum. És absurd entrar en la guerra de xifres sobre seguiment de la vaga general, la paràlisi en els transports (excepte serveis mínims), grans empreses i polígons industrials gairebé deserts, demostren que la gran majoria de les persones amb feina que podien fer vaga (no comptem empresaris ni personal amenaçat amb l'acomiadament), havien decidit secundar-la. La vaga de consum s'ha demostrat com el complement imprescindible de la vaga general i de gran importància, tant que es pretén conèixer el seguiment d'una vaga pel descens del consum elèctric, que ha estat similar al d'un diumenge o festiu quan la gran majoria de persones no treballa. Amb la vaga s'han tancat fàbriques, tallers, oficines... i molts supermercats, centres comercials i grans magatzems, perquè els seus treballadors no han acudit al lloc de treball. En altres no ha estat possible el seu tancament, perquè l'empresa directament o indirectament ha amenaçat la plantilla. No obstant això en la gran majoria de casos aquests establiments han estat pràcticament buits, amb els seus treballadors creuats de braços.

La millor resposta per combatre les amenaces empresarials o el esquirrolatge ha estat la manca de consum, com una eina de lluita contra la banca, multinacionals, especuladors i els governs que obeixen submissament. El capitalisme salvatge, lluny de reconèixer els seus errors i passar a un model basat en el consum responsable, sostenible i respectuós amb el medi ambient, pretén seguir augmentant les seves grans fortunes retallant els nostres drets, salaris, prestacions socials i intentant que treballem més hores i anys per menys diners. A diferència d'una Vaga General que solament la poden fer qui tenen un treball i la seva empresa no els amenaça amb l'acomiadament, la Vaga de Consum o dia sense compres, pot ser secundada per tota la societat, evitant adquirir o consumir qualsevol tipus de bé, producte o servei, evitant qualsevol tipus d'operació o transacció bancària o administrativa, etc. La vaga de consum, malgrat el silenci dels mitjans de comunicació del capital, ha estat un rotund èxit que s'haurà millorat amb més planificació i organització en futures convocatòries, amb l'objectiu d'arribar a tota la societat, i ha tingut gran repercussió en ser impulsada per sindicats, associacions, col·lectius i persones de tota mena. Prova d'això són les centenars de pàgines web donant suport o difonent la convocatòria o que en tan sols una setmana, el vídeo "Huelga de Consumo: Despierta", realitzat per un col·laborador anònim, va arribar a les 167.000 visites. La lluita continua i segur que aviat s'haurà d'organitzar una altra convocatòria

Exigim la retirada de la reforma laboral

Després de l'èxit de la vaga general del 29M

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La CGT responsabilitza al Govern d'intentar manipular l'opinió pública al falsejar les dades reals sobre la incidència de la Vaga General del 29M. Els índexs de participació en la Vaga General superen infinitament els aportats pel govern i oscil·len, per sectors, des de més del 90% en el transport al 50% en altres sectors com els serveis i comerços. En conseqüència, la CGT exigeix al govern de Rajoy que retiri la Reforma Laboral.

Per a la CGT, la jornada de Vaga General del 29M cal catalogar-la com èxit rotund, ja que, a pesar de

les amenaces, xantatges, por a ser acomiadat... de la patronal i govern, hi ha hagut un seguiment molt important, molt superior a la Vaga General del passat 29 de setembre de 2010, tant en la quantitat de tancament d'empreses i fàbriques, com en els innumerables piquets informatius, com en les massives manifestacions produïdes al llarg de la jornada en tot el país, de nord a sud, d'est a oest, com fent vaga de consum.

Sens dubte, han estat milions de persones, les que han intervingut directament en l'èxit global del que ha significat aquest dia de Vaga General. Per altra banda, la CGT exigeix als sindicats institucionals que escoltin el clam del poble en el carrer i que no tornin a asseure's per a ne-

gociar aquesta reforma laboral que no és possible millorar en cap sentit, ja que, el contingut que subjeu al seu articulat és nefast per als drets i interessos de les i els treballadors.

El 29M ha estat una data molt important en la qual la classe treballadora i classes populars han sortit enfortides, però a partir d'ara mateix, la CGT torna a treballar per futures mobilitzacions unitàries i nova Vaga General, en el nostre país i a Europa fins a aconseguir l'objectiu de retirar la reforma laboral i la resta de lleis econòmiques i antisocials que fomenten l'atur, la precarietat, la temporalitat, la sinistralitat laboral, la retallada de drets socials i individuals i que impedeixen un repartiment just del treball, la riquesa i el benestar.

La CGT valora molt positivament el procés d'unitat d'acció aconseguit entre organitzacions sindicals de classe, alternatives, plataformes en defensa dels serveis públics, contra les privatitzacions, els moviments socials, el moviment ecologista, 15M, assemblees populars, moviment veïnal, plataformes contra els desnonaments, moviment estudiantil, col·lectius juvenils, etc, etc... unitat que ha permès l'èxit del 29M. Finalment, la CGT vol expressar públicament el seu suport a totes i cadascuna de les persones que han intervingut i participat perquè la jornada del 29M hagi significat un èxit per a les i els treballadors i classes populars, així com agrair el suport rebut per múltiples organitzacions sindicals i socials internacionals.

La CGT contra la tisorada dels Pressupostos Generals de 2012

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Quan es compleixen els 100 primers dies el govern del PP es burla del poble i la seva democràcia aprovant els pressupostos de 2012.

El divendres 30 de març, un dia després de la Vaga General contra la reforma laboral i el pacte social, el consell de ministres aprovava els pressupostos de 2012, amb una tisorada de 27.300 milions d'euros per a reduir el dèficit públic fins al 5,3% del PIB i acontentar a banquers, especuladors, mercats, Unió Europea...

En l'apartat d'ingressos, el govern ha aprovat una amnistia fiscal per a aquelles persones i empreses que han defraudat a hisenda, fent que blanquegin els seus diners pagant només el 10%, garantint-li la seva confidencialitat, òbviament, mentre que la resta de persones decents paguem un mínim de tres vegades més. Amb aquesta amnistia, el govern preveu ingressar 2.500 milions d'euros renunciant a perseguir el frau fiscal que està xifrat en 75.000 milions de euros segons fonts dels inspectors d'Hisenda. Per altra banda, reduirà les deduccions als impostos de les empreses per a assolir que les grans societats paguin una mica més. Així mateix, pujarà l'impost al tabac, el rebut de la llum, el gas, el butà, la gasolina, la justícia si es recorre a la segona instància...

En el capítol de reduir despeses, els pressupostos plantegen una reducció del 17%, el que suposa 13.406

milions d'euros menys. Destaquen les retallades en els ministeris d'educació (21,2%), en sanitat (13,7%), agricultura (31,2%), indústria (31,9%), foment (34,6%), hisenda (22,9%), ministeri d'exterior (54,4%), mentre que els que menys reduïxen són el ministeri de defensa (8,8%) i interior (4,3%).

És a dir, es mantindrà pràcticament la inversió en l'exèrcit i la policia mentre que es redueix dràsticament el pressupost per a educació, sanitat, foment, formació, investigació, inversions públiques, polítiques actives d'ocupació, reducció ajudes per a l'accés a l'habitatge i lloguer per a joves, integració d'immigrants, ajudes a la dependència, congelació del sou dels funcionaris, no cobertura de places de qui es jubilen, ajudes al

desenvolupament.

En definitiva, tots i totes treballant (els qui tenen treball) i recaptant per a la banca, els mercats, pagar el deute i la crisi que han provocat, pagar la usura i la festa que una minoria de capitalistes sense escrúpols estan gaudint gràcies a nosaltres.

Ni en els pressupostos, ni en les polítiques aprovades en aquests primers cent dies, no hi ha cap voluntat política de buscar una sortida social a la crisi, de repartir la riquesa i el benestar, de repartir el treball, de perseguir el frau fiscal, de buscar la justícia social.

També hem de tenir en compte, que en el mes d'octubre, plantejaran els pressupostos generals per a 2013 i tenen previst reduir el dèficit del 5,3% al 3% del PIB el que supo-

sarà una nova tisorada d'uns altres 23.000 milions de reducció de la despesa pública.

Per a la CGT, aquest govern no té legitimitat per a aprovar aquests pressupostos o per a aprovar la reforma laboral, a pesar de tenir majoria absoluta, simple i planament perquè és un frau a la població, un frau al joc de la seva pròpia democràcia parlamentària, atès que cap d'aquests aspectes estaven recollits en el programa electoral del partit popular.

El 29M, dia de la Vaga General, el poble, les i els treballadors van dir que no accepten aquesta política de reformes, de retallades i de pacte social. Des de la CGT ja estem treballant per a les pròximes mobilitzacions i nova Vaga General en el nostre país i a Europa.

Valoració Vaga General 29M a Catalunya

Secretariat Permanent del
Comitè Confederal
CGT de Catalunya

La jornada de vaga general del 29 de març ha estat un èxit, tant en l'aturada de l'activitat econòmica com en les mobilitzacions al carrer. El seguiment de les convocatòries de la CGT de Catalunya junt a moviments socials i altres organitzacions anticapitalistes han sigut les majors dels darrers 30 anys i il·lustra el creixement d'aquest espai sindical i social d'esquerres. Exigim la derogació de la reforma laboral i del pacte de les pensions del 2011. Continuïtat amb les mobilitzacions i vagues si no es retiren. Rebutgem les actuacions dels mossos d'esquadra a diferents poblacions catalanes, lesives dels drets de vaga i manifestació.

La CGT de Catalunya considera que la jornada de vaga d'ahir 29 de març ha estat un èxit. Centenars de milers de treballadors a Catalunya van seguir la crida a aturar completament l'activitat laboral. Molts polígons industrials a les diferents comarques catalanes van quedar-se buits o pràcticament buits tot el dia. Del transport públic pràcticament només van funcionar-ne els serveis mínims i, en algunes localitats on no havien estat pactats, com és el cas de Reus, durant el matí van deixar d'operar fins i tot els mínims. El nombre de comerços tancats a moltes localitats va ser significativament superior a l'experimentat en la vaga general del 29 de setembre del 2010. A l'administració pública el seguiment de la vaga va ser també molt important. En els centres sanitaris la visibilització de la vaga va ser molt limitada ja que habitualment les plantilles operen sota mínims i, per tant, van ser poques les persones que van poder realitzar la vaga. En altres serveis, com per exemple la recollida d'escombraries, la vaga va ser també massiva a moltes localitats i comarques.

La CGT de Catalunya valora molt positivament la participació activa en les diferents activitats de protesta convocades per la nostra organització: piquets informatius, manifestacions, concentracions, etc. En tots

els àmbits on tenim presència com a sindicat la participació de treballadors/es en els actes de promoció de la vaga organitzats per la CGT ha estat la major dels darrers 25 anys. Els piquets informatius han sigut nombrosos en molts polígons i poblacions, arribant a derivar en molts casos en autèntiques manifestacions espontànies especialment durant el matí. Al matí i per la tarda, les manifestacions convocades per la CGT i altres organitzacions, moviments socials i en alguns casos també sindicals, han tingut una participació massiva.

Participació massiva a les manifestacions convocades per la CGT

Terrassa: 7.000 persones van omplir la Rambla d'Egara al matí, seguint la crida de la CGT junt a moviments socials de la ciutat. Els sindicats CCOO i UGT van modificar el recorregut de la seva convocatòria per afegir-s'hi, sent menys d'una tercera part dels assistents.

Sabadell: La manifestació convocada per Sabadell Lluitant, plataforma que integra CGT, CNT, COS, Casal Independentista Can Capablanca, Endavant, CAJEI, 15-M, plataforma Afectats per la Hipoteca, Ateneu

Llibertari i altres col·lectius. Diversos Instituts havien fet tancades i es sumaven a la manifestació. Ha estat un èxit rotund, aplegant unes 7000 persones, i superant en numero de bon tros a la manifestació de CCOO i UGT que rondava els 1500 manifestants. En els piquets del matí s'havien produït 6 detinguts, que han estat alliberats amb càrrecs de desordres públics i desobediència a l'autoritat.

Manresa: Prop de 3.500 persones es van manifestar a Manresa, de les quals unes 500 ho van fer a la manifestació convocada per la CGT de Manresa i Sallent junt a diversos moviments socials.

Reus: Uns 4000 manifestants en dos blocs diferenciats, un amb els sindicats institucionals i l'altre de l'Assemblea Popular de Reus (amb presència de la CGT, EIC, 15M) van participar a la manifestació del matí. Feia molts anys que no participava tanta gent a Reus en una manifestació d'aquest tipus.

Rubí: La manifestació unitària va aplegar prop de 2.000 persones, amb una destacada presència d'afiliats/des i simpatitzants de la CGT.

Igualada: Manifestació de 3000 persones en la manifestació, amb una important participació de la CGT en un bloc separat dels sindicats UGT i CCOO.

Lleida: A les 12:30h. CGT va participar en una manifestació a Tàrraga, amb unes 75 persones del bloc anticapitalista de la població. També es van desplaçar fins a la població de Fraga per recolzar la concentració d'aquella població. Per la tarda es va realitzar la manifestació a ciutat de Lleida on la CGT va aplegar a 400 persones amb diferents col·lectius de Ponent, sortint de la Plaça Ricard Vinyes fins a la Plaça Sant Joan.

Girona: La manifestació anticapitalista del matí aplega unes 3000 persones, convocades per CGT, COS, IAC, Assemblea Popular de Girona, Endavant, SEPC, Maulets, CUP. A la manifestació unitària de la tarda, el bloc anticapitalista reuneix unes 7000 persones.

Tarragona: La manifestació més multitudinària realitzada a Tarragona, amb unes 25000 persones, donava per finalitzada la jornada de Vaga General al Camp, iniciada pel matí amb centenars de persones participant en els piquets. La gentada assistent a la manifestació feia difícil calcular quanta gent es va agrupar en el bloc de la CGT, en el qual van participar al menys un miler de persones. En acabar la manifestació un centenar de persones van realitzar un piquet pel centre de la ciutat que va acabar amb 6 detencions. Dues persones més van ser detingudes l'endemà per participar en el piquet del matí.

Mollet: La CGT convoca més de 2.500 persones en una manifestació històrica a Mollet contra la reforma laboral i les retallades. Ha estat una de les manifestacions més multitudinàries de la història recent de la ciutat.

Mataró: Unes 900 persones s'han manifestat a Mataró simultàniament contra la reforma laboral, unes 500 a la manifestació dels sindicats institucionals, i unes 400 a la de CGT i altres sindicats alternatius i moviments socials agrupats sota la denominació de Maresme29M.

Vilanova i la Geltrú: Unes 2000 persones es manifesten convocades per CGT, COS i Assemblea pels Drets Socials, amb el suport de SOS Ensenyament, Indignats, Assemblea d'Aturats i molta gent a títol individual.

Vilafranca del Penedès: 1500 persones han participat de la manifestació convocada per sindicats alternatius i moviments socials pel matí. Per la tarda 3000 persones participen a la manifestació convocada per CCOO i UGT, a la que s'han afegit les convocants de la manifestació del matí, entre els quals la Intersindical CSC, la CGT, la CUP, Endavant, l'Assemblea de Joves i el moviment 15M.

El Vendrell: La CGT amb l'Ateneu La Trinxera i l'Assemblea de Joves de Calafell organitzen un bloc crític a la manifestació convocada al Vendrell, una manifestació a la que van

assistir unes 500 persones i en la que el bloc de la CGT superava en assistents al dels sindicats institucionals.

Tremp: 300 persones es van manifestar pel matí pels carrers de la capital del Pallars Jussà. Prèviament s'havien realitzat concentracions a Gerri de la Sal, Sort i La Pobla de Segur.

Barcelona: El piquet central del migdia de CGT i CNT's aplega diversos milers de persones (15000 segons càlculs de CGT Barcelona). Centenars de persones participen a piquets dels moviments socials a diferents barris i indrets de la ciutat. La manifestació convocada per la tarda per les tres organitzacions anarcosindicalistes amb presència a la ciutat (CGT, CNT-AIT, CNT Catalunya) va aplegar milers de persones (CGT de Barcelona calculava unes 50000) i va omplir el carrer Pau Claris entre la Pça. Urquinaona i l'Av. Diagonal abans d'integrar-se a la convocatòria unitària de moviments socials i sindicats alternatius de Pça. Catalunya a les 18 h. L'actuació d'antivalots dels Mossos d'Esquadra va impedir que aquesta segona convocatòria pogués arrencar amb normalitat, es va veure disgregada en diferents trossos i va generar tot un seguit d'enfrontaments i disturbis al centre de la ciutat, provocant desenes de persones ferides i detingudes.

La utilització mediàtica dels aldarulls no pot amagar l'èxit de la jornada de vaga i mobilització

En un context d'una forta mobilització general, la CGT de Catalunya ha sortit massivament al carrer, oferint un espai de participació activa en la vaga general a molts milers de persones i esdevenint cada vegada més el referent d'una manera diferent de fer sindicalisme. Junt al seguiment de la vaga, d'ahir destaca la gran adhesió que van rebre les convocatòries al marge dels sindicats institucionals CCOO i UGT. Les xifres de seguiment d'aquestes crides han sigut, amb escreix, les més grans dels darrers 30 anys. Moltes d'aquestes manifestacions han arribat a ser les més grans de les poblacions on s'han realitzat, superant les convocatòries oficials. La CGT hi va ser present, impulsant-les, i esdevenint cada vegada més un referent sindical per aquells i aquelles que pensem que hi ha una sortida diferent a l'actual situació econòmica. La CGT de Catalunya referma el seu compromís amb aquests milers de persones que van sortir al carrer el 29 de març pensant que la lluita contra les retallades de drets socials i laborals, de la que aquesta reforma laboral n'és una etapa més, ha de ser ferma i continuada en el temps.

Els aldarulls viscuts a Barcelona,

totalment aliens a l'esperit de les convocatòries de la CGT i d'altres sindicats i moviments socials anticapitalistes, van servir d'excusa per a unes càrregues policials que van impedir a desenes de milers de persones exercir el seu dret de manifestació a plaça Catalunya a les 18:00 hores, a més de deixar ferides nombroses persones, algunes de caire greu.

La CGT de Catalunya condemna també l'actuació dels mossos d'esquadra en diferents poblacions, identificant i assetjant els piquets que exercien el seu dret a informar dels motius de la vaga. Aquest as-

setjament s'ha traduït amb nombroses multes i algunes detencions que lesionen clarament el dret de vaga. També condemna les càrregues policials viscudes a Sabadell, Tarragona i Barcelona, que es van resoldre amb nombroses persones ferides i diverses detencions. En el cas de Barcelona, les càrregues van atacar milers de persones congregades al centre de la ciutat per exercir el seu dret de manifestació. La resposta als aldarulls que s'havien produït a la cua de la manifestació de la CGT, CNT-AIT i CNT Catalunya va ser desmesurada i desproporcionada, amb la clara intenció de trencar les

manifestacions. L'ús de pilotes de goma, gasos lacrimògens i càrregues indiscriminades ens transporten directament a imatges del franquisme, una època a la que ens traslladen les retallades socials i les reformes laborals actuals. El balanç de l'acció policial deixava 79 detencions —4 d'elles empresonades— a Catalunya i centenars de ferits: un mínim de 4 ferits greus, 19 persones amb politraumatismes i 7 hospitalitzats per lesions arrel de les pilotes de goma. De les 79 detencions registrades, 37 van quedar sense efecte el mateix dijous: van sortir de comissaria denunciats i amb càrrecs en contra,

a l'espera que els jutjats els citin a declarar, excepte un noi que va ser alliberat sense càrrecs. 41 persones, però, van passar a disposició judicial, en un degoteig de resolucions que va durar fins diumenge al vespre i que va exprémer en alguns casos el màxim legal de 72 hores que pot perllongar-se una detenció. Quatre van recuperar la llibertat després de dipositar fiances de 3.000 euros. La resta, 32 persones, van sortir amb diversos càrrecs com desordres, danys o fins i tot atemptat a l'autoritat. Per àmbit territorial, Barcelona va registrar el gruix de les detencions (56), però també Tarragona (10),

Sabadell (6), Terrassa (1), Badalona (3), Mataró (1), El Prat (1) o Tortosa (1).

Finalment, fem també una crida als mitjans de comunicació a no transformar en un simple problema d'ordre públic l'ampli descontent que les polítiques de retallades socials i laborals i el pactisme de CCOO i UGT han generat en un ampli sector de la població. Cal que es potenciï el debat constructiu per transformar la actual sistema social i laboral. No fer-ho i quedar-se amb el sensacionalisme tanca la porta al debat polític i afavoreix la alineació i l'autoritarisme.

Després de la vaga del 29M comença el compte enrere

MadriLonia.org

Vaga general, guerra de xifres. Dia d'excessos policials. El govern transmet un discurs de normalitat. Els dirigents dels dos grans sindicats, Toxo i Méndez, aprofiten la gran afluència de gent a les manifestacions per a ampliar el termini de negociació fins a maig. La ministra de Treball, Fátima Báñez, afirma que "la senda reformista és imparable", ara és el torn dels pressupostos. Una retallada del 17% de mitjana per ministeri per a tornar "a la senda del creixement". El lema d'UGT-CCOO

per a la jornada de vaga apel·lava a conservar el que queda perquè "volen carregar-se'l tot". Però el corró no és nou, des dels anys 80's, la major part de les legislacions, tant a nivell nacional com internacional, van dirigides a fomentar la desregulació de les finances, reduir la pressió impositiva sobre les rendes més altes, afavorir la deslocalització de la producció i precaritzar l'ocupació. L'economia financera es converteix en el lloc privilegiat per als negocis i el poder adquisitiu dels treballadors deixa d'estar vinculat a l'augment dels salaris i comença a ser mantingut per l'accés al crèdit.

La por que expressen els grans sindicats i les esperances que ven el govern

remeten a imatges del passat, d'un temps que es va venir a baix amb la crisi. El passat recent té molt a veure amb els problemes actuals. Els anys del boom immobiliari, del que van ser responsables els partits governants, i les cúpules sindicals grans actors de repartiment, no són precisament un horitzó desitjable. Estem en un moment de grans canvis, ningú sap el que pot succeir perquè tot depèn del que vagi ocorrent.

Tractar de conservar el que s'està perdent no assegura que a poc a poc desaparegui. Però les agendes, que vénen marcades per ens que ningú ha triat, poden sofrir imprevistos a causa de les inclemències del malestar ciutadà. La

vaga general ha demostrat que hi ha molta gent que rebutja la reforma laboral i les polítiques d'ajustament. Hi ha qui diu que "només han parat les indústries i els transports". Algú respon que "no som un país industrial". Una tercera persona afegeix que "els carrers estan plens de gent i això és l'important".

Quan la precarietat laboral o l'atur són una realitat per a la majoria de treballadors i treballadores, les vagues cobren un significat diferent i les reivindicacions sobrepassen el merament laboral. En temps de crisi, quan la riquesa és major que en cap altre moment previ, parlar de sacrificis és molt covard. Després que salvar als bancs

hagi augmentat el deute de diversos països europeus, els ajustaments s'onen a estafa. Una vegada han succeït les revolucions àrabs i s'han pres plaques a Europa i EEUU, coneixem la força de la cooperació.

Durant el pròxim mes veurem de quina manera els grans sindicats tracten d'administrar la multitudinària resposta en els carrers i si el govern cedeix en alguns aspectes de la reforma laboral. En paral·lel a les negociacions entre el govern i els sindicats majoritaris succeiran coses. La primavera és temps de sortir al carrer per aconseguir un rescat ciutadà. El compte enrere per a la convocatòria global del 12 al 15 de maig ja ha començat.

Després del 29M, cal no afluixar

Pep Juárez, Secretari General de CGT-Balears

La Reforma Laboral de Rajoy ha estat contestada amb la Vaga General del 29 de març, que ha tingut un índex de participació i incidència social bastant superior a la de fa any i mig, contra la Reforma Laboral de Zapatero. Això ha estat, en part, pel mateix contingut, brutal, de la reforma. També perquè, en aquesta ocasió, les direccions de CCOO i UGT han reaccionat amb més celeritat davant la política antiobrera del Govern del PP, en la mesura que aquesta els ha deixat sense l'espai de la concertació social. I, en tercer lloc, per la convocatòria unànime dels sectors socials alternatius, amb sindicats com CGT, CNT i SO, els moviments emergents com el 15M i altres (DRY, en determinats territoris), i les organitzacions polítiques i socials d'orientació anticapitalista.

No obstant això, i partint del rebuig comú de la Reforma, s'ha plasmat una diferència radical, respecte als objectius, dels uns i dels altres, tant en la Vaga General com en les manifestacions del 29M: mentre els dirigents del sindicalisme institucional ha anat demanant, gairebé suplicant, l'obrir de nou els marcs de concertació, per a negociar els continguts de la Reforma, el moviment sindical i social alternatiu ha exigint, de manera clara i rotunda, la derogació de la mateixa. Aquesta dicotomia marcarà els passos a seguir després de la Vaga General. Mentre uns seguiran esperant qualsevol picada d'ullet del Govern per a recompondre el paper que han representat durant els últims trenta anys, els altres hauríem de reforçar els naixents pols de resistència anticapitalista, única esperança per a detenir la barbàrie, tot i que sigui mirant a mitjan i llarg termini.

Es pot afirmar que la Reforma Laboral de Rajoy, i la resta de polítiques de retallades i mesures antisocials, són fills naturals de la debilitat del moviment obrer, adquirida al llarg de dècades de concertació social. Aquesta política de pau social, com el marc on s'han anat dilapidant els drets laborals i socials, al llarg dels últims trenta anys, ha donat com resultat la desorientació, despolitització i desorganització de la classe treballadora, paral·lela al descrèdit del propi sindicalisme. A més, s'ha instal·lat un model productiu desqualificat i subaltern (un país de serveis), tot això enmig d'unes taxes insuportables d'atur i precarietat.

A pesar d'aquest context, amb una relació de forces absolutament desequilibrada a favor del poder, i també a pesar del discurs dominant al llarg de l'actual crisi, aquesta Reforma ha aguditzat les contradiccions socials. I també ha provocat la necessitat, gairebé instintiva, d'oposició i resistència a la mateixa, per part dels sectors més conscienciats de les classes treballadores. Els factors que han jugat

en contra de la Vaga General han tornat a ser poderosos: la desinformació, la por, la desconfiança en un model sindical obsolet i el cost econòmic que suposa secundar la vaga. Aquestes han estat les circumstàncies que han emmarcat la Vaga General del passat 29 de març.

La Vaga General a Balears

El teixit productiu balear, bàsicament de serveis i depenent en gran mesura del turisme i de l'estacionalitat, amb milers de treballadors fixos discontinus (en el 29M gairebé tots eren fora de temporada) no era, d'entrada, el marc més propici per a parar, el passat dia 29 de març. De fet, la incidència de la Vaga en l'hostaleria i restauració va estar condicionada per aquesta circumstància. En la Banca i el comerç tot just va tenir incidència, així com tampoc en sectors depressos, com la construcció. Però en el transport, serveis, telecomunicacions, centres educatius, Universitat (més els alumnes que els docents) i les empreses públiques, l'aturada es va fer notar amb força.

Però el rebuig a la reforma, com en ocasions anteriors, es va visualitzar molt més en les manifestacions massives de la tarda del dia 29. És per això que el potencial de la resistència social, contra la Reforma Laboral i contra les retallades antisocials, sigui molt major que el que indiquen els propis percentatges de participació en la VG. Les mobilitzacions de Maó, Ciutadella, Eivissa, i especialment a Palma, han estat de les més massives que es recorden, en la història del moviment obrer de Balears. A pesar de tots els condicionaments, la labor d'informació del moviment sindical ha funcionat, i augmenten les possibilitats, si continuem la lluita, que la Reforma Laboral de Rajoy es converteixi en el taló d'Aquil·les del seu govern.

La CGT i el Bloc Unitari Anticapitalista

En Balears, la tasca informativa i de mobilització dels companys i companyes de la CGT, afiliats/ades, delegats/ades i membres de comitès d'empresa, en els seus centres de treball, barris, pobles i polígons, ha estat intensa i eficaç. Aviat es va esgotar el material d'informació confederal, i es va haver de reforçar amb l'edició addicional de milers de fullets sobre la reforma. La convocatòria i intervenció en assemblees, en la seva major part massives, també ha reforçat la participació dels treballadors i treballadores en la Vaga, en les empreses i centres amb presència del nostre sindicat. Tot això a pesar d'uns serveis mínims, com en el cas de la ràdio-televisió pública IB3, absolutament abusius, i que han estat impugnat judicialment per la CGT.

La nostra participació en la Vaga en el Sector aeri, transport terrestre, IB3, empreses públiques com Calvià 2000, la Universitat, etc., a més del nostre paper actiu en moltes altres empreses i sectors, ha vingut a contribuir al resultat positiu de la jornada del 29 de març. Paral·lelament, la nostra posició clara de rebuig de la Reforma, i de l'exigència de la seva derogació enfront dels qui volen negociarla, ha permès reforçar la nostra credibilitat entre nous sectors de treballador@s i també les nostres possibilitats de creixement.

La CGT-Balears ha buscat la unitat d'acció amb altres organitzacions sindicals, polítiques i socials alternatives, en el marc de l'anomenat Bloc Unitari Anticapitalista.

Mitjançant Rodes de premsa, manifestos i assemblees populars s'ha anat donant a conèixer la feina i propostes d'aquest marc unitari, i que en la jornada del propi dia 29M es va plasmar, al matí i migdia, en els piquets més actius i dinàmics, que van sofrir episodis de brutal repressió policial. I a la tarda, a Palma, en la manifestació anticapitalista més nombrosa que es recorda a Balears. Els mitjans oficials, en la seva tasca de menysprear-nos, quantificaven l'assistència a la manifestació del BUA en 4000 persones (la dels majoritaris en 20.000), quan segons els nostres càlculs érem unes 8000 persones. A Ciutadella de Menorca un miler de persones van participar a la manifestació convocada per la CGT.

Sense entrar en guerra de xifres, el que podem afirmar després d'aquesta mobilització és que, per primera vegada, els sindicats i organitzacions alternatives tenim capacitat per a convocar massivament a la mobilització contra el sistema, trencant amb molts anys de minoritarisme i de divisió. La joventut de la majoria dels i les assistents, i la força i l'entusiasme amb el qual es va

desenvolupar la mobilització, situen al Bloc Unitari Anticapitalista com el nou instrument de referència de lluita contra el sistema, a Mallorca i Balears. També, per primera vegada, ens situa a tots nosaltres en condicions de competir, en el carrer, amb els submissos al règim.

La lluita continua

El pas endavant del 29M no ha de tenir reculada. L'èxit de la Vaga General només serà fructífer si continuem la lluita. La tasca d'informació sobre la Reforma ha de continuar, per a convèncer als sectors de la població treballadora que no han secundat la Vaga, per a què es sumin a les pròximes mobilitzacions, superant la por a les represàlies que ara els atenalla, i demostrant la utilitat de la mobilització. Per si no hagués suficient amb la Reforma Laboral i les mesures anteriors, l'endemà a la jornada de Vaga, el 30 de març, es van aprovar per part del govern del PP els pressupostos més regressius i antisocials que es recorden, amb una brutal retallada inicial de 27.500 milions d'euros, sobretot a càrrec de les CCAA i els serveis socials que aquestes presten, a més de l'anul·lació de les partides d'ajuda a la cooperació. Però mentre es deixen sense recursos als qui més ho necessiten, els pressupostos del PP inclouen obscenes mesures d'amnistia fiscal per als defraudadors i altres delinqüents. Aquests pressupostos, com ha passat amb la resta de reformes, han provocat l'aplaudiment immediat i entusiasta dels banquers i dels estaments com la Comissió Europea, el FMI i el BCE.

Els uns i els altres volen fer retrocedir, a la gent treballadora i a les majories socials, a les condicions de semi-esclavitud anteriors al segle XX. Però de nosaltres depèn que no ho aconseguixin, de que ens creem que som capaços d'impedir-lo. Els i les qui han participat en la Vaga General del 29M, i en les manifestacions, demanen la continuïtat de la lluita, perquè no se senten derrotats. I, a més, perquè no hi ha altre camí.

Èxit de la vaga general

Enfocant.net

Èxit inqüestionable de la vaga general convocada el dia 29 de març. Això si entenem aquest èxit pel que fa a xifres de participació a les manifestacions i seguiment de la vaga. Aquesta és la notícia realment important. En un context tant difícil com el que hem tingut els darrers mesos, en un moment en que fer vaga ja vol dir per moltes persones jugar-se-la directament, que malgrat tot la gent hi hagi participat d'aquesta manera vol dir un desacord profund amb aquesta reforma laboral en particular i amb la solució a la "crisi" que es planteja des d'instàncies nacionals, estatals i supra-estatals (que són aquestes últimes les que realment manen).

Per nosaltres èxit de participació no vol dir ja participacions "a la búl-gara" de 90 i escaig per cent. Amb xifres de desocupació que voregen la quarta part de la població activa i després d'una reforma laboral com la plantejada, simplement unes xifres de participació com les d'avui ja poden ser considerades un èxit considerable. Malgrat que també pensem que aquesta vaga s'ha tornat a convocar tard i malament, per part d'uns sindicats majoritaris que reaccionen tard i malament a la seva progressiva pèrdua de centralitat. Els sindicats majoritaris ja no són agents socials vàlids perquè ara la sobirania econòmica no es estatal sinó europea. Si volen trobar interlocutors ja no han de jugar de manera local, sinó a Brusel·les o Berlín.

Si fa uns anys el fet de convocar una

vaga general era gairebé una celebració festiva, cada cop més -i sobretot a casa nostra- aquestes mobilitzacions estan assolint uns nivells de conflictivitat creixents. Entre d'altres raons per la repressió dels mossos contra els vaguistes i manifestants. Una repressió creixent que "neteja" àmplies zones de l'espai que una vegada va ser públic i ara sembla que sigui per a les autoritats competents simplement la reraguarda d'El Corte Inglés. Les últimes decisions judicials al respecte del desallotjament (també coneguda com "operació de neteja") de la Plaça Catalunya del juny de l'any passat donen un ampli marge de maniobra a les autoritats competents, i simplement l'utilitzen. Desenes de detinguts i contusionats, una altra persona ferida per una pilota de goma a l'ull, etc. El centre de Barcelona ha esdevingut una ratonera gegantina.

Ès veritat que hi ha hagut incidents. Però més enllà de judicis ètics en un sentit o en un altre, està clar que els incidents que hem viscut avui a Barcelona probablement han de tenir alguna cosa a veure amb el creixement de l'atur, la impossibilitat pràctica dels joves i no tan joves de trobar una feina i un habitatge digne. Increment de precarietat = increment de pobresa, però també increment de conflictivitat social. El Sr. Puig pot acusar fantasmagòriques internacionals de provocadors, però per nosaltres l'equació com a mínim té més elements que s'haurien de considerar a banda dels mencionats a la seva matinal roda de premsa. No veiem aquesta mena d'incident a Alemanya ni a Noruega. Sí que veiem incidents d'aquesta mena a Grècia. Com

deia aquell, per què?

Estem veient com d'alguna manera les autoritats competents estatal i autonòmiques estan perdent els papers. Ja sigui amb la repressió mencionada en el cas català o les agressions policials de la primavera valenciana (i també a la resta de l'estat), com encenent l'enllumenat públic de diverses ciutats espanyoles amb perfecta il·luminació solar (de dia) per tal d'augmentar les xifres de consum elèctric i així poder dir que la participació ha estat més baixa. No han après en absolut la lliçó d'aquell 13 de març, pel que sembla.

L'avís està donat a qui realment té la

capacitat com per poder reaccionar i canviar les ordres que rep el consolat del directori europeu a Madrid, volem dir del govern de l'estat. Però reaccionarà? Ho dubtem. A Grècia fa mesos que van de vaga general en vaga general, amb molts més incidents dels que tant li agraden destacar a La Vanguardia i el directori europeu no reacciona. Una espiral suïcida tant a nivell econòmic -destacats economistes i governs no precisament revolucionaris són molt crítics amb la política econòmica europea-; com a nivell polític -és possible que la resposta electoral de la població europea acabi degenerant en populisme o co-

ses pitjors, com el cas hongarès.

No sabem si som el 99% però som molta gent, moltíssima gent, la que ha seguit la vaga, la que s'ha manifestat, la que refusa aquesta política econòmica. Fa gairebé un any del 15M i les formes de la protesta canvien, però el descontentament creix. No estem sols, som molts i cada cop més. Això també s'ha de tenir en compte. Del maig cap aquí hem tingut la migració cap a assemblees locals del 15M, ocupacions dels CAP, d'instituts i facultats, una conflictivitat latent que avui s'ha mostrat com l'iceberg amagat que era. I la repressió no ens aturarà.

L'èxit o fracàs de la vaga més enllà de la guerra de xifres

Mèdia.cat, observatori crític dels mitjans

Com comptabilitzar el grau de seguiment d'una vaga general? És un exercici certament difícil que els actors implicats resolen donant ràpidament unes xifres a l'alça o a la baixa segons el seu interès però sempre sospitosament precises i immediates. Per la seva banda els mitjans de comunicació fan exactament el mateix, donant per bones unes o altres xifres -segons el seu biaix ideològic- o, en el millor dels casos, donant les dues versions sense mullar-se.

En les darreres convocatòries ha aparegut una altra forma de mesura, la baixada del consum elèctric, que sobretot seria un indicatiu del seguiment de l'aturada a la indústria, gran consumidora d'energia. Segons aquesta fórmula, el descens del consum elèctric respecte un dia laboral normal va ser d'entre un 15 i un 24% segons la franja horària, molt per sobre del descens durant la darrera vaga general del 2010 i una mica per sota de la del 2002, quan el sector industrial tenia més pes. Però tampoc aquesta dada és totalment aclaridora, ja que és habitual que el sector serveis mantinguin enceses les

llums o els aires condicionats encara que les oficines estiguin pràcticament buides. En aquest cas, a més, molts ajuntaments del PP van optar per encendre l'enllumenat públic en ple dia per pujar artificialment el consum. Fugint dels tecnicismes, l'indicador clàssic per valorar la incidència de les vagues ha estat sempre el seu seguiment en el comerç, que s'utilitza per oferir o no una imatge de normalitat. Com aquest és un dels sectors amb menys presència sindical les valoracions en aquest sentit sempre perjudiquen els vaguistes, que sovint dediquen gran part de l'esforç dels piquets en aquest sector. Encara ahir, el fet que El Corte Inglés de la Plaça Catalunya tanqués o no semblava la dada definitiva que havia de decantar l'èxit o el fracàs de la mobilització i allí s'hi va mantenir un nombrós destacament dels Mossos d'Esquadra mentre a altres punts de la ciutat es produïen greus alteracions de l'ordre públic sense pràcticament intervenció policial.

Però, si és tan difícil oferir xifres objectives de seguiment, els mitjans podrien optar per fer una anàlisi més valorativa i tractar d'explicar als seus lectors i espectadors que implica una vaga general i fins a quin punt és exigible una aturada total i completa de l'activitat productiva per

considerar-la un èxit o no. Segons les cròniques majoritàries i els articles d'opinió, sembla que la decisió d'anar o no a la vaga depengui de la voluntat personal del treballador i es passa per alt la situació de milions de persones aturades, amb contractes precaris o directament sense contracte, treballadors d'empreses petites sense representació sindical o falsos autònoms -aquells treballadors que computen com a compte propi però a la pràctica tenen un sol client, o sigui un patró, sense que això els faci beneficiaris dels drets laborals legals- que, a la pràctica tenen més que restringit el dret a la vaga. Les nombroses denúncies amb llistes amb els noms de les empreses que havien "sugerit" als seus treballadors -quan no els havien amenaçat directament- que corrien per la xarxa tampoc van merèixer l'atenció dels mitjans.

Deixant de banda de les botigues tradicionals -que estaven convocades a la vaga únicament com a mesura de solidaritat amb els seus clients- les cadenes comercials i hostaleres,

que concentren els índexs de precarietat més alts, van encapçalar les denúncies per pressionar les seves plantilles, pel que és com a mínim paradoxal que siguin precisament aquestes empreses les que es considerin un dels principals indicadors de seguiment.

De cara a futures vagues potser seria interessant una cobertura que incidís més en efectes qualitius i defugís les xifres interessades, que no tractés el món del treball com si encara fóssim als anys 80 i que po-

sés el focus en altres factors com les manifestacions -un altre indicatiu important, donat que una vaga és sobretot una jornada de mobilització incloent les que es donen als barris i ciutats petites, la multitud d'accions diverses i no tan en els actes violents -protagonistes de totes les portades impreses a Barcelona- que sempre s'insisteix que són minoritaris i no representatius però que sempre acaben gaudint de la màxima cobertura. Una cobertura, en definitiva, com la que apunta aquest article.

Reptes de la lluita per la universitat pública després del 29-F

Ermengol Gassiot

Les vagues universitàries del 17 de novembre passat i del 29 de febrer han tingut un seguiment massiu i, el més important, en ascens. A més, han tingut la virtut de transcendir les divisions estamentals i plantejar programes de lluita globals, sorgint de les assemblees i arrossegant, de vegades, espais més institucionalitzats com alguns comitès d'empresa i juntes de personal.

A data d'avui, aquest procés està derivant en una mobilització de treballadors/es universitaris que feia anys que no es veia, especialment pel que fa al professorat. De moment cap dels grans sindicats pot atribuir-se'n el lideratge, fet que dona més marge a la lluita i la fa menys previsible. Arribats en aquest punt, sorgeixen alguns reptes als que crec que hem de donar resposta i que vull enumerar.

Primer, és imprescindible mantenir la unitat de les comunitats universitàries i evitar caure en dinàmiques sectorials i corporatives. Possiblement la Generalitat, els rectorats i algunes organitzacions sindicals promoguin situacions d'aquest tipus i hauré d'estar preparats per a superar-les. No obstant, també és igualment necessari que

els treballadors (professors i personal d'administració i serveis) guanyem una mica de visibilitat en tot el procés. Tot i que hi hem estat presents de manera activa des de l'inici, des dels principals mitjans, i de vegades també des de l'esquerra alternativa, s'han

presentat les mobilitzacions universitàries com a estudiantils, i això és fals. En la lluita contra les retallades, la defensa de les condicions laborals, dels llocs de treball i del sentit social de la recerca i la docència ha estat sempre un element central.

En segon lloc, cal seguir insistint en assenyalar el què realment s'amagava rere els programes de retallades, ajustos i canvis en els sistemes de govern de les universitats. L'atac contra l'educació universitària és una peça més de l'intent d'estendre les

possibilitats de negoci privat en els serveis públics, com també succeeix en la sanitat i en altres àmbits assistencials. En aquest procés, la crisi és l'argument mentre un sector reduït del professorat universitari aspira sortir beneficiat del progressiu aprimament de l'àmbit públic de les universitats en favor de consorcis i fundacions paral·leles. En alguns moments caldrà confluïr amb les lluites d'altres sectors: sanitat, transports, educació preuniversitària, etc.

Tercer, cal presentar alternatives. Per exemple, la secció sindical de CGT a la UAB ha proposat una política econòmica diferent que permetria a aquesta universitat compensar la retallada de finançament de la Generalitat sense haver de reduir plantilla, baixar sous i pujar taxes. El reconeixement de les alternatives ha de ser la base per a fixar fites en la lluita, que hom percebi com a assolibles i, per tant, que aspirem a guanyar-les. Només així serem capaços de definir plans de lluita concrets i factibles, no caure en protestes merament de testimoni i, com a mínim, aturar aquest procés.

** Ermengol Gassiot Ballbè és membre de la secció sindical de CGT a la UAB i Secretari d'Acció Social de CGT Catalunya. Article publicat al núm. 221 de l'Accent*

Blanca Rivas, Secretària de Jurídica de CGT Catalunya, valora la vaga general del 29M

- Com valoreu el seguiment de la vaga? I com penseu arribar a aquells col·lectius que encara no s'han mobilitzat?

- Pel que fa a la participació considerem que la vaga general ha estat un èxit i ha superat amb escreix les xifres de la del 29 de setembre de 2010. Les aturades en alguns sectors han estat gairebé del 100% i la mobilització als carrers ha portat a manifestacions considerades històriques, pel gruix de participants, en moltes localitats. I la CGT hi hem estat presents. En canvi, pel que fa a les reivindicacions no podem dir el mateix. El govern ha fet cas omís dels milers i milers de persones que han sortit al carrer. Per tant, en aquest sentit, no diríem que és un fracàs però sí que hem de seguir lluitant als llocs de treball i al carrer perquè aconseguim sumar totes aquestes persones que no s'han mobilitzat aquest cop.

- Els efectes de la reforma laboral i les retallades en educació i demés drets socials s'albiren durs. Creieu que la reacció del poble serà major a partir d'ara? Si la repressió augmenta en consonància, com la gestionareu?

- Des de fa anys tant la CGT, com

altres organitzacions, van creixent. Des de la suposada situació de crisi la gent que surt al carrer també és més. Per tant, entenem que si, que la reacció del poble serà major, que poc a poc anem sumant i que la gent va prenent consciència. La constància i no defallir són les nostres millors armes.

I si la lluita porta més repressió, doncs ho farem com sempre: a més repressió, més solidaritat.

- La unió entre el sector estudiantil, la classe treballadora i la resta de classes populars afectades per la crisi capitalista és un objectiu de l'esquerra independentista i revolucionària en general. Com treballareu per assolir-lo, pots posar algun exemple?

- El trencament de les barreres entre el món del treball i els altres àmbits de lluita és un dels objectius en els que la CGT ja fa temps que té acords de congrés i hi treballa. Per això, existeix l'acció sindical i també la social. Així, les seccions sindicals, els sindicats i les federacions locals de la CGT, en la mesura de les seves possibilitats, treballen, sense perdre la seva identitat, colze a colze amb les organitzacions del territori.

Aquesta vaga crec que n'ha estat un exemple. No s'ha organitzat només des dels llocs de treball i des de les empreses, com seria el model tradicional d'una vaga. Sinó que organitzacions i associacions que treballen en altres àmbits han organitzat piquets, actes, xerrades... i s'han traspassat les fronteres d'allò laboral confluïnt en les mobilitzacions treballadores i ciutadanes. A la vegada que, demanant la derogació de la reforma i la fi de les polítiques de retallades dels drets socials. Potser aquest és el camí.

- És també la unitat d'acció entre organitzacions anticapitalistes i revolucionàries una fita? Com esteu treballant i com treballareu per arribar-hi?

- Sí, la unitat d'acció ha de ser una fita. Així, en cada localitat es treballa amb les organitzacions amb les que es té afinitat. De la mateixa manera que la CGT de Catalunya teixeix xarxes amb organitzacions diverses d'àmbit territorial superior al local. Hi treballem des de l'afinitat, la proximitat i el coneixement i, sobretot, des del respecte mutu de les nostres diferències.

- Una vegada aconseguida la vaga general el següent pas serà buscar una vaga indefinida, tal vegada accions més locals o altres tipus de respostes?

- La vaga general no era ni un principi ni un fi. La CGT porta anys lluitant i, per tant, la vaga ha estat una mobilització més. Per tant, ara seguirem treballant, a les empreses, a les localitats... d'una banda per seguir creixent dins l'àmbit laboral, demostrant que hi ha altres maneres de fer sindicalisme. De l'altra banda, fer les lluites més fortes a cada lloc on tenim

incidència.

I també seguir treballant per fer una, dues, tres vagues generals i aconseguir que puguem fer-les, com ja vam intentar, sense la necessitat d'anar darrera dels sindicats grocs. I fer el que calgui per acabar amb les polítiques de retallades, amb les contrareformes laborals i, com a fita, aconseguir el món que nosaltres anhelem.

** Entrevista realitzada per la revista L'Accent i publicada al seu núm. 223.*

Banc d'Espanya: la desvergonya feta art

Secció Sindical CGT Ibercaja

Una de les mentides més generalitzades és la que sosté que el Banc d'Espanya ha ocupat amb brillantor i eficàcia la seva labor de control i supervisió bancaris. O fins i tot que el seu sistema financer ha suportat en millor mesura els impactes de la crisi gràcies al zel especial que ha tingut a l'hora de vigilar als bancs. No se'ns ocorre res més fal·laç.

Clar que aquesta creença, promoguda pels mitjans afins a la gran banca i la patronal que financen catecismes neoliberals, com FEDEA (Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada), causa estupor quan no riure fora de les nostres fronteres.

El 26 de maig de 2006 a les 13:03 hores, al final del mandat de Jaime Caruana com governador, l'associació d'inspectors del Banc d'Espanya va enviar una "nota informativa" al Ministre d'Economia alertant de la passivitat dels òrgans rectors del banc central davant el "insostenible creixement del crèdit bancari a Espanya durant els anys de mandat del senyor Caruana", relacionant la mateixa amb l'esclat de la bombolla del maó que esclataria alguns mesos després. La major causa de la crisi financera i econòmica es deu precisament al comportament especulatiu de la banca. El suposat "miracle de creixement econòmic" espanyol va ser l'enorme inversió bancària en el sector immobiliari, creant-se el complex banca-sector immobiliari-indústria de la construcció, que va ser el motor de tal suposat miracle. Com a conseqüència d'això, el sector construcció va arribar a representar el 12% del PIB, més del doble del que tal sector representava a Gran Bretanya o França.

El miracle es va basar en mà d'obra -la majoria immigrant- d'escassa qualificació i baixos salaris. Els preus de l'habitatge, no obstant això, van arribar a nivells exuberants, que no guardaven cap relació ni amb els costos reals de producció ni amb

la capacitat adquisitiva de la majoria de la població.

La ràtio preu de l'habitatge sobre el salari mig d'Espanya era gairebé el triple del terme mitjà existent en la UE-15. D'aquí l'enorme endeutament de la població. Aquest desfàs entre el preu real de l'habitatge (cost de producció més beneficis raonables) i el preu actual (que va donar motiu a uns exuberants beneficis bancaris sense precedents), era resultat d'una especulació sense frens que podria haver estat detectada fàcilment pel banc d'Espanya, si aquest hagués tingut la voluntat política que no va tenir. És a dir, si hagués supervisat al sistema financer espanyol tal com era la seva responsabilitat. No ho va fer, i haurien d'exigir-se-li responsabilitats per això, nomenant una Comissió en les Corts Espanyoles (tal com ha fet el Parlament islandès) que esbrinés la causa d'aquesta enorme fallada.

Arribem a la gestió de l'actual governador, Miguel Ángel Fernández Ordóñez. Va prosseguir amb la labor còmplice que havia perpetrat el seu antecessor, desertant de les seves funcions de control mentre la banca es folrava, la bombolla immobiliària creixia i la població espanyola s'endeutava. I així avui ens trobem amb que només el 13% del deute existent a Espanya és públic (amb el 35% d'ingressos sobre PIB) i el 87% és privat (65% d'ingressos sobre PIB). El problema del deute a Espanya és el deute privat, no el públic (malgrat els atacs dels especuladors).

Quan Espanya entra en recessió, el filàntrop Fernández Ordóñez, el mateix que havia incomplert la seva funció supervisora, s'auto-atorga la tasca de dictar la política econòmica al Govern. Labor que en absolut li correspon. I quin és aquesta política? Doncs la que li dicten la Banca i la gran patronal. A saber: els sindicats i la "rigidesa" del mercat laboral són els culpables de l'atur. Els salaris han de sofrir ajustaments (el seu no, total són 240.000 modestos

euros/any). Cal reduir "l'excessiva" despesa pública: benvingudes retallades en sanitat, educació... Els problemes del sistema financer estan causats per les Caixes d'Estalvis: les privatitzades amb fons públics i males arts, deixant el botí a la mercè del Sr. Botín. Ah!, i exculpa als bancs de tota responsabilitat. I dues perles més: "hem de concentrar-nos a alleujar les preocupacions dels mercats". Quina dolçor! Clar, no es concentrarà el govern i el Parlament a alleujar les preocupacions dels treballadors i treballadores en atur, dels joves que no tindran ocupació, dels pensionistes o dels milers de petits i mitjans empresaris o d'autònoms que s'arruïnen perquè el Banc d'Espanya és incapaç d'aconseguir el que és la seva obligació, que es restauri el flux de finançament que necessiten i que els bancs deixin d'estafar als seus clients i d'especular destruint riquesa productiva.

Hem d'alleujar als mercats, o sigui, als banquers i inversors que guanyen milers de milions d'euros especulant contra nosaltres i emportant-se els

seus beneficis a paradisos fiscals. I a més ens assenyalen sense embuts, no anem a equivocar-nos, a qui tirar la culpa i a qui no: "Culpar d'això a la maldat o avarícia dels mercats seria una pèrdua de temps", ens diu el bo del governador. No ens aclareix per què va deixar que els bancs cometessin milers de frauds i enganys "col·locant" als seus clients swaps, clips i altres productes molt arriscats com si fossin segurs.

Cal determinar per què els seus directius van desoir els advertiments dels seus tècnics i van deixar que es deteriorés tant la situació creditícia, per què van ajudar que la banca fes el gran negoci sabent que s'estava creant el desequilibri que ara diu el governador que és el nostre principal problema econòmic.

Cal descobrir per què uns alts funcionaris que se suposa que estan al servei dels interessos públics són retribuïts tan generosament pel capital privat quan acaben el seu mandat públic.

Cal exigir que el Parlament investigui tot això i concretament el que ha

ocorregut amb el deute actual, quin ha estat el paper dels bancs espanyols en la seva generació i encàrrec i per què el Banc d'Espanya en lloc de prendre mesures perquè l'economia nacional quedés a salvo dels mercats, és a dir, dels bancs especuladors, ens diu que el que cal fer és alleujar les seves preocupacions, això és, procurar que tinguin millors condicions encara per a seguir arruïnant la nostra economia.

Per què encara no ha exigut als bancs que revelin els seus riscos immobiliàries. Per què els permet comptabilitats "creatives" que emmascaren la seva veritable situació patrimonial. Per què permet als bancs que segueixin fent negoci amb els pisos embargats, impossibilitant així que el preu de l'habitatge descendeixi al nivell que ho ha fet als EE.UU. (40%), perjudicant la reactivació del sector construcció...

I, sobretot, cal lluitar perquè totes aquestes conductes es declari com més aviat crims econòmics i siguin perseguides penalment amb la màxima duresa.

Participacions preferents: "Parlem?"... dels lladres de 'la Caixa'

Jordi Martí

Passar-se la vida estalviant per no patir a la vellesa és una norma que molts dels nostres pares i mares van fer seva des que van poder estalviar la seva primera pesseta. Mons pares es van passar la vida estalviant i primer un alzheimer a la meua mare, diagnosticat ja fa deu anys, i després una embòlia cerebral al meu pare els ha fet dependents complets, pel que ara viuen en una residència geriàtrica tots dos. Durant la seva vida laboral van gaudir d'això que s'anomenava "seny" i van arribar a estalviar 55.000

euros "pel que pugui passar" i el que ha passat és que al final s'ho ha quedat "la Caixa", aquesta entitat que genera tanta confiança i que parla un idioma tan estrany que quan sembla que preguntis "Parlem?" el que vol dir és "Et robem!".

Els diners de mon pare i ma mare estan immobilitzats a "la Caixa", fins d'aquí a deu anys, quan tinguin més de noranta anys, si hi arriben... "la Caixa" va ser l'entitat en què van confiar per fer "un raconet" i aquesta i 51 entitats bancàries més, des del 2009, van emetre les anomenades participacions preferents, valors borsaris inestables sense cap garantia, que els servien per incrementar el seu capital. Ningú no

hagués comprat aquests valors, però bancs i caixes comptaven amb un element importantíssim per convèncer les persones que tenien els diners: la confiança. Els clients de tota la vida eren l'objectiu i si eren gent gran i amb poques possibilitats d'entendre el que els venien, millor. "Parlem?"

I va arribar el "corralito". 325.000 persones afectades amb els diners immobilitzats. El 15 de desembre del 2011, el Consell d'Administració de "la Caixa" va anunciar que fins al 31 de gener del 2012 canviaria les participacions preferents dels seus clients per deute subordinat a deu anys (70%) i en bons convertibles en accions de CaixaBank (30%). Nosaltres hem acceptat amb la

pistola al pit de saber que vendre les participacions hagués suposat perdre entre el 40 i el 50% dels diners... "Parlem?"

Per aquest robatori a plena llum del dia als del Consell d'Administració de "la Caixa" i de la resta d'entitats bancàries no els ha passat res ni els passarà. Bé, sí, hi han guanyat munts de diners. Els grans lladres, els que ens roben a totes i a tots, començant per l'Isidre Fainé (aquest és fals fins i tot en el seu nom) i seguint pel Millet, l'Undargarin o el Camps, mai no fan cap a la presó. Fainé fins i tot té la Creu de Sant Jordi. Als grans lladres els besen els peus mentre que els qui roben per viure o per subsistir acaben sempre malament i rebent. Qui ho critica o denuncia també rep:

presó o cops de porra. I qui intenta passar sense fer massa soroll seguint les consignes dels que manen també rep: "corralito", ruïna, misèria i companyia. "Parlem?"

I és que tal com deia el Xavier Díez després dels aldarulls de Barcelona durant les mobilitzacions contra la privatització de l'ensenyament: "No ploraré per la borsa... ni pel Banc Pastor, ni per cap broker, ni per cap banquer..." ...ni jo per "la Caixa"... quan fem el que ens toca fer i fa massa que no fem. Parlem!

* Jordi Martí i Font és periodista, escriptor, ensenyant i afiliat a la CGT de Tarragona

Breus sindicals

La CGT es va manifestar a Mollet el 4 de març

Des de la CGT del Vallès Oriental es va fer una valoració positiva de la manifestació que es va dur a terme el passat diumenge 4 de Març pels carrers de Mollet, contra la reforma laboral, l'atur i el pacte social, a la que van assistir 150 persones, entre elles aturats, persones immigrades, treballadors/es de Derbi, estudiants. I també les mostres de suport rebudes dels veïns/es de Plana Llado així com l'ambient de la manifestació amb consignes constants contra els tancaments de la Derbi i del CEIP Nicolàs Longarón, la reforma laboral i en favor dels drets de les persones immigrades entre d'altres. Al final de la manifestació, es va llegir el manifest de la convocatòria, i es va expressar el suport als 2 molletans detinguts aquella setmana per participar en les mobilitzacions per la universitat pública de Barcelona.

Mobilització a Girona per la municipalització dels serveis de neteja

La campanya de municipalització dels serveis de neteja dels edificis municipals i de la recollida d'escombraries a la ciutat de Girona va prenent força i es va manifestar dins i fora del consistori el 12 de març. Es tracta de la mateixa campanya que des del gener passat reclama l'immediata readmissió d'Ana Pozo, acomiadada de l'empresa Eulen SA únicament per ser la secretària general del sindicat de neteja de la CGT.

Una estona abans que comences el ple de l'Ajuntament de Girona, on la CUP presentava una moció per a la municipalització dels serveis de neteja, es va realitzar una concentració que va aplegar una quarantena de persones i va esperar l'arribada

dels regidors per mostrar el rebuig i la indignació que els desperta aquest model de gestió privada dels serveis públics, més encara en moments de crisi i retallades com l'actual. La moció va ser rebutjada pel ple, igual que ho van ser les al·legacions contra el nou contracte de neteja amb les empreses privades presentades la setmana passada per la mateixa formació.

Des de la campanya s'exigeix que s'aturi el saqueig dels comptes públics que asseguren representen les privatitzacions i es torni a la municipalització i es denuncia que la liberalització d'aquests serveis tan sols ha comportat un pitjor servei per a la població, una precarització insuportable dels llocs de treball i un enriquiment poc clar, quan no delictiu, d'unes grans empreses deslligades del territori.

El consell de govern de la UAB aprova les retallades

Els alts càrrecs de direcció, degans i representants empresarials del consell social de la Universitat Autònoma de Barcelona van aconseguir el 14 de març, en una reunió blindada a la seu de la Secretaria d'Universitats de la Generalitat, institució presidida pel democristià Antoni Castellà i ubicada al número 33 de la Via Laietana de Barcelona, una majoria suficient (33 vots favorables, 4 en contra i 4 abstencions, sense comptar les 12 representants que no van assistir a la votació) per aprovar les retallades i acomiadaments imposats des de la Secretaria d'Universitats del govern de la Generalitat de Catalunya. La retallada pressupostària significarà l'acomiadament directe d'unes 300 persones, entre professors, investigadors i personal d'administració i serveis. Més d'un centenar de persones, entre estudiantat, professorat, PAS i PDI, van protestar des de primeres hores del matí davant les tres portes d'accés a l'edifici, però la rectora Ana Ripoll i la seva comitiva

hi havien accedit molt d'hora per recomanació dels mossos d'esquadra, que van establir un perímetre de control amb una cinquantena d'agents antiavalots.

La reunió del consell de govern s'havia suspès en dues ocasions quan es pretenia celebrar a les dependències del rectorat de la UAB, ja que el gruix de la comunitat educativa que s'hi oposava va ocupar les sales on s'havia de celebrar les votacions.

Per a la Secció Sindical de la CGT a la Universitat Autònoma de Barcelona va ser el consell de la vergonya, que comportarà l'atur de molts companys i companyes i la revisió de les condicions laborals saltant-se tots els procediments de negociació laboral establerts que està empobriment el servei públic universitari.

La premsa, els interessos d'alguns per aprovar un pla econòmic com aquest i el canvi d'ubicació en la convocatòria del Consell de Govern, escenificaven a la perfecció la submissió del Consell de Govern de la nostra Universitat no-Autònoma de Barcelona al Govern de la Generalitat, sempre ben defensada per la "nostra" ben equipada policia. Tot just amb un equip de govern reprovat pel claustre, amb membres dimissionaris, i a les portes d'unes eleccions, el resultat de les votacions ha exemplificat també a la perfecció la submissió d'alguns degans i directors de departament al pensament únic de les retallades, l'austeritat el camp qui pugui i, sobre tot i per sobre de tot, la creació d'una estructura paral·lela dins de la Universitat encaminada al lucre privat d'uns quants, alguns dels quals són els mateixos que han votat a favor de les retallades.

Fa vergonya perquè no es vol reconèixer que es fan acomiadaments i s'afirma públicament que "els seus contractes s'extingeixen i que no són renovats". Però aquestes persones no seran substituïdes per unes altres que ocuparan el seu lloc. La seva feina senzillament deixa de fer-se. Qui ho patirà? A banda dels afectats, ho patiran els estudiants,

que allà on tenien dos professors ara només en tindran un o hauran d'encabir-se en grups més grans per rebre el mateix ensenyament. Simultàniament, la Generalitat dota amb milions d'euros a consorcis i fundacions privades que han fet de les universitats públiques el seu espai de negoci.

Fa vergonya perquè, juntament amb els acomiadaments, el pla d'ajust preveu canvis substancials de les condicions laborals del PDI (personal docent investigador), modificació que s'ha fet a esquenes dels representants legals dels treballadors. Fa vergonya perquè uns professors, que han assistit al consell, la immensa majoria blindats en els seus contractes –ja sigui perquè tenen contractes permanents, ja sigui perquè són funcionaris–, han votat a favor d'un pla d'ajust que significa acomiadar un nombre de professors i de personal d'administració i serveis, prop de 300 persones, companyes i companys seus, amb els quals es creuen cada dia en els passadissos de les facultats i amb els quals se saluden, és de suposar, en sortir cada dia de fer la classe. Això no és demagogia, sinó fets.

Els pròxims mesos poden ser, en molts sentits i per molta gent, definitius i caldrà que els membres de la universitat es posicionin en la defensa dels principis bàsics d'una universitat pública i de qualitat.

CGT Ensenyament va fer una crida al boicot del Saló de l'Ensenyament i a participar al Saló Alternatiu

En circumstàncies com l'actual de fortes retallades a l'educació pública, el Saló de l'Ensenyament, realitzat a Barcelona entre el 21 i el 25 de març, representava una nova agressió per la seva potenciació del mercantilisme. És un atac més al concepte d'educació pública, gratuïta, de gestió democràtica i de qualitat.

Per això CGT Ensenyament va fer una crida a no programar cap activitat al Saló de l'Ensenyament i a participar activament al Saló Alternatiu de l'Ensenyament els dies 21 i 24 de març a l'AV. Mª Cristina. Davant de l'eslògan del Saló de l'Ensenyament: "Fes-te a tu mateix", el Saló Alternatiu deia: "Eduquem-nos col·lectivament!". El 21 de març es van portar a terme dues concentracions a les portes del Saló de l'Ensenyament, una per denunciar la mercantilització i la presència militar, i l'altra per presentar el Saló Alternatiu i fer

lectura del Manifest "L'Educació no és un negoci. Eduquem-nos col·lectivament!". I el 24 de març es va portar a terme una jornada reivindicativa de la comunitat educativa, amb la participació de centenars de persones i activitats diverses durant tot el dia (xerrades, tallers, debats, piquets informatius, música) i l'Assemblea General de la Comunitat Educativa després de la presentació dels diferents col·lectius en lluita, des de l'Assemblea Grogà, la PUDUP i diverses facultats però, sobretot, plataformes d'IES d'arreu del territori: Hospitalet de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Manresa, Olesa, Sabadell, entre d'altres.

En el context actual de brutals retallades i grans mobilitzacions a favor de l'Educació Pública, el Saló de l'Ensenyament organitzat per la Generalitat és símbol i bandera del seu model educatiu mercantilitzat, elitista, productiu i acrític, l'aparador educatiu de luxe que volen mostrar gràcies a inversions milionàries que paguem tots i beneficiem a alguns; i l'Educació que volem. Un model en què els centres educatius s'ofereixen com empreses en competència en busca de clients-estudiants amb les butxaques farcides, perfectament sintetitzat en un Saló de l'Ensenyament que amb els anys s'ha erigit en mostra d'ensenyaments elitistes, dels que cada cop més joves es veuen exclosos per taxes prohibitives i una irrisòria política de beques, un espai inaccessible a la majoria de centres educatius pel preu dels estands expositors en un context en què els pressupostos retallats difícilment cobreixen les despeses generals; un espai de compra-venta de graus i màsters, on es deixen de banda alternatives educatives i àmbits de l'Educació no formal a les que les institucions no atorguen legitimitat però tenen cabuda les forces armades amb estand propi!

El Saló de l'Ensenyament és una ofensa, una més, als milers de professionals i estudiants, i al conjunt de la societat, que dia a dia s'enfronten a la precarietat en el desenvolupament de la seva tasca, mestres, nens i joves estudiants obligats a treballar en condicions cada cop més precàries, mares i pares que veuen com s'aprimen i esfumen les beques de transport, menjador i llibres, escoles bressol públiques en perill d'extinció, professors interins augmentant les llistes de l'atur, universitats sotmeses a l'augment de taxes, als déficits democràtics, als interessos de les grans empreses, alternatives educatives deslegitimades, l'àmbit del lleure i el tercer sector precaritzat i subcontractat...

El Saló Alternatiu de l'Ensenyament, una iniciativa popular que neix de la Plataforma L'H per l'Educació Pública, vol ser l'espai de confluència dels diferents sectors educatius en lluita contra el model mercantilista de l'Educació imposat per les polítiques neoliberals que ens governen. És moment de dir prou; una altra Educació és més que possible, és necessària!

Més informació a <http://saloalternatiu.wordpress.com/>

Efectes sobre la salut de la reforma laboral

Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública

La reforma laboral aprovada recentment pel govern del PP té entre molts altres efectes un de molt significatiu per a la Salut dels treballadors.

Com és conegut es modifica l'article 52.b de l'Estatut dels Treballadors de manera que permet l'acomiadament per causes objectives (amb una indemnització de 20 dies) a aquells treballadors que tinguin absències entre el 20 al 25% de la jornada laboral, incloent en les mateixes a les baixes per malaltia comuna de durada inferior als 20 dies, sense tenir en compte la taxa d'absentisme de l'empresa (tal com succeïa fins a ara que es necessitava que aquesta fos superior al 2,5%). Què significa aquesta modificació? Doncs senzillament que un treballador amb una jornada de 40 hores setmanals pot ser acomiadat si està 8 dies de baixa en 2 mesos. Quins efectes té sobre la salut aquesta situació? Alguns són evidents:

* Hi haurà una disminució del nombre de baixes per malaltia, sobretot per processos aguts, que els propis treballadors seran els que no vulguin una baixa malgrat estar malalts, fenomen aquest que ja s'havia detectat en els últims anys, a causa del augment de l'atur.

* Com les malalties no disminuiran, es produirà amb freqüència el fet que persones que estan malaltes continuaran treballant amb els efectes que això comporta (disminució de la capacitat de treball, problemes en la baixa del rendiment i/o en la qualitat de la producció).

* Un tema important és l'augment de l'accidentabilitat perquè treballadors amb les seves capacitats físiques disminuïdes tenen una major propensió a patir accidents laborals.

* La presència de treballadors amb malalties infectocontagioses serà un risc per a la propagació de les mateixes en l'entorn laboral, i en els casos que els treballadors tenen atenció directa als ciutadans es convertirà en un focus de disseminació i contagi de la malaltia.

Deixant de costat el que significa de perduda de drets dels treballadors, aquesta reforma implica també un risc per a la salut dels treballadors directament i per al conjunt de la població d'una manera indirecta, vulnerant algunes de les lleis sobre salut pública (Llei General de Sanitat, Llei General de Salut Pública) i vulnerant l'article 43 de la Constitució que garanteix el dret a la protecció de la salut.

Un motiu més per a exigir la derogació d'aquesta reforma injusta, ineficaç.

Per la teva salut, no a la reforma laboral

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

Canvi històric en la jurisprudència respecte a les víctimes de l'amiant

Comentari de les darreres sentències del Tribunal Suprem de 24 de gener i 1 de febrer de 2012

Àlex Tisminetzky, advocat del Col·lectiu Ronda.

Milers d'afectats de l'amiant han vist com les seves greus patologies trigaven dècades en aparèixer. D'igual forma, la jurisprudència dels tribunals espanyols ha trigat molt i molt de temps en reconèixer que els treballadors d'aquestes empreses tenien dret a unes mínimes condicions laborals dignes. Amb el canvi de doctrina molts treballadors veuran reconegudes les lesions que els ha causat un material que va fer d'or molts empresaris, però que ha portat mortals lesions pulmonars als seus empleats. Els principals municipis afectats als Països Catalans han estat Cerdanyola del Vallès (Uralita SA), Castelldefels (Rocalla SA), Santa Perpètua de la Moguda (Alstom SA), El Prat de Llobregat (Honeywell Fricción España SA) i Quart de Poblet, València (Uralita SA).

Un passat fosc

Els primers treballadors i vídues d'empleats que van denunciar les seves empreses per les greus infraccions en matèria d'exposició a l'amiant es van trobar un mur infranquejable. Els tribunals van considerar durant dècades que les empreses desconeixien totalment els efectes nocius de l'asbest fins als anys 1982, i que a més la llei abans d'aquesta data no obligava a cap mesura de prevenció, més enllà d'uns límits espectaculars d'amiant a les medicions.

Amb aquesta doctrina sobre la taula, el Tribunal Superior de Justícia de

Catalunya any rera any anava desestimant les demandes dels treballadors afectats i de les seves vídues, i absolia a les pobres empreses, que havien estat "víctimes" també del desconeixement general respecte als efectes mortals de l'amiant, atenent a que si no sabien dels riscos no els podien evitar.

De res va servir durant dècades que es posés sobre la taula que l'amiant ja consta al Quadre de Malalties Professionals de 1947 com a causant de l'asbestosis, una greu patologia que pot causar invalideses i morts. Però a pesar de la sordesa institucional de la justícia i de les institucions, molts afectats no van parar de reclamar i reclamar, fins que al final la via judicial va començar a donar els seus fruits.

Canvi de doctrina

Al 2005, una nova doctrina del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anar estenent-se poc a poc. Primer assumida per alguns magistrats, i després poc a poc imposant-se per la lògica de la raó: la nova jurisprudència analitzava les normes a partir de 1940, establint que en les Ordres d'aquella llunyanca dècada ja s'obligava a les empreses a donar mascaretes als treballadors exposats a l'amiant, a efectuar una neteja correcta i no exposar directament els empleats a l'asbest.

Finalment, la Sentència de la Sala General del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del 16 de setembre de 2010, va aplegar els 19 ponents per unanimitat per a deixar constància d'aquest criteri de la Sala:

Sentències:

- Sentència de la Sala General del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del 16 de setembre de 2010, núm. 5843/2010, N° de Recurs: 2576/2009
- Sentència de la Sala Social del Tribunal Suprem de 24 de gener de 2012, N° de Recurs: 813/2011. Ponent FERNANDO SALINAS MOLINA
- Sentència de la Sala Social del Tribunal Suprem de 1 de febrer de 2012, N° de Recurs: 1655/2011. Ponent GONZALO MOLINER TAMBORERO

Les podreu trobar a www.poderjudicial.org

"Como ha venido reiterando la doctrina de esta Sala, la demandada obvió el cumplimiento de normas que, al menos desde 1940, le imponían una serie de obligaciones preventivas, tales como dotar a los trabajadores de equipos de protección individual (caretas), adoptar medidas específicas sobre limpieza y transporte del amianto y que la empresa incumplió sistemáticamente"

Aquesta primera victòria al Principat va ser recorreguda per les empreses al Tribunal Suprem de Madrid, atenent a que altres Tribunals Superiors de Justícia d'altres comunitats encara absolien amb el criteri abandonat a Catalunya.

Finalment, el Tribunal Suprem ha ratificat el criteri del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en tres sentències històriques, una d'Alstom SA de 18 de maig de 2011, i dues d'Uralita SA, de 24 de gener i 1 de febrer de 2012. Aquesta darrera sentència no pot ser més clara en les seves conclusions:

"no consta la existencia de ventilación adecuada, los sacos de amianto se manipulaban manualmente, los trabajadores se llevaban los monos de trabajo a su domicilio para lavar, los reconocimientos médicos, como regla, eran anuales y rutinarios sin especificación respecto

al riesgo por amianto y la limpieza del pavimento se hacía por barrido con escoba, aunque existían simples sistemas generales de extracción de aire y los equipos de protección individual consistían, en su caso, exclusivamente en mascarillas, con vulneración de las normas contenidas en los citados Orden 31-enero-1940, Orden 7-marzo-1941, Decreto 792/1961, Orden 9-marzo-1971."

Per tant, gràcies a la lluita de molts afectats, les possibilitats de reclamació actuals contra les empreses infractores són molt més importants que fa només sis anys. Una agredolça victòria pels treballadors que han patit tan greus patologies i per a les vídues que han perdut les seves parelles.

L'amiant, les morts invisibilitzades

L'amiant és una perillosa substància prohibida des de fa dècades a gairebé tota la Unió Europea per causar asbestosi, a més d'altres greus malalties respiratòries, principalment asbestosis i càncers de pulmó o pleura.

La paraula amiant prové de la paraula grega "indestructible", i és un compost de silicats de magnesi i ferro. L'amiant o asbest per la seva resistència ha estat utilitzada històricament en múltiples aplicacions, principalment en la construcció, en la variant de fibrociment, i en la indústria automobilística, la naval i la ferroviària.

Des de mitjans del segle XX va deixar-se d'utilitzar a gairebé tots els estats europeus. A l'Estat espanyol, principal productor europeu d'amiant fins a finals dels anys 1980, aquesta substància en canvi va ser permesa fins a ser progressivament regulada i restringida l'any 2002.

Tema del mes

El 'corralito' de les preferents afecta a 325.000 persones

Bancs i caixes van col·locar productes borsaris d'alt risc a la gent gran sota l'aparença d'un dipòsit corrent. Amb la crisi, les participacions preferents han perdut fins a un 50% del seu valor.

Marc Rude -
Setmanari Directa

Desenes de milers de persones no poden accedir als seus estalvis. Des de l'any 2009, les entitats bancàries de l'Estat espanyol van emetre en massa les anomenades participacions preferents, valors borsaris molt inestables i sense garantia, amb l'objectiu d'incrementar el capital propi. Per col·locar el producte, que oferia avantatges escassos, van recórrer a les xarxes de confiança teixides entre el personal de les sucursals i la clientela de tota la vida.

L'estratègia va ser convèncer la gent sense coneixements del sistema bancari, especialment persones grans, perquè diposites els seus modestos estalvis en unes inversions arriscades i complexes, pensades per a persones expertes, ocultant deliberadament la seva naturalesa. Amb la crisi econòmica, les participacions preferents, indirectament lligades a l'economia del totxo, han perdut fins a un 50% del seu valor. Els dictàmens de la Unió Europea han obligat la banca a desfer-se d'aquest producte, qualificat com a "actiu tòxic", i després de la prohibició de comercialitzar-lo entre petites estalviadores, les entitats financeres han lliurat una cursa per desempallegar-se'n. La Caixa, que ostenta el rècord estatal amb 4.898 milions d'euros invertits en preferents, va anunciar, el mes de desembre, la seva reconversió en altres productes financers, no gaire diferenciats dels originals, en un termini que es va acabar la setmana passada. La resta d'entitats han emprès iniciatives similars.

Quan les persones afectades volen retirar els seus estalvis, s'adonen que els tenen bloquejats i que els seus diners s'han perdut dins la metafísica incerta i incomprensible dels mercats de valors. Allò que els van vendre com un dipòsit, resulta ser un producte borsari de caràcter perpetu –si té beneficis, el banc et va donant interessos, però no et retorna la quantitat inicial–, subjecte a les oscil·lacions dels mercats, no garantit en cas que l'entitat faci fallida i sense cap mena de liquiditat, és a dir, que no és possible transformar-lo en efectiu.

Després que es multipliquessin les queixes, el frau es va destapar el novembre passat, quan l'Associació d'Usuaris de Bancs i Caixes (AICEC, ADICAE a nivell estatal) va denunciar 52 entitats bancàries, incloses totes les de gran volum, per la comercialització indeguda de participacions preferents. AICEC afirma que "aquest producte tòxic està enverinant la vida de milers de ciutadans, la majoria gent gran, que havia posat els estalvis en aquests títols amb total desconeixement de les seves característiques". A l'Estat espanyol, un mínim de 325.000 persones tenen preferents i les famílies que s'agrupen a les plataformes d'afectades

d'AICEC-ADICAE ja són 30.000.

Què són les preferents?

Les participacions preferents són valors o inversions de renda fixa, productes financers de gran complexitat que, a la pràctica, comporten convertir-se en accionista del banc, comprant el seu deute. És el que s'anomena deute subordinat. Les preferents es negocien a la borsa i s'exposen a pèrdues importants. Són valors a perpetuïtat, és a dir, que no tenen venciment; l'entitat retornarà la quantitat inicial quan ho desitgi, pagarà interessos només si té beneficis i és lliure de no fer-ho. Els diners invertits no estan coberts pel Fons de Garantia de Dipòsits, per tant, si el banc o caixa fa fallida, la persona ho perd tot. El seu principal inconvenient, però, és la falta de liquiditat. Per recuperar els diners, les preferents s'han de vendre als mercats borsaris al preu que se'n pagui, que avui dia és molt més baix que el seu valor nominal, la quantitat que es va invertir inicialment. La gent experta coincideix a dir que els riscos que comporten les preferents no en compensen els beneficis i, en tot cas, no són un producte destinat a persones sense coneixements en la matèria.

Estratègia planificada

Tot i que ja van començar a circular a l'inici de la dècada passada, va ser a partir de 2009 que la venda de participacions preferents va adquirir un caràcter generalitzat i, des de llavors, la banca n'ha emès per valor de 12.000 milions d'euros. Els bancs i les caixes havien d'ampliar el seu capital per encaixar la crisi i omplir el sot

que va deixar l'explosió de la bombolla i van decidir fer-ho a costa de la seguretat dels estalvis de la clientela de base.

A través de les sucursals, les entitats van dur a terme una campanya comercial per col·locar preferents entre les clientes particulars, sense cap mena d'escrúpols a l'hora d'entabonar la gent gran perquè diposites els estalvis de tota una vida en aquestes inversions. Aprofitant la proximitat i la coneixença generades per anys de relació comercial, les oficines van presentar-los les participacions preferents com un producte ideal, de rendibilitat garantida i totalment segur, amb disponibilitat dels diners en tot moment, que donaria més interès als seus estalvis. Les víctimes de l'engany, pensant-se que contractaven un servei similar a un dipòsit corrent, simplement van firmar, confiades, el paper que els van posar sobre la taula.

A l'hora de vendre productes financers complicats, la normativa exigeix que l'entitat passi un qüestionari a la persona que els demani per saber si està capacitada per gestionar la inversió. Les persones afectades afirmen que no van veure el document o que ja els arribava amb les respostes marcades. Així ho explica a la Directa una filla d'afectades, Lúcia Matilla: "En el cas dels meus pares, van falsificar el test es on deia que tenien coneixements del mercat borsari i això és impossible, ja que insisteixo que no saben llegir ni escriure".

Gat per llebre

Les denúncies s'acumulen a la Comissió del Mercat de Valors (CNMV), organisme estatal encarregat de la regulació del sector financer. Després d'anys de fer la vista grossa, el novembre passat, va pro-

hibir a la banca l'emissió de més productes de renda fixa (bons, obligacions, participacions preferents). El seu president, Julio Segura, va admetre que s'havia produït "informació enganyosa, per no dir fraudulenta" en la seva comercialització. A partir de llavors, les entitats bancàries han bescanviat a corre-cuita les preferents per altres inversions que, tot i ser legals, tenen característiques semblants. És llavors que molta gent s'adona que els seus estalvis estan bloquejats, no els poden retirar i, a la vegada, que la seva continuïtat depèn dels vaivens de l'economia especulativa.

El col·lectiu d'advocats Ronda ha portat als tribunals un centenar de casos i demana la nul·litat d'aquests contractes fraudulents. Cruz Clemente, un jubilat de 73 anys i veí de l'Hospitalet de Llobregat, havia acumulat un capital de 72.000 euros després de treballar durant dècades com a operari a diverses fàbriques i com a porter d'immoble. El 2009, quan va anar a actualitzar la llibreta a la sucursal del BBVA, el director, vell conegut i persona de confiança, li va assegurar

que "tenia un producte molt adequat per als seus estalvis". Sense saber-ho, va contractar bons convertibles, que ja han perdut el 22% del seu valor. Òscar Serrano, advocat que representa les víctimes del frau, algunes de més de 90 anys, afirma que el pitjor ha estat adonar-se que havien subscrit una inversió a perpetuïtat: "Les persones grans volen un venciment per tenir disponibles els diners en cas de ne-

cessitat (...) el producte no era l'adequat i no és tal com van explicar que era a la gent, es va vendre de forma incorrecta".

La Caixa va generar uns 5.000 milions d'euros en participacions preferents

La Caixa va generar gairebé 5.000 milions d'euros en preferents, a través de tres emissions: el 1999, el 2000 i el 2009. El 15 de desembre, el consell d'administració va donar com a termini el 31 de gener per dur a terme el bescanvi dels títols. Les participacions preferents de l'entitat es convertiran en deute subordinat a deu anys (70%) i en bons convertibles en accions de CaixaBank (30%). Les víctimes de l'engany no podran recuperar, doncs, el 70% dels seus estalvis fins d'aquí una dècada, a la vegada que el nou producte continua sense tenir garanties de cobrament i el seu valor dependrà dels mercats. Els bons es podran vendre d'aquí uns mesos, quan es converteixin en accions, però el seu valor també estarà determinat per la borsa i, probablement, serà inferior a l'inicial. La majoria de persones damnificades han acceptat el tracte a contracor, ja que mantenir les participacions encara comportava més riscos. Vendre-les suposaria perdre entre el 40 i el 50% dels diners.

Dolores C., una tarragonina de 92 anys, viu amb 200 euros mensuals de pensió i La Caixa li ha bloquejat 100.000 euros que havia estalviat durant 40 anys de vida laboral, a causa de les participacions que li van vendre fa dos anys, quan en tenia 90.

Albert A. és un veí de Manresa de 84 anys i no es pot costejar el seu ingrés en una residència perquè no pot accedir als 80.000 euros d'estalvis que té atrapats a les preferents. "Sembla que tots els directors s'han comportat igual, que això obeeix a una estratègia dictada des de les altes esferes de La Caixa", afirmen les persones afectades i les seves famílies.

Parlem

Guillem de Pallejà, víctima i torturador

"Ens tenen un odi immens als catalans"

Txema Bofill, txemabo@gmail.com Correccions: **Pep Cara.** Fotografies: **Mirta.**

En Guillem fou un dels 45 detinguts en l'Operació Garzón contra els independentistes catalans l'any 1992. En aquesta entrevista denuncia la tortura de manera valenta, tant la dels policies del ex-jutge Garzón, com la de la dictadura franquista que també va sofrir. La tortura és un crim que es comet a diari en l'Estat espanyol i segueix impune, d'on la importància del testimoni present. La tortura és un crim d'estat que ens revela la natura d'aquesta "democràcia".

Una xerrada agradable on anem de sorpresa en sorpresa. En Guillem és un bon orador, i directe: al pa li diu pa i al Garzón, un torturador.

En Guillem és un dels primers ramaders ecològics i continua participant i promovent, sobretot a les comarques de Girona, trobades d'intercanvi de productes ecològics. Una xarxa d'intercanvi, d'ajuda mútua i d'autosuficiència entre pagesos, i també anima que els consumidors comprin els productes directament a cooperatives i fires d'intercanvi.

En Guillem neix el 1951. Es defineix de la generació del 68 i molt influenciat pel moviment llibertari, gràcies a un vell de la CNT que en la fàbrica Bultaco el parlava de la revolució del 36, l'autogestió, la guerra civil, Bakunin, Kropotkin. Detingut 3 cops en l'època franquista per la llei antiterrorista. Un currículum llarg i dens d'activisme revolucionari: Als 70 forma part d'un grup llibertari de base i l'acomodament de la Bultaco. A Santa Coloma milita a la branca de Comissions Obreres per l'autoorganització. Es radicalitza a partir de la condemna a mort de Salvador Puig Antich i l'assassinat al garrot vil. El detenen a 1973 en un transport d'armes i explosius. El torturen salvatgement a Via Laietana com sospitós d'un atemptat fallit a Franco amb RPG (llançacoets portàtil). El posen a Model en la galeria de condemnats a mort en la cel·la davant el Txiqui. Participa a la creació de la COPEL. Al 1976 s'integra a la CNT i al 1978 cau a Itàlia junt a un grup d'Acció revolucionària, en una batuda relacionada amb el segrest d'Aldo Moro, però que no hi tenien res a veure. L'extradien a Bèlgica, on treballà al bosc en una cooperativa de companys lli-

bertaris.

Al cotxe en Guillem ens porta productes d'intercanvi: vi ecològic, embotits de senglar, mel. Entrevista feta a la bodega Riera, i filmada per la tele.cat

- Bon dia Guillem, com ha anat el viatge a Barcelona

- Bé, hi havia controls de la Guàrdia Civil a l'entrada, d'aquí el retard, també per la dificultat a aparcar.

- La Guàrdia Civil per tot arreu, just el tema de la nostra conversa. Ara fa vint anys et van detenir, abans del Jocs Olímpics de Barcelona, junt amb independentistes catalans. Com va anar?

- Estava treballant al camp amb un altre company quan de darrere d'una paret —van pujar amb una escala— van aparèixer uns individus armats, amb pistoles a la mà i em van dir que estava detingut, que havia d'anar amb ells.

- Es van identificar com a Guàrdies Civils?

- En un primer moment no. L'altre company llibertari que estava amb mi els va demanar explicacions. El van amenaçar. Li van dir que s'estigués quiet i callat i que eren de la Guàrdia Civil. Jo anava brut de la feina i els vaig demanar de poder-me canviar. Ho vaig poder fer davant d'un d'ells. Em van emmanillar, em van posar dins un cotxe i em van tancar el cap.

- Quina sensació tenies amb el cap tapat?

- Em va tapar el cap amb una jaqueta que duia. Vam travessar tot el carrer Aragó i per sota la jaqueta hi podia veure. I em va impressionar la cara de la gent normal que veien dins un cotxe cinc individus i el del mig tapat.

- Et van dir per què et detenien?

- Em van dir que ja ho sabia prou.

- On et van dur?

- A la caserna de la Guàrdia Civil, aquí a Barcelona. Quan vaig entrar ja estaven interrogant gent. Hi havia gent cridant i estaven colpejant gent. I a mi em van dir si coneixia un individu que es deia Granja. A veure, nosaltres fa 35 anys que fem ramaderia ecològica i hem estat bastant en contacte amb la gent de l'escola agrària de Manresa i molts joves venien a fer pràctiques amb nosaltres i un dia va aparèixer un, que es deia Granja, que havia sentit a parlar de nosaltres, que acceptàvem gent, i li vam dir que sí. Ell va plantejar que estava fart de la ciutat, que volia treballar al camp. Va estar uns dies i una nit després de sopar va començar a explicar-me històries increïbles.

- Com quines?

- Que ell havia estat a El Salvador amb el

Frente Faranbundo Martí, amb la guerrilla, que ell era l'encarregat de torturar als feixistes... Bé, unes coses que no quadraven amb la mentalitat que tenim els companys. Arrel d'això, vaig començar a veure que era un personatge fosc. Al cap d'uns dies li vaig demanar, si us plau, que fotés el camp perquè la seva presència no ens queia bé. I va marxar. Va passar un temps fins que va aparèixer la Guàrdia Civil enviada pel Garzón.

- Com és que Granja apareix relacionat amb la detenció?

- La conclusió a la qual jo he arribat és que això va ser una operació completament programada des del poder. Hi havia una operació immobiliària importantíssima que amagava els Jocs Olímpics. Havien plantejat un llistat de gent que podia fer nosa al desenvolupament dels Jocs. Van fer un llistat i sota l'excusa (informacions) del Granja que fou teledirigit pel Garzón..., i em diuen tu cap aquí.

- Com s'introdueix el Granja en els mitjans independentistes?

- Pel que tinc entès, el Granja es va inventar que havia fet una acció i que en aquesta acció va perdre el carnet d'identitat i que la Guàrdia Civil li havia pillat el DNI i el perseguia i amb aquesta excusa va demanar refugi als companys, i els companys també el veien una mica estrany i se'l treien de sobre i, aleshores, anava a amagar-se a un altre pis de companys. Resulta que per tots els llocs on va passar, hi hagué arrestos.

- O sigui el Granja era un infiltrat

- La meua opinió personal pels interrogatoris que ja t'explicaré, l'operació anava molt més enllà. Hi havia sectors del poder que... A mi me van interrogar sobre

Òmnium Cultural acusant-los de protegir i donar canxa a Terra Lliure. Es plantejaven anar més enllà de les detencions.

- Ara que parles d'Òmnium Cultural. Hi ha una teoria, segons la qual, l'operació Garzón es va programar a Via Laietana, dos anys abans pels de seguretat dels Jocs Olímpics de Barcelona: la CIA, el CESID, el Govern espanyol (PSOE) i la Generalitat. El pla consistia en neutralitzar Terra Lliure per tal que no es carreguessin els Jocs Olímpics, i permetre a Òmnium Cultural i nacionalistes afins parlar del català, la cultura, el país, en els Jocs. Què en penses?

- Crec que és bastant plausible. Coneixent el poder, és possible. L'acció estava programada. Quan els vaig parlar del Granja i de l'escola agrària de la Generalitat a Manresa, un Guàrdia Civil em va dir amb ràbia i odi: «La Generalitat, a la Generalitat, el Jordi Pujol ese, lo ves dentro de diez minutos arrodillado aquí delante!» en aquell moment jo vaig arribar a la conclusió que potser havien fet un cop d'estat, anaven a saco contra els catalans.

- Típic de Madrid. Fantasies de fatxes. Et va maltractar la policia a Madrid?

- A Barcelona com ja he dit estaven hostiant a gent, ho estaven passant fatal. Això t'ho garanteixo jo perquè vaig sentir els crits dels companys. L'endemà ens van posar en una furgoneta amb l'Oriol Malló, periodista, i l'Oriol Martí, metge, que militava al PCC. Durant el viatge hi va haver provocacions de la Guàrdia Civil, molèsties, etc. A Madrid, aviam, hi ha una cosa que vull deixar clara, jo ja havia

estat detingut tres cops més per la llei antiterrorista. Com que ja he passat situacions d'aquestes a Madrid ja coneixia de què anava. Vaig veure un munt de gent, bé ens tenien a tots encaputxats, però sense els passos, els insults, els crits, una situació igual que vaig viure durant el franquisme.

- Situació...?

- Una situació de molts detinguts, de moltes tortures, de molts maltractaments. Amb mi els maltractes foren continus. Va arribar un moment que em van ficar en un cotxe i es van muntar la pel·lícula que em duïen pel camp. Em van treure la caputxa i em van posar una pistola a la boca i em van dir: «Ara et pelem» i coses per l'estil. No em van torturar com als companys, potser perquè tenia respostes coherents: els deia que sí, que coneixia al Granja que havia estat a casa, que coneixia a companys. Em van presentar la foto de Carles Castellanos i els vaig dir «Sí que el conec, a l'any 1973 vam estar a la mateixa galeria de la model». Em van presentar la foto del Jordi Puig i els vaig dir que l'any 1981 vam estar a la mateixa cel·la. No hi havia motiu per negar-ho. Però el maltracte i la violència, la humiliació, eren continus. Abans de fer-nos les fotos ens van ficar dintre una cel·la petita plena de sang, de vòmits. Per una persona que no ha passat per situacions d'aquestes és una situació molt dura i traumàtica.

- A la Bisbal uns amics van sovint a Palamós a visitar en Josep Bou, que també fou inculpat i acusat de terrorista pel Garzón. El vas conèixer?

- Sí, el vaig conèixer i ens hem seguit tractant. Una bellíssima persona. I fins a quin punt arriba la ignomínia que a un

amb...

turat per Franco i el jutge Garzón

que lluitem contra el sistema”

home gran li fan patir aquesta situació. La conclusió és el que has dit abans: es tractava d'imposar la pau social aquí a Catalunya, i el greu fou aquesta operació programada de neteja preventiva.

- Al Garzón li agrada que els detinguts li arribin torturats, 6 dies de tortures, així parlen més i confessen. És el manual de la CIA, que ara el Garzón està implementant per Llatinoamèrica. Explica'ns com va anar l'interrogatori amb l'ex-jutge Garzón,

- Primer de tot hi va haver un cara a cara, on estàvem en Buenaventura i jo. Suposo que darrere el vidre estava el Garzón per a reconèixer-nos. Aquí hi ha una dada curiosa: ens van fer passar per un soterrani i estava ple de Mercedes de diferents colors i tots amb les matrícules tapades. En un moment donat vaig desviar la vista per mirar un dels cotxes i em van cardar un gec d'hòsties allà al mig, davant del Garzón. Això davant del Garzón. No pot dir que no sap, que no veu, que són invencions dels detinguts. Vaig ser apallissat davant del Garzón.

- El Garzón ha rebut denúncies de cents de detinguts torturats, ell és el primer testimoni, i no ha fet res. N'és el còmplice necessari i organitzador ja que els policies estan a les seves ordres.

- La policia no funciona autonomament, rep directives. Quan vaig anar al despatx del Garzón hi havia també en Granja i el Garzón em preguntava si era de Terra Lliure i jo li responia que no. Aleshores mirava el Granja i li deia però si tu m'has dit que ho era... Es va enfadar amb el Granja com si li hagués donat una mala informació. Està clar que el Garzón ho havia planificat tot i el Granja sols estava per confirmar i testimoniar l'operació que havien muntat.

- Com veus el Garzón?

- El veig com qualsevol franquista amb les mateixes actuacions que un franquista. Tot allò altre que hagi pogut fer el Garzón entra dins la fantasmada política per fer-se el maco com a demòcrata i humanista, per figurar. És un personatge del poder. El veig una persona freda, menyspreable, oportunista. El típic personatge del poder.

- Com és el despatx del Garzón? Diuen que el molt hipòcrita té una estatueta amb els drets humans «Egalité, justice, fraternité».

- No ho vaig veure. El que si vaig observar fou un detall curiós que em va fer pensar que no estava bé del cap: al seu despatx la foto de la dona no mirava cap a ell sinó cap a tu. Tens un despatx i tens la foto de la teva dona que mira cap a l'interrogat. És un tipus rebuscat.

- I a més el Garzón era de l'Audiència Nacional, un niu de franquistes durs i purs, un organisme que viola sistemàticament els drets humans, i hereu del TOP franquista. L'altra cara del Garzón és la d'un violador dels drets humans, un carceller d'innocents que actua amb tota impunitat i amb el suport dels mitjans de comunicació.

- El que si que vull dir es que vam denunciar l'Estat espanyol per tortures a l'Audiència Nacional i vam guanyar el judici contra les tortures al Tribunal d'Estrasburg. Però fa poc va sortir en els mitjans de dretes que la sentència no demostrava que fóssim torturats, sinó sols que havia estat un procés mal fet per demostrar les tortures. Legalismes. El que puc assegurar que el Garzón és perfectament conscient que es va valer de la tortura i la violència per obtenir les declaracions que desitjava. Això ho garanteixo jo. És un personatge que admet la tortura. La resta de coses que pugui dir o fer, com les denúncies a Pinochet és com si diguem «Ara faig una cosa que no sortirà bé, no s'empronarà al Pinochet, però quedo molt bé».

- Des que poseu les primeres denúncies contra les tortures del 1992 fins que es dona a conèixer la sentència que us dona la raó passen vint anys. Com heu aconseguit guanyar? És un cas insòlit

- Pensa que companys, com en Dalmau, se'ls va aplicar electricitat i ho van fer en pla barroer, van quedar les marques, o sigui, que va quedar super demostrat que ens havien torturat.

- A més dels testimonis de l'ofegament amb bosses de plàstic que no deixa marques

- Sí, i els cops continuats amb la guia de telèfons. Per exemple, tu dones cops amb una guia de telèfons i tampoc deixa marques, i comences a picar al cap i al cos i fa un mal increïble. El dolor físic a un moment donat el pots arribar a assimilar. Jo durant tots els dies vaig estar sense menjar ni beure, i em vaig haver de pixar i cagar a sobre perquè no em deixaven anar al lavabo. Et fan estar hores completament dret. Tu imagina't estar-te dret hores i hores, dret. És una tortura per destruir-te la teva seguretat i que arribi el moment que vulguis sortir d'aquella situació i siguis capaç de dir «jo he matat a Napoleó». M'entens? És destruir a la persona. A més a la gent que han torturat els queden seqüeles per a tota la vida, per molt que siguem forts i ho superem i tinguem les coses clares, o el que sigui, una persona que passi per una situació d'aquestes és fotut.

- Aquí a Espanya es tortura sistemàticament i no és fa res, malgrat les denúncies de múltiples organismes internacionals com el Comitè contra la tortura de l'ONU, comitès pels drets humans europeus, Amnistia Internacional, etc...

- Deixa'm dir una cosa perquè tinguem les coses clares en aquest país, ja que hem tirat massa fum sobre la història de la transició: a l'època de Franco hi havia un aparell repressiu i policial i aquests organismes mai s'han purgat, ni s'ha condemnat a cap dels assassins i genocides. Aquesta dinàmica repressiva ha continuat amb la democràcia i ja està tot dit. Patim la mateixa repressió franquista, emmascarada. Els òrgans repressius, la policia franquista, les brigades politico-social, BPS, la Guàrdia Civil continuen actuant exactament igual.

- No ha canviat res

- En absolut! Quan es plantejava la transició o ruptura, en aquell temps nosaltres i els companys bascos plantejàvem la neteja de l'aparell franquista. Ha continuat amb una sèrie de gent que han jugat a polítics, però continuen manant els mateixos que tenien el poder, la mateixa oligarquia i per tant el mateix sistema repressiu. Quan les coses vagin una mica malament trauran la careta d'aquesta democràcia, i ens trobarem el feixisme. Els franquistes han educat i ensenyat als que ara són l'aparell policial i repressiu, i ja està.

- El Garzón va dir que els de Terra Lliure van gaudir de totes les garanties en ser interrogats. De fet se l'hauria de condemnar per complicitat amb la tortura, com els polítics que sistemàticament neguen la

tortura i culpen a unes imaginaries instruccions d'ETA. I els mitjans silencien les denúncies de tortura, sols parlen del que diuen els torturadors, sobretot tipus mediàtics com en Garzón i altres polítics que la protegeixen.

- Crec que una part del funcionament del sistema es deu per desgràcia als mitjans de comunicació. Els mitjans de comunicació manipulen, tergiversen i ens venen una pel·lícula per fer-nos creients del poder. Tu parles de la tortura. Jo aniria més enllà. No és un problema que et facin mal físic. La tortura s'interpreta com mal físic. I no, t'estan destruint com persona, t'estan anul·lant com a persona. Un diu «és que aquell li van petar les costelles», però i la humiliació? et tracten és com si fossis una puta merda. Per exemple a mi em van preguntar si la meua companya estava ficada en tot això i els vaig respondre: «no està ficada i a més està prenyada. Ni se us acorri tocar-la». Constatció dels tipus: «la vamos a violar y el feto nos va a chupar el capullo». O sigui, és una degradació moral del tot, es pateix més enllà del dolor físic. És un sistema per destruir a un com a persona, per destruir-te mentalment. La prova és que molts companys, després de passar situacions d'aquestes, queden tocats.

- Quines foren les reaccions davant les detencions i tortures del Garzón aquí a Catalunya contra vosaltres, els quaranta-cinc militants catalans.

- A mi em van deixar aviat perquè no van aconseguir trobar-me cap delictes, ni el d'associació a la «banda terrorista Terra Lliure», i en sortir em vaig afegir ràpidament a les mobilitzacions. Fou un dels moments molt macos de la meua vida. Per exemple, a Arbúcies vam fer un miting perquè encara hi havia companys dins i encara continuaven les tortures, i tot el poble d'Arbúcies va venir a la plaça i la gent plorava. Fou molt emocionant. Vam anar a un festival de música, on vaig poder parlar. A Girona a la universitat es van fer actes de solidaritat amb els empresonats. Les reaccions foren múltiples i crec que per això ho van aturar. La gent del carrer va dir: «N'hi ha prou. Això ja no ho podem permetre». La gent va reaccionar d'una manera molt maca.

- Quina ha estat la teva reflexió sobre l'operació Garzón?

- El que vaig veure i el que va quedar comprovat, no sols pels mateixos policies i jutges, és l'immens odi que ens tenen als que lluitem contra el sistema i sobretot si som diferents: catalans, bascos o gallecs. Aquest odi que ens arriben a tenir és irracional. Veig que ens costarà molt arribar a la llibertat perquè tenim davant gent molt fixada contra nostre.

> LES FRASES...

“Garzón es va valer de la tortura i la violència per obtenir les declaracions que desitjava

El veig una persona freda, menyspreable, oportunista, el típic personatge del poder

A la gent que han torturat els queden seqüeles per a tota la vida”

#primaverareus

Acampada, xerrades, manifestació i activitats diverses es porten a terme a Reus en resposta al congrés de CDC

CGT Reus

El cap de setmana del 23 al 25 de març els que ens roben, ens retallen i ens privatitzen es reunien a Reus, on va tenir lloc el congrés nacional de CDC. En resposta a aquest acte, des de l'Assemblea Popular de Reus es van organitzar un seguit d'activitats i mobilitzacions, a més de portar a terme una acampada a la Plaça Mercadal.

El divendres 23 per la tarda es procedia a instal·lar davant l'ajuntament un punt d'informació i a plantar les tendes que van acollir a una cinquantena d'activistes del Camp i les Terres de l'Ebre, sense que el dispositiu policial, que va controlar de prop totes les activitats, intentés impedir-ho. Després es va realitzar una cercavila rei-

vindicativa pels carrers del centre de la ciutat denunciant les retallades i privatitzacions que porten a terme els governs català i espanyol, i en acabar aquesta Félix Rodrigo Mora, escriptor, filòsof i activista vinculat al 15M de Madrid, va realitzar una xerrada a la plaça davant un centenar de persones sobre "Parlamentarisme i assemblearisme al segle XXI".

Dissabte 24 pel matí es va realitzar un acte també a la plaça Mercadal, amb les intervencions de nou de Félix Rodrigo Mora, del 15-M de Madrid, de David Fernández, activista social i periodista del setmanari La Directa, de Sergi Fàbregas, membre de la Cooperativa Integral Catalana, d'Àngels Martínez, de Dempeus per la Salut Pública i la Iniciativa Penal Popular en defensa del sistema públic de salut, d'Albano Dante, de la revista caféamblet, i de membres de la Plataforma en Defen-

sa de la Sanitat Pública i Acampada 15M de Tortosa.

Per la tarda, unes 500 persones, bàsicament del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, es van manifestar fins el lloc on es portava a terme el congrés de CDC, blindat i custodiat per un ampli desplegament policial, per tal de recordar-los que són els principals responsables del desmantellament dels serveis públics i les retallades a Catalunya i llençar-los caixes de verdures podrides. Per acabar es van realitzar diverses intervencions de treballadors de la sanitat i l'ensenyament, d'afectades pel "corralito" bancari de les preferents i d'activistes de la CGT, l'EIC i el 15M.

Posteriorment, per la nit sopar i festa a la plaça i diumenge pel matí assemblea de cloenda.

Més info a www.primaverareus.cat

Crònica de la Conferència de delegats/ des de CGT sobre la Reforma Laboral del 2012

Pepe Berlanga, Secretaria Formació CGT Catalunya

De reeixida i profitosa podem qualificar la Conferència celebrada el passat divendres dia 23 a les Cotxeres de Sants de Barcelona, on prop de 200 delegats i delegades de la CGT de Catalunya van assistir a una clarificadora sessió formativa sobre les penúltimes mesures anti laborals aprovades pel Partit Popular amb la inestimable col·laboració de CiU.

Una nova Conferència de Delegats i Delegades presentada pel Secretari de Formació Pepe Berlanga, qui després de recordar les celebrades els últims mesos del 2011, on ja auguraven nous retrocessos de drets, va presentar al ponent, Carles Hugo Preciado, jutge del Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, qui ens va entusiasmar amb una penetrant i alhora suggestiva exposició sobre la reforma laboral, la qual podem qualificar, sense por d'equivocar-nos, de profund retrocés en els drets dels treballadors i treballadores. De la interessantíssima i prolífica intervenció podem fàcilment concloure que aquesta reforma irromp en terrenys de dubtosa constitucionalitat, entre d'altres podem apreciar-la pel que fa al nou període de prova, d'un any, en el contracte de suport als emprenedors, la descausalitat en

l'acomiadament i el menor control judicial, la imposició d'arbitratges obligatoris en el supòsit d'inaplicació del conveni col·lectiu per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o productives, ...- Però és que a més s'incorporen mesures que permeten que les ETT operin com agències de col·locació, caminant cap a la comercialització de l'infortuni que suposa l'atur i la prestació per desocupació.

- Es modifica el contracte de formació i aprenentatge precaritzant-lo en molts aspectes, en el qual es podrà romandre fins als 30 anys, almenys fins que la taxa de desocupació no descendeixi per sota del 15%.

- De nou es multipliquen les bonificacions dels contractes precaris, conseqüentment es redueixen alarmantment els ingressos de la Seguretat Social.

- S'estableix un contracte per temps indefinit de suport als emprenedors, amb un període de prova d'un any, el que significa senzillament l'acomiadament lliure i gratuït durant el primer any de la relació laboral.

- S'implanta la possibilitat de fer hores extres en els contractes a temps parcial, augmentant la flexibilitat dels mini jobs, i gaudint de treballadors a la carta, i sense possibilitat que compatibilitzin el treball precari amb un altre, a causa de l'alta disponibilitat que aquests treballs comportaran.

- S'instaura el contracte a distància, adaptant una directiva comunitària que se sustentava en altres ocupacions, el legislador

espanyol obre el ventall, i es podrà assignar als treballadors a gust de l'empresari i a qualsevol centre de treball, manipulant així la base electoral de les eleccions sindicals al seu sencer plaer.

- Se suprimeixen les categories professionals i se substitueixen per amplíssims grups professionals, i la mobilitat funcional gairebé il·limitada. A partir d'ara tots podrem fer gairebé de tot.

- L'empresari podrà distribuir al seu gust el 5% de la jornada, sense negociació.

- La mobilitat geogràfica es pot exercir amb moltíssima més facilitat, al desfigurar les causes que la justifiquen, que seran només raons de competitivitat, productivitat o organització

- Es facilita fins l'absoluta discrecionalitat la modificació substancial de les condicions de treball.

- De la desvinculació salarial existent anteriorment es passa al despenjament de gairebé tot el conveni, perdent virtualitat la vinculació dels convenis col·lectius, suprimint la ultra activitat dels convenis.

- Es prima el conveni d'empresa, on les representacions dels treballadors i el poder sindical és més feble.

- Si transcorreguts dos anys de la denúncia no es firma un altre conveni, s'aplicarà el superior.

- L'empresari no necessita autorització administrativa per acomiadar, suspendre el contracte, reduir la jornada d'una gran part de la plantilla (mesures col·lectives).

- Desapareixen els EROs i ara qui decidirà serà l'empresari.

- Desapareix la justificació de les causes d'acomiadament objectiu, per reduir la jornada o suspendre contractes.

- Amb dos trimestres de descens del nivell de vendes es podrà acomiadar al 10% de la plantilla en empreses amb més de 100 treballadors.

- Encara que l'absentisme a l'empresa sigui del 0%, es podrà acomiadar per estar malalt, a tall d'exemple, faltant només 8 dies en dos mesos de forma justificada per malaltia comuna.

- Es redueix la indemnització per acomiadament improcedent de 45 dies/any amb un màxim de 42 mensualitats a 33 dies/any amb un màxim de 24.

Nou Secretariat Permanent de la CGT de les Illes Balears

Des de el passat 3 de març, Josep Juárez Álvarez toma ser el secretari general de la CGT a les Illes Balears després de la celebració del congrés extraordinari celebrat a Son Rapinya. Juárez substitueix en el càrrec a Nanda Hernández.

La composició del nou Secretariat Permanent de la CGT a les Illes Balears queda de la següent manera:

Secretari General: Josep Juárez Álvarez.

Secretari de Organització: Florencio Barne Castedo

Secretari d'Administració i Finances:

Joan Carrió i Villalonga
Secretari d'Acció Sindical: Francisco Jimenez Vidal

Secretària d'Igualtat de Gènere: Noemi Sanchez Munar

Secretària d'Acció Social: Helena Herrera Gorosito

Secretari d'Immigració: Mokkharane Anne

Secretari de Formació : Xan Xove Gonzalez

Secretari de Comunicació: Ruben Hernandez Pons

Secretari de Jurídica: Agustín Galvez Martinez

- Se suprimeixen els salaris de tramitació excepte en els casos d'opció per readmissió, havent de suportar el treballador el cost del temps que tarda a dictar sentència, de manera que es desincentiva l'exercici d'accions i s'abarateix més encara l'acomiadament, incentivant la no readmissió.

- Es preveu la possibilitat d'acomiadar treballadors fixos de l'Administració Pública, fins i tot encara que hagin accedit per oposició, per la mera concurrència de causes econòmiques, tècniques, organitzatives o

productives.

Aquesta reforma, com les anteriors, no servirà tampoc per crear ocupació, s'ha utilitzat el pretext de la crisi per desequilibrar encara més la balança de les relacions laborals del costat de l'empresa.

Si davant aquest extens ventall de mesures algú té dubtes sobre la necessitat de la vaga general del 29M i les necessàries mobilitzacions que haurem programar amb posterioritat fins aconseguir la total retirada de les polítiques antilaborals, que s'ho miri.

SENSE FRONTERES

El programa d'empobriment que s'imposa a Grècia segueix la lògica econòmica de la UE, un projecte socioeconòmic construït per afavorir el capital

El "rescat" grec suposa una dictadura total del capital

La crisi grega: la fi de l'Europa social

Ivan Gordillo, membre del seminari d'economia crítica Taifa

La Unió Europea, reunida amb caràcter d'urgència, aprovava, el passat 21 de febrer, el "rescat" de l'economia grega, sumant grans dosis de dramatisme a la nocturnitat habitual en aquestes reunions. I ja van prop de trenta fosques cimeres celebrades des que va esclatar la crisi. Els membres de l'Ecofin (que reuneix les responsables dels ministeris d'economia i finances de la UE) tancaven les negociacions sobre les condicions que imposaran a Grècia a canvi de l'entrega de 130.000 milions d'euros.

Dos anys després del primer paquet d'ajudes han necessitat novament, per a no declarar-se en suspensió de pagaments, la intervenció de la troika (Unió Europea, Banc Central Europeu i Fons Monetari Internacional). Aquesta vegada el tipus d'interès dels préstecs serà lleugerament inferior al 5% del pla de 2010. L'acord inclou la participació de la banca privada (sobretot d'Alemanya i França) que reestructurarà el seu deute grec amb una quitança del 53%, operació que acabarà representant unes pèrdues del 75%. Tot plegat, una maniobra jurídica per no declarar oficialment la fallida (default) que activaria el dret de cobrament de les assegurances (credit default swap, CDS) sobre l'impagament del deute sobirà grec, quelcom que evidenciaria la insolvència del conjunt del sistema financer internacional.

El primer que cal recordar, a les hemeroteques em remeto, és la falsedat en que han incorregut les institucions europees i les economistes ortodoxes. Es deia, el gener de 2010, que el "rescat" i les mesures d'ajustament eren imprescindibles per evitar la caiguda de Grècia i el col·lapse de la moneda única. Si dos anys després ha calgut una nova intervenció queda demostrat que aquell paquet de polítiques no ha servit per arreglar cap dels problemes de l'economia grega. Les que denunciàvem que les mesures adoptades només empitjorarien la

situació i aplaçar-la per més endavant el seu inevitable desenllaç teníem raó. De cap de les maneres les retallades pressupostàries podien ajudar l'economia grega a enfilar la senda necessària del creixement per tornar el deute contret i sortir de la crisi. Ans al contrari, s'està encara lluny de reduir el deute sobirà al 120% del PIB, objectiu que amb el nou pla es marca pel 2020.

Exigències i conseqüències del segon "rescat"

Les draconianes condicions acceptades pel Parlament grec es centren bàsicament en aprofundir les polítiques de retallades adoptades el 2010: una major reducció de la despesa pública, la reducció de les pensions de jubilació, la supressió de 150.000 llocs de treball públic fins el 2015 i una rebaixa dels salaris del 20% que en el cas del salari mínim se'n va al 22%. La recepta va amanida amb el compromís per escrit, i amb el beneplàcit dels dos grans partits grecs (conservadors i socialdemòcrates), que guanyi qui guanyi les properes eleccions el pla seguirà endavant. Cal afegir, com a novetat, la capitulació grega en matèria fiscal, a l'acceptar com a prioritat suprema el pagament d'interessos i el retorn del

"rescat" per davant de qualsevol altra partida pressupostària, ja sigui pagar salaris al professorat i el personal sanitari o les pensions de jubilació, etc. A tal efecte s'ha obert un compte (una escrow account), al que les autoritats gregues no tindran accés, custodiada per la representació permanent de la troika a Atenes. Aquest comissariat s'estableix per a supervisar que el pla s'executarà segons allò acordat.

Aquestes són les mesures més importants d'un autèntic pla d'empobriment de les classes treballadores gregues, de pèrdua de sobirania i d'atac a la democràcia, d'imposició, en definitiva, d'una dictadura total del capital. Qualsevol economista seriosa es negaria a anomenar-ho política d'austeritat o, molt menys encara, política anticrisi. L'últim punt a dalt esmentat més aviat recorda el paper de Kissinger i els Chicago Boys a Xile, tot i que de moment no han calgut els militars.

Seguint amb l'experiència llatinoamericana, les similituds amb la gestió de la crisi mexicana de 1982 són notables, tal com indica l'economista Alejandro Nadal. Les conseqüències de la crisi mexicana, i la seva gestió neoliberal basada en la privatització i liberalització sistemàtica, la reducció salarial i el manteniment d'una baixa despesa pública, han provocat que després de tres dècades d'estancament l'Estat mexicà es trobi en total descomposició i les classes populars abandonades a la sort dels càrtels narcotraficants, el terrorisme d'Estat i la corrupció política. La història, però, mai es repeteix dues vegades. El que no sabem és si aquesta vegada serà pitjor. La destrucció de l'Europa social pot acabar mostrant la pitjor de les versions del capitalisme. Aquest capitalisme ferit, en mig d'una profunda crisi sistèmica, on el capital mossega més enrabiat que mai buscant noves fonts de benefici, ja ens ha ensenyat la pujada de l'extrema dreta a molts països d'Europa, i la seva participació de

facto al govern de transició tecnocràtic a Grècia.

Certament, la situació és dramàtica, però no tant per als poders polítics europeus i les elits financeres internacionals, com per a les classes populars gregues sobre les que es farà recaure, una vegada més, el cost de la crisi i la seva negligent gestió. I tot això, no ho veuen les responsables polítiques i les economistes ortodoxes? En són conscients, evidentment. Només la irresponsabilitat o la ineptitud podrien fer no entendre àmpliament el problema. La divergència d'arrel entre plantejaments crítics del capitalisme i l'economia vulgar es troba en què entenen uns i altres per "sortida de la crisi". El restabliment de la taxa de guany del capital, encara que això sigui a costa d'una fractura social irreparable, és el principal objectiu per a la classe política i econòmica, i aquest és el missatge que propaguen els think tanks més influents.

Grècia i la Unió Europea

La crisi grega cal contextualitzar-la en el procés d'inserció de Grècia en l'economia mundial a través de l'espai europeu i l'euro. El capital grec ha fet front a la competència internacional amb una estratègia de salaris baixos. Les classes populars han mantingut el seu nivell de compra gràcies al crèdit que arribava mitjançant la banca internacional i les empreses s'han aprofitat de la solvència que els donava l'euro. L'estructura productiva grega, però, no es caracteritzava per la seva competitivitat a nivell internacional, i la pertinença a l'euro accentua les seves mancances en cas de crisi, per la impossibilitat d'aplicar una política monetària devaluadora. Al sobreendeutament en que incorria el sector privat, calia sumar l'endeutament públic que servia per finançar, en molts casos, projectes de dubtosa utilitat

social i econòmica, esquitxats alhora per la corrupció, amb l'exemple destacable dels Jocs Olímpics, que d'un pressupost inicial de 1.200 milions d'euros va arribar a gastar-se'n més de 20.000 milions.

És important destacar també com la despesa improductiva de les forces armades era, a Grècia, la més alta en proporció del PIB de tot el continent europeu. El deute públic grec és un clar exemple de deute odiós, fruit d'una praxi negligent dels governants i de la herència que arrossega de la dictadura dels coronels. Tot plegat dibuixa una situació de dependència financera i de debilitat econòmica que explotaria en iniciar-se la crisi el 2007.

La pregunta no és si Grècia és viable dins o fora de la zona euro, ni els riscos de la crisi grega pel conjunt de la UE i de l'euro. La pregunta pertinent és si la UE és viable amb o sense Grècia. Aquesta crisi i la seva gestió a l'entorn de la UE han fet necessària la violació dels principis més bàsics de la democràcia parlamentària, com ara la sobirania, per tal d'imposar, als països anomenats perifèrics, la política econòmica decidida per Merkel, Sarkozy i el BCE. Aquestes imposicions es converteixen en fets a partir dels cops d'estat financers i tecnocràtics a Grècia i Itàlia, i el xantatge fet a Portugal i Irlanda per rebre finançament. A altres estats com l'espanyol, l'oligarquia nacional ha pogut imposar l'ajustament sense necessitat d'anunciar cap rescat ni altres exigències internacionals a part de les habituals relacionades amb els mercats financers internacionals.

La crisi ha demostrat, doncs, el caràcter antidemocràtic de la UE, un projecte socioeconòmic pensat i construït per afavorir el capital i la seva necessària expansió. El marc institucional de la UE, des del seu origen, és un espai per facilitar l'acumulació del capital a escala internacional. La famosa convergència on en teoria haurien arribat les diferents economies de la UE, que representava l'extensió de la vella Europa social, era la mentida que servia per engrescar les poblacions al voltant de la idea comunitària i afeblir la seva combativitat. De fet, el projecte de UE no s'entendria si precisament no hi hagués, i no es mantingués, una perifèria, caracteritzada pels estats del sud d'Europa, Irlanda, i en els últims anys la incorporació de l'Europa de l'est, i un centre, amb l'Estat alemany, francès i anglès al capdavant.

Com indica l'economista Rolando

(Continua a la pàgina 20)

SOCIAL

No volem centres feixistes a Barcelona que serveixin per a fomentar l'odi i provoquin un augment de la violència feixista i racista a la zona

Porten als tribunals els responsables de les retallades en Sanitat

BALA PERDUDA

El premi que volem

Toni Álvarez

La Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) ha decidit atorgar el Premi ICIP Constructors de Pau 2011 al col·lectiu d'objectors i insumisos de consciència al servei militar obligatori a l'Estat espanyol, simbolitzats en Pepe Beúnza, primer objector de l'Estat per raons ideològiques, l'any 1971. Aquestes són les paraules que utilitzava l'ICIP per premiar als objectors de consciència, submisos i insumisos com en diu el nostre Marc Barrobés. La insumissió, una campanya que formalment va començar l'any 1989, però que bevia directament de l'empenta d'en Pepe Beúnza i dels objectors dels anys 80 que van refusar fer la Prestació Social Substitutòria, i van ser amnistiats. La Llei d'objecció de consciència, una llei feta a mida per preservar l'estatus dels militars, per represaliar la lliure objecció i que molts organismes, oficials i no tan oficials, van aprofitar com a mà d'obra gratuïta. Una bicoca per a uns, un martiri per altres. I tot ben allunyat

de la lluita contra els exèrcits i la mili obligatòria. I es que la insumissió va ser una campanya que no va lluitar només contra la realització del servei militar, sinó que tenia com a objectiu la desaparició dels exèrcits.

Quaranta anys després de la primera acció de desobediència civil d'en Pepe, podríem arriscar-nos a dir que es va guanyar un primer objectiu (recordem que el servei militar està suspès) però que encara queda un llarg recorregut fins a arribar a la fi dels exèrcits i la desmilitarització de la societat. Un aspecte que la institució que concedeix el premi obvia i tracta de posar en la balda del passat una lluita i una forma de fer política que té plena vigència, com és l'acció directa i la desobediència civil.

Un grup de membres del que era el MOC a Catalunya, va escriure amb la fermesa i convicció característica i requerida que "no considerem que el moviment assolís veritablement l'objectiu principal que l'animava: la desmilitarització de la societat i la fi dels exèrcits" i que "Un símptoma evident del camí que encara ens falta recórrer és el fet que en una conjuntura de retallades generals de la

despesa pública, particularment en serveis socials, gairebé l'única partida pressupostària que el govern espanyol explícitament ha dit que no reduiria és la de les despeses militars. L'únic premi que volem és que desapareguin dels pressupostos públics les partides relacionades amb l'exèrcit".

En Pepe Beúnza va recollir el premi el passat 28 de febrer i es va fer ressò d'aquest ànim pensant al dir al seu discurs que "Hem de seguir perquè no hi ha conquestes socials per sempre. Estem veient com es perden millores en sanitat, ensenyament, serveis socials etc. del queera un principi de societat del benestar aconseguida amb moltes lluites i sacrificis".

Ell es va tornar a trobar a aquells responsables polítics que van condemnar la insumissió al seu moment. Ningú millor que en Pepe per recollir aquest premi de rentacares. Curiós que pocs anys després de passar per penes de presó, inhabilitacions, multes i judicis, els mateixos que aplaudien i reclamaven mà dura donin un premi a aquests mateixos personatges. Nosaltres no hem canviat de forma de pensar, ells tampoc, però sí que ara fan diferent: a aquells que volen enterrar li donen

un premi per la balda de l'armari i un copet a l'esquena; als que encara són al carrer lluitant de la mateixa manera i amb el mateix discurs, uns cops al cap i a córrer. En Pepe és un dels que encara està al carrer, com moltes altres persones

insumises, que no ens donin premis, que estem ben vives. Per això, tot i la gran estima al Pepe Beúnza, i com deien aquells que eren del MOC a Catalunya, "exigeixo que, si en Pepe Beúnza accepta rebre el premi, que no ho faci en el meu nom".

La crisi grega: la fi de l'Europa social

(Ve de la pàgina 19)

Astarita, l'euro va ser la resposta als problemes que plantejava la globalització al capital europeu i la seva necessitat de competir des d'un àmbit unificat més ampli que el mercament nacional.

La unitat afavoria el capital dels països centrals, que necessitaven un àmbit sectorial i geogràfic d'acumulació, d'obtenció de mà d'obra barata, de destí de les mer-

caderies produïdes i de reciclatge dels seus excedents comercials i financers. És a dir, on poder produir a costos reduïts i a prop de casa, al mateix temps que obrien nous mercats pel capital financer que inundaria de crèdits aquelles economies més dependents per després vendre'ls les mercaderies que necessitaven. Però també els capitals de les economies més dèbils s'han beneficiat donat que guanyaven poder de negociació en els mercats internacionals, s'aprofitaven de la

solvència que els donava una moneda forta com l'euro i explotaven durament la seva classe treballadora amb l'excusa de la competitivitat.

Aquest procés s'ha accelerat els darrers 15 anys per enfrontar un món globalitzant i globalitzat. Com diu l'economista Xabier Arrizabalo, la UE és la negació d'Europa. L'Europa pròpia dels estats de benestar d'inspiració keynesiana on es van assolir una sèrie de conquestes socials gràcies a les lluites del moviment obrer els dos primers ter-

ços del segle XX.

Sortir de l'euro com a sortida de la crisi

El programa d'empobriment que s'imposa avui a Grècia segueix la lògica econòmica que ha protagonitzat la construcció de la UE. Grècia reduirà fortament els seus salaris i alliberarà parts importants del sector públic. Així els capitals d'arreu podran tornar a invertir en Grècia pels reduïts costos i les oportunitats de negoci. Està clar però, que caldrà vendre les mercaderies a altres contrades.

No sembla que la demanda efectiva de l'economia grega doni per comprar i consumir gaire després de la redistribució de la renda que afavorirà els beneficis empresarials en detriment dels salaris. La globalització i el neoliberalisme es poden accentuar, i en el cas grec, aquest enduriment té un marcat color europeu.

Economistes com Costas Lapavitsas han plantejat la sortida de l'euro com la primera mesura que caldria adoptar per iniciar una veritable sortida de la crisi. Lapavitsas afegeix que el trencament amb l'euro hauria de ser també un trencament radical amb els interessos de classe de les oligarquies nacionals. La sortida de l'euro podria ser un catalitzador per encarar la nacionalització de la banca, la introducció de con-

trols de capital, com s'ha fet a Islàndia, una redistribució de la riquesa i la presa del control de la política industrial. L'objectiu primordial es acabar amb l'atur i millorar les condicions laborals. Alhora caldria portar a terme una auditoria pública del deute per decidir què es pagaria i com, prioritant el creixement i el manteniment dels serveis socials. El deute hauria ser cancel·lat per permetre a Grècia iniciar el camí de la recuperació.

No crec que la reivindicació primordial de les classes populars hagi de ser la sortida de l'euro. No m'imagino encapçalant una manifestació amb el lema: "exigim la sortida de l'euro". L'eix vertebrador de les lluites socials ha de ser la defensa d'allò públic i l'exigència de fer recaure els efectes de la crisi sobre els seus responsables. El programa plantejat per Lapavitsas és del tot encertat i serviria per construir una autèntica sortida de la crisi enfilant-se cap a la transformació de l'economia en un model centrat en la cobertura de les necessitats més enllà del benefici privat. Si tot això ha de ser fora de l'euro doncs així es farà. Ara però, toca construir el pol de resistències necessari per intentar aturar els plans d'ajustament a tot Europa, com ja estan fent a Grècia des de fa uns anys, i començar a construir una contra hegemonia que qüestionï les bases d'aquest sistema que se'n diu capitalisme.

Manifestació antifeixista el 5 de maig al Clot

No volem feixistes al Clot, ni a Barcelona, ni enlloc! Tanquem el "centre social" nazi Tramuntana

Unitat contra el feixisme i el racisme
<http://unitatcontraelfeixisme.org/>

Recentment hem descobert, al barri del Clot-Camp de l'Arpa, Barcelona, un 'centre social' de clara orientació feixista. En un començament es deia 'Militia'; ara l'amaguen darrere el nom 'Tramuntana'. Ubicat al C/ Independència 333, el local s'inspira directament en Casa Pound Itàlia (CPI), que pertany a un corrent del feixisme italià associat amb atemptats terroristes. CPI es dedica a captar joves mitjançant una oferta de música, beguda, activitats esportives, etc., igual que ho van fer les tropes d'assalt de Hitler als anys 30.

Gianluca Iannone, el líder públic de CPI, es defineix obertament de feixista: va declarar que "El feixisme va ser l'experiència més bonica de la història d'Itàlia".

L'inspirador intel·lectual de CPI, Gabriele Adinolfi, és un històric ideòleg feixista italià que ha col·laborat amb el grup nazi i antisemita hongarès, Jobbik. Fa anys que Adinolfi impulsa la idea de fomentar el feixisme mitjançant allò que anomena 'metapolítica'; activitats no explícitament polítiques però que serveixen per establir una zona de influència per a un grup directiu feixista.

CPI homenatja obertament Musso-

lini... el mateix Mussolini que va bombardejar Barcelona durant la guerra civil. Iannone i Adinolfi havien de participar a l'acte inaugural del local nazi al Clot, el gener passat, que es va anul·lar gràcies a les protestes.

Aquest centre també té clares connexions amb Plataforma per Catalunya (PxC), un partit feixista que es disfressa de democrata. El centre l'impulsa l'Alberto Sánchez, ex militar i actual regidor per PxC a L'Hospitalet. El local està llogat a nom de Rebeca Berenguer, candidata de PxC a les últimes eleccions municipals. I, sobretot, a l'acte inaugural, al costat dels dos feixistes de Casa Pound, havia de parlar l'històric nazi, Enrique Ravello, responsable de relacions internacionals de PxC.

Amb tots aquests antecedents, els intents de suggerir que el centre és un espai apolític, dedicat a innocents activitats lúdiques i culturals, són un insult a la intel·ligència.

L'experiència de centres d'aquest tipus demostra que fan augmentar la violència feixista i racista a la zona on s'instal·len. Com exemple, mentre existia un centre feixista en un barri del sud-est de Londres, els atacs racistes a la zona van pujar en un 210%. Un simpatitzant de CPI, que freqüentava un centre com aquest, va cometre un doble assassinat racista a Florència el passat 13 de desembre. A Manresa, l'agressió neonazi de la

regió metropolitana— ha iniciat una campanya unitària, àmplia i ciutadana per eliminar aquesta amenaça feixista. Fem una crida per la solidaritat d'entitats d'arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol, perquè se sumin a la campanya de difusió per advertir del perill d'aquest centre nazi. Convoquem una manifestació ciutadana "No volem feixistes al Clot, a Barcelona, ni enlloc! Tanquem el centre nazi!", el dissabte 5 de maig a les 11h, a la Plaça del Mercat del Clot.

nit del 23 de març, que va deixar en coma un menor d'edat i va ferir greument dos altres nois, demostra cap a on porta el feixisme. Condemnem aquesta agressió, expressem la nostra solidaritat amb els joves agredits, i denunciem la impunitat de la que sembla que gaudeixen agressions d'aquest tipus. Una impunitat que contrasta clarament amb les pressions per part de les autoritats vers els moviments que són partidaris d'una societat plural i democràtica, i que s'oposen al feixisme (per exemple, les multes que sumen uns 30.000 euros imposades a per-

sones acusades d'haver participat a manifestacions contra PxC a Salt i a Barcelona durant l'estiu i tardor de 2011). Si amb el creixement de Casa Pound a Itàlia, ja s'han produït els primers assassinats, entre altres actes violents, és evident que no podem deixar que el feixisme arrel: ni al Clot, ni a Barcelona, ni enlloc.

Unitat contra el Feixisme i el Racisme —conjuntament amb moltes entitats del barri; associacions i col·lectius del districte de Sant Martí i dels barris veïns; així com entitats de tota la

NO VOLEM FEIXISTES AL CLOT NI ENLLOC

TANQUEM EL CENTRE NAZI AL C/ INDEPENDÈNCIA 333

Manifestació per un #ClotSenseNazis i condemnant l'agressió nazi a Manresa del 23 de març

ds 5 de maig · 11h · Mercat del Clot

Unitat contra el feixisme i el racisme

Per a més informació i per adreçar: info@unitatcontraelfeixisme.org • www.facebook.com/unitatcfe • http://unitatcontraelfeixisme.org • Twitter: @UnitatFeixisme • Suport econòmic a UGFI: 3025 0001 14 143438761

Continua la campanya pel tancament del CIE de la Zona Franca

Campanya pel Tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers
<http://tanquemelscies.blogspot.com.es/>

El 24 de març es va portar a terme a Barcelona una nova manifestació per demanar el tancament del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona de Franca. Més de 200 persones es van manifestar pel barri del Raval sota el lema "Sobren raons. Tanquem els CIE".

Els darrers dies de 2011 i primers del 2012 van morir dues persones immigrants als Centres d'Internament (CIE) de l'Estat espanyol: Samba Martine al CIE de Madrid i Idrissa Diallo al de Barcelona. L'opinió pública es va commoure i el govern es va veure forçat a complir amb la seva obligació legal, prometen un reglament pels CIEs, el control judicial, la millora del tracte

i el respecte pels drets dels interns. Tot això són només promeses i clarament insuficients. Quin respecte poden esperar dels seus drets unes persones que es veuen privades de llibertat, pel simple fet de no tenir els papers en regla (una mera falta administrativa)? Per això exigim com a única solució el tancament immediat dels CIEs. Els CIEs, recollits a la llei d'estrangeria, funcionen com presons on s'empresona per un màxim de 60 dies a persones que no han comès cap delictes però que es troben en situació administrativa irregular: no tenen documentació legal per residir a l'estat. Les persones que han estat tancades en un CIE, o bé són deportades, o bé tornen al carrer amb una ordre d'expulsió que els impedeix regular la seva situació administrativa i per tant l'accés al treball. Les seqüeles que suposa el sol fet d'estar pres en un CIE són impossibles de relatar aquí: patiment a nivell psicològic, social, afectiu, econòmic i familiar, sense afegir

les conseqüències del maltractament o abusos dins d'aquests centres. No només denunciem els maltractaments que allà succeeixen sinó també tot el sistema global que abasta l'entramat CIE. Desafortunadament hem vist créixer paral·lelament el forat negre dels centres d'internament al costat d'altres pràctiques de racisme institucional: la mateixa existència de la llei d'estrangeria, especialment dura en els darrers anys, les batudes policials i les deportacions forçades. Sobren raons pel tancament dels CIEs i la fi de les pràctiques racistes institucionals que els sustenten, per això convidem a totes les persones, migrants i autòctones, a manifestar la seva repulsa per aquest sistema repressiu, i immoral, per exigir el seu tancament immediat.

La protesta del 24 de març forma part d'una nova campanya per demanar el tancament dels CIE que ja ha donat alguns resultats, com l'anunci per part del Ministre de l'Interior de la creació

d'una normativa per aquests centres, fins ara inexistent. El manifest va recordar, però, que amb aquesta normativa el govern de l'Estat no fa més que complir amb la seva obligació legal. Al llarg de la protesta es va recordar que el que es demanava no era la regulació, sinó el tancament dels CIE i la fi de les pràctiques racistes institucionals. No només denunciem els maltractaments que allà succeeixen sinó també tot el sistema global que abasta l'entramat CIE.

La manifestació es va celebrar després de finalitzades les Jornades per la Prevenció i la Denúncia de la Tortura, que van tenir lloc entre el 23 i 24 de març a l'II·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona i que estaven centrades en els tractes inhumans, cruels o denigrants en els processos migratoris. Després de la protesta es va fer un sopar al Centre Social Okupat La Carboneria, els beneficis del qual es destinaven a col·laborar amb el finançament de la campanya pel tancament dels CIE.

SALUT I ANARQUISMES

El neoimbècil

Josep Cara Rincón (Berga)
www.bllibertari.org/pepcara

Felip Puig afirma que els causants de la violència als carrers de Barcelona el passat dijous 29 de març, durant la Vaga General, van ser els neoanarquistes. Els neoanarquistes existeixen en la mesura que existeixen els neoimbècils com ell, com els mitjans que amplifiquen les immoralitats que dicta i com alguns ciutadans que repeteixen la mateixa cantarella com lloros. La campanya mediàtica és important perquè és massa la gent que va veure el que realment passava.

Anem per parts:

Primer, els causants de la violència solen ser els mossos que són els que la desencadenen i els que l'exerceixen. Els manifestants del dia 29 ho vam poder comprovar.

Segon, no és el mateix la violència cap als objectes que la violència cap a les persones i els qui la equiparen o ténen molta mala llet o són molt rucs. Algunes persones van cremar containers per expressar la protesta i la ràbia. Els containers cremant i cremats són essencialment una violència simbòlica que no posa en perill a ningú. La ultraviolència indiscriminada i organitzada de la policia no només és simbòlica —que també— sinó que és també violència real (desenes de ferits i un company malferit).

Tercer, una novetat de la manifestació de l'altre dia: molta gent va actuar amb certa violència per defensar-se dels mossos. Defensa pròpia. Fí de l'obediència. Fí del pensament únic de la pau, fí de la violència del pacifisme. La gent havia perdut la por. No només eren els militants i els grups de sempre. Era una part important dels manifestants que no pensaven deixar-se aixafar per la violència i arrogància dels mossos. Felip Puig anuncia lleis que anul·len les "llibertats" individuals mínimes. Proposa detencions i retencions preventives. Com els presos governatius durant la II República. Doncs bé, cal que ens organitzem millor i ens preparem.

L'ambient i les circumstàncies són adequades per tal que l'anarcosindicalisme, l'anarquisme i els projectes antiautoritaris en general creixin i prosperin. Lamentablement crec que nosaltres, la majoria d'organitzacions no estem pas a l'altura de les circumstàncies. Hem de mostrar una alternativa real en aquests sistema polític i sindical que s'esfondra. Cal una nova Vaga General i de més d'un dia. Cal tensar la corda, mobilitzar-nos permanentment. Però podem fer-ho? Cal provar-ho.

Ja n'hi ha prou de parar l'altra galta. Que la pari el bisbe de Solsona que és la seva feina.

Salut i anarquia!

Mallorca xerra català

Protesta històrica amb més de 50.000 manifestants

Pep Torres

Milers de persones s'alçaren diumenge dia 25 de març pels carrers de Palma en contra del setge al català per part del Partit Popular de les Illes. L'Obra Cultural Balear (OCB) xifrà en 50.000 les persones que es manifestaren. Això indica que fou una protesta històrica a favor de la llengua i contra la política lingüística del Govern Balear.

Els promotors de la protesta acusen al govern de Bauzá de rompre el consens històric sobre el català.

El president d'OCB Jaume Mateu, qualificà de "clam històric a favor de la nostra llengua" la marxa.

La manifestació partí passades les sis i mitja de l'horabaixa des de la plaça d'Espanya. Una pancarta que deia "Sí a la nostra llengua" i un grup de xeremiers i flabiolers obriren el camí a milers de manifestants que es dirigien cal al Consolat de Mar.

"L'escola, en català ara i sempre" i "Ni Palma ni Mallorca amb Bauzá serà Madrid" varen ser els lemes d'algunes de les pancartes que es pogueren llegir durant una marxa sense cap tipus d'incident.

La capçalera de la manifestació arribà a la seu del govern Balear quan encara sortien els darrers manifestants de la plaça d'Espanya. El president de l'OCB, emocionat i molt content de la resposta de la ciutadania, abans de llegir-se el manifest i en to irònic, davant milers de persones, deia "una

cosa put garantir, avui som al manco més de 500 persones..."

La protesta, convocada per l'Obra Cultural Balear, rebé, a més, el suport del Consell de la Societat Civil de Mallorca, (agrupa més de 50 entitats) i de la Comissió Organitzadora, entre les quals es trobava la CGT de les Illes Balears.

Tots els presents a la manifestació se solidaritzaren amb Jaume Bonet, el jubilat que duia 26 dies de vaga de fam. Maria del Mar Bonet i Simó Andreu foren els encarregats de llegir el manifest.

Manifest de la manifestació "Sí a la nostra llengua"

L'arribada de José Ramon Bauzá a la presidència del Govern ha significat la major retallada de drets lingüístics dels ciutadans de les Illes Balears des del final de la dictadura franquista.

Avui ens hem manifestat per denunciar que aquesta política del Govern Bauzá:

- És contrària a la legalitat vigent, al procés de recuperació de la nostra llengua i al sentit comú.

- Perjudica la ciutadania de les Illes Balears, perquè retalla els seus drets civils i perquè crea un ambient de crispació que dificulta encara més la lluita contra la crisi econòmica.

- Romp el consens polític i social que ha estat el marc de convivència dels darrers trenta anys.

- Posa en perill la cohesió social i va encaminada a crear conflictes on fins ara no n'hi havia hagut.

- Lamina el dret dels mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers a expressar-se, sempre que vulguin, en la seva llengua pròpia.

- Elimina el dret dels no catalanoparlants a aprendre la llengua pròpia de les Balears.

- Acaba amb el dret a la lliure elecció de llengua als mitjans de comunicació, amb el tancament de TVM i Ona Mallorca i l'eliminació de l'opció de triar català a les pel·lícules d'IB3.

- Arracona el català a l'Administració Pública.

- I vol acabar amb el model de cohesió social i d'accés a la nostra llengua que funciona avui a les escoles i instituts de les Illes Balears.

Avui som aquí per exigir al Govern Bauzá que:

- Que retomi al consens en matèria de llengua.

- Compleixi amb la seva obligació estatutària de treballar en favor de

la plena normalització de la llengua catalana a tots els àmbits socials.

- No provoqui més crispació ni més conflictes.

- Retiri el projecte de reforma de la Llei de Funció Pública que lesiona greument els drets civils dels mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers.

- Compleixi amb la seva obligació legal de promoure mitjans de comunicació en la nostra llengua.

- I promogui l'ensenyament en català per tal de garantir un futur de convivència en pau.

I també som aquí per expressar la nostra solidaritat amb en Jaume Bonet que duu 25 dies en vaga de fam. I som aquí també per fer una crida a

tota la ciutadania de les Illes Balears perquè:

- Continuem exercint els nostres drets lingüístics sense por ni complexos.

- Apostem per l'ensenyament en català com la millor base per a un futur de pau i cohesió social per a la nostra terra.

- Donem suports als mitjans de comunicació en català.

- Facilem l'accés a la nostra llengua als que encara no la coneixen.

- Ens continuem mobilitzant fins aconseguir un marc lingüístic basat en la justícia, el respecte i l'aposta de la llengua pròpia de les Illes Balears com a la llengua de cohesió de tots els ciutadans.

Fukushima, mai més. Tanquem Garoña, parem l'ATC. Nuclear, no gràcies

SP Comitè Confederal CGT

Quan ja ha passat més d'un del gran accident nuclear de Fukushima, el govern del Partit Popular, i alhora de les grans companyies elèctriques, s'entesta a mantenir l'explotació de la central nuclear de Garoña, un reactor idèntic a un dels més afectats en aquella catàstrofe de Fukushima. El Govern espanyol ha decidit prorrogar la vida de Garoña com a mínim fins al 2019, tot i que ja l'anterior govern va determinar el seu tancament per a l'any 2013 i així va ser ratificat per l'Audiència Nacional. Aquest tancament, tal com va exigir davant l'Audiència Nacional la CGT al costat de Greenpeace i Ecologistes en Acció, s'hauria d'haver realitzat l'any 2009, quan la Central va complir el període de 40 anys per al qual havia estat dissenyada per funcionar amb "seguretat". Aquesta nova prorrogua suposa una temeritat més a la qual ens exposen els interessos del lobby nuclear. Garoña només aporta una mica més de l'1% del total de la producció elèctrica espanyola pel que podria ser desconnectada sense cap perjudici per al subministrament elèctric ocupant a menys de 300 treballadors que podrien ser recol·locats en el seu

desmantellament i el pla de desenvolupament comarcal vinculat a aquest.

No podem deixar d'assenyalar com a responsables d'aquest nou risc que suposarà la nova prorrogua, a la propietària Nuclenor, que pretén mantenir els enormes beneficis econòmics d'una vella central àmpliament amortitzada, el Consell de Seguretat Nuclear, que una vegada més s'assenyala com a destacat agent pronuclear en lloc de garant de la seguretat d'aquest tipus de centrals, i com no el Govern del Partit Popular al servei dels seus amiguets, els directius de les grans companyies elèctriques. Un any després del terrible accident de Fukushima, resulta patent que el Govern del Japó, la companyia elèctrica i l'organisme de seguretat nuclear no només van menysprear les conseqüències de l'accident, sinó que van mentir reiteradament sobre la realitat del que allà passava, en clar menyspreu al risc creat sobre la població. És més, d'haver-se pres amb anterioritat determinades mesures com el refredament amb aigua de mar, el que suposava admetre la magnitud de la catàstrofe, els efectes de la catàstrofe nuclear s'haguessin pogut reduir.

La realitat anava superant una i altra vegada a la ficció de la mateixa manera que la mateixa empresa propietària de la Central TEPCO o la presidenta del

Fòrum Nuclear Espanyol, María Teresa Domínguez, anaven canviant les seves versions sobre els fets i les conseqüències que aquests tenien. Tot va fallar abans i després de l'accident: els riscos es coneixien atès que existien informes que els reflectien, les mesures de prevenció i el pla d'emergències es van demostrar com un autèntic fracàs i el que és pitjor, les conseqüències de la catàstrofe les van pagar els ciutadans que encara avui es queixen de la falta d'informació, i l'erari públic que acabarà sufragant els costos de l'accident. Tot i hi ha més de 100.000 desplaçats en l'entorn de l'accident on es manté pel govern japonès la zona d'exclusió en un radi de 20 km. de la central. La descontaminació ha acabat sent assumida pel Govern Japonès, eximint a l'empresa que va ocasionar aquests danys de gran part dels costos de la seva reparació. Mentre uns s'enriqueixen som altres els que paguem les conseqüències.

Les conseqüències sobre la població de la fuga radioactiva derivada de la fusió de 3 dels reactors de la central de Fukushima no es podran determinar fins d'aquí a 20 anys. El Govern Japonès ha informat que només el desmantellament de la Central durarà uns 40 anys, mentre que encara no sap què fer amb els milions de tones de residus

contaminats. La prorrogua de Garoña no ha estat l'única mesura adoptada per l'actual Govern abandonant els interessos generals i aplanant als interessos de les grans companyies elèctriques. L'aprovació del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) de residus nuclears a Villar de Cañas (Cuenca) i l'eliminació de un cop de ploma de les ajudes al desenvolupament de

les energies renovables, que ja estan destruint centenars de llocs de treball en aquest sector, són nous atemptats un model energètic segur, eficient i sostenible en benefici del Capital. Pel que des de la CGT hem de combatre aquest atemptat contra la classe treballadora i el medi ambient. Per que l'accident de Fukushima l'hem patit nosaltres, els treballadors i treballadores.

Volem portar Artur Mas i Boi Ruiz als tribunals

A través d'una Iniciativa Penal Popular contra els responsables de les retallades en Sanitat

Plataforma d'Afectades per les Retallades Sanitàries

Com que pensem que les retallades de Boi Ruiz a la sanitat podrien ser un delictes, la Plataforma d'Afectades per les Retallades Sanitàries vam presentar el 22 de març una denúncia a la fiscalia superior de Catalunya sol·licitant la investigació de la política en matèria de sanitat que el conseller Boi Ruiz està duent a terme al capdavant del Departament de Salut, des de l'arribada al poder de Convergència i Unió el gener de 2011. Les denunciants sostenim que alguns alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya estarien deteriorant el sistema sanitari públic a posta per tal de beneficiar el sector privat, al qual tenen, o han tingut, càrrecs d'alta responsabilitat.

En aquest sentit, apunten entre d'altres al mateix conseller, que era director d'una consultoria privada de salut anomenada Know-How-Advisers S.L. quan va ser nomenat per Artur Mas, així com a la secretària general de Salut, Roser Fernández Alegre o el director general del Servei Català de la Salut, Josep Maria Padrosa, ambdós excàrrecs directius de primer nivell a la patronal Unió Catalana d'Hospitals, de la qual n'era president el mateix Boi Ruiz.

Darrere d'aquesta iniciativa hi ha moltes hores de feina, de planificació i de confluència. Acampades, assemblees populars, 15M, treballadors sanitaris, usuaris, associacions de veïns, advocats, fiscals... la idea és

clara: les retallades sanitàries són un crim. La solució també és clara: que els criminals paguin pels seus crims, per això la Iniciativa Penal Popular contra els responsables del deteriorament de la sanitat catalana.

La Iniciativa Penal Popular es va presentar a Barcelona el passat 10 de març a l'Auditori de la Universitat Pompeu Fabra de la Ciutatella. Entre les entitats que recolzen la iniciativa: Dempeus per la Salut Pública, els sindicats CC OO, UGT, CGT i CATAAC, la Confederació de Federacions d'Associacions de Veïns de Catalunya, la FAVB, ATTAC-acordem, CAPS, FADSP, associacions veïnals de diverses ciutats, la CUP de Reus, UnitspelCap, Ateneu Roig, la revista cafeambllat, i moltes més organitzacions que es van sumar.

Persones i organitzacions de tot arreu de Catalunya, presents en moltes de les lluites ciutadanes i cíviques en defensa de la sanitat i la salut pública, hem decidit emprendre la Iniciativa Penal Popular que argumentem i defensem en els següents punts:

1.- Es volen fer rics a costa de la nostra salut! Posen el negoci pel damunt de la salut i la sanitat pública.

2.- Amb tantes regressions socials en faran perdre la salut. Allò que anomenen retallades són agressions als drets de la ciutadania en tots els àmbits de la vida.

3.- Hi ha responsables polítics i empresarials, amb noms i cognoms, que han de donar la cara davant la ciutadania i davant els Tribunals.

4.- És necessari i és legítim que la immensa majoria en defensem. Les

persones més fràgils i afeblides son qui reben les pitjors conseqüències.

5.- No són retallades. Son violacions dels drets humans i socials, i crims contra la humanitat. Són conscients que amb les seves decisions estan creant patiment i malaltia.

6.- Ataquen la sanitat, ataquen les condicions de vida, ataquen les persones, ataquen la societat i el país. I ho fan amb coneixement i impunitat.

7.- Fora corruptes i malfactors de la nostra sanitat pública. Cal desmantellar els seus negocis bruts i les seves trames.

8.- Amb la nostra salut no s'hi juga. Ni un pas enrere! Sanitat pública, universal equitativa, integral i de qualitat, sense cap nou co/Re/pagament ni tiquet moderador...!! És una conquesta social històrica a la qual mai renunciarem.

9.- El Govern agredeix els nostres drets, incompleix les lleis i vulnera la dignitat humana.

10.- Volem que la justícia es pronuncii també davant la gravetat d'aquests fets.

Davant la violació reiterada del Dret i dels nostres drets hem decidit acudir als tribunals de justícia, i emprendre accions legals contra els responsables de les retallades en Sanitat.

Des de la PARS entenem que les retallades a la sanitat, que han comportat el tancament de centres sanitaris, llits d'hospital, sales d'operacions i expedients de regulació d'ocupació (ERO) a alguns hospitals, han dificultat i impedit l'exercici al dret cívic a l'assistència sanitària dels ciutadans reconegut a la Constitució

i les lleis espanyoles. El fet que una autoritat pública o funcionari impedeixi l'exercici d'un dret cívic, en aquest cas el dret a l'assistència sanitària, està penat per l'article 542 del codi penal espanyol amb una pena d'inhabilitació d'entre un i quatre anys per ocupar un càrrec públic. A més els responsables dels fets denunciats podrien incórrer també en un delictes d'omissió del deure de socors, contemplat a l'article 196 del mateix codi penal, per abandonament dels serveis sanitaris derivat en risc greu per a la salut de les persones.

La denúncia fa un relat exhaustiu dels fets susceptibles de ser delictius i posa molt èmfasi en l'ambició privatitzadora de l'actual cúpula de Salut, de la qual en posa clars exemples, com l'augment dels concerts, el projecte de trossejament de l'Institut

Català de la Salut o la possibilitat que un centre públic aculli serveis privats que competeixin amb els públics, generant situacions de discriminació per raons econòmiques. Són situacions possibles a partir de les modificacions legislatives fetes per Convergència i Unió amb pactes parlamentaris amb el Partit Popular. La convivència de serveis públics i privats s'està donant ja a alguns hospitals. És el cas de l'Hospital La Seu d'Urgell que permet als pacients amb recursos evitar-se els mesos d'espera a la sanitat pública. La PARS denunciem que d'aquesta manera els hospitals públics esdevenen un canal comercial per a la sanitat privada.

En defensa de la salut i la sanitat públiques.

<http://iniciativapenalpopular.info/>
<http://www.iniciativapenalpopular.org/>

El codi de bones pràctiques per a la banca, "molt soroll i poques nous"

Redacció Diagonal

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca considera que el codi de bones pràctiques aprovat el 9 de març pel govern espanyol en forma de real decret amb recomanacions a les entitats bancàries, no soluciona el problema de les llars hipotecades al ser voluntari i incloure només a les hipoteques més baixes.

Totalment eclipsada per l'anunci de la vaga general del 29 de març, la mesura-estrella del ministeri d'Economia per a afrontar el problema dels impagaments hipotecaris i els desnonaments no ha aconseguit a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). El baix sostre d'endeutament fixat perquè les llars puguin sol·licitar les mesures que proposa el codi, i sobretot el fet que la seva aplicació depengui de

la voluntat de bancs i caixes, ha fet que la PAH ho defineixi com "molt soroll i poques nous".

Segons ha declarat la vicepresidenta del govern Soraya Sáenz de Santamaría, la dació en pagament serà un "últim recurs" inclòs en el codi. Per a poder aspirar a ella, l'import de la hipoteca ha de ser inferior a 200.000 euros en ciutats de més d'un milió d'habitants. La quantitat baixa fins al topall de 120.000 euros per a ciutats de menys de 100.000 habitants. Es tracta de sostres que, segons la PAH, deixaran fora "a la immensa majoria de les famílies".

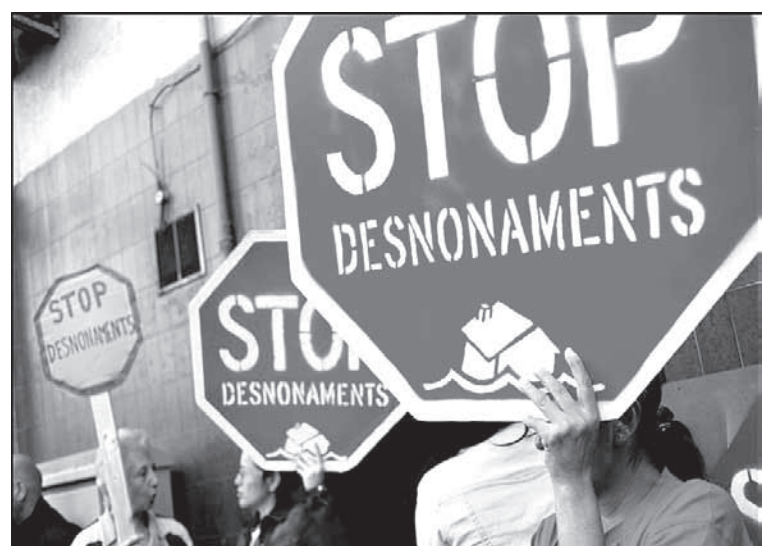
La PAH es basa en una enquesta contestada per 7.000 llars hipotecades per a argumentar que "la majoria de les execucions hipotecàries s'inicien per a deutes superiors a 200.000 euros". El Govern exclou del grup de beneficiaris a les llars que no tinguin a tots els seus mem-

bres en atur i amb una quota hipotecària inferior al 60% dels ingressos de la família. No obstant això, el codi sí tindrà efectes retroactius i podrà incloure a aquelles llars el procés d'execució hipotecària de les quals s'hagi iniciat abans de la publicació de la mesura. La intenció del Govern seria que les entitats negociïn amb la llar afectada de forma gradual: en un primer pas es reestructuraria els terminis del deute fins a 40 anys, una segona fase inclouria una quitació i només si no hi ha altre remei s'establiria la sortida de la dació en pagament.

En el seu anunci el Govern no ha detallat els incentius fiscals dels quals es beneficiarien les entitats si apliquen aquest nou codi. En les declaracions de Guindos en el Congrés i en altres aparicions en premsa, l'engegada del codi s'anunciava al costat d'una rebaixa o supressió

de l'Impost de Transmissions Patrimonials i altres rebaixes fiscals per a les entitats que s'acollissin al codi. Per la seva banda, la PAH ha insistit en les mesures que recollirà

la Iniciativa Legislativa Popular en la qual està treballant: la dació en pagament retroactiva, el lloguer social universal i la moratòria en els processos de desnonament.

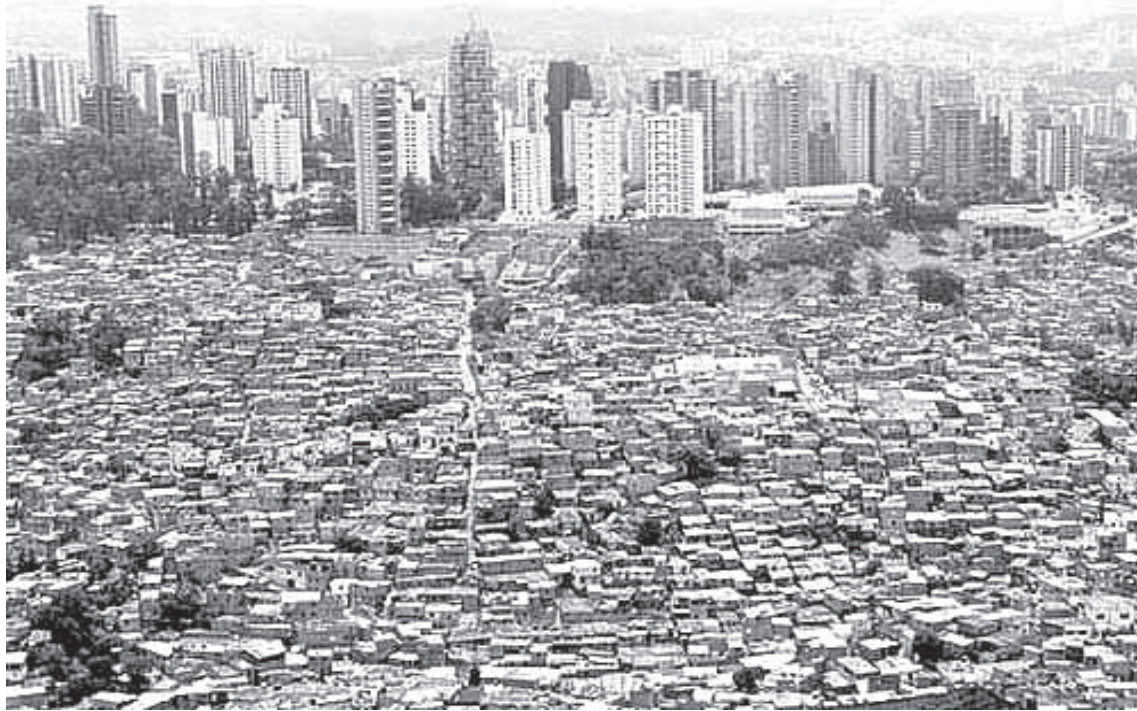
Dinamita de cervell

La pobresa: un mecanisme classista de poder i repressió

José Iglesias Fernández

La pobresa ve de lluny: l'esclau era un pobre lligat als capricis i aberracions d'un amo, el servent era un pobre lligat a un territori que acatava les ordres d'un senyor feudal, el treballador és un pobre que depèn de si un capitalista vol emprar-lo (1). Les societats classistes utilitzen la pobresa com un mecanisme per exercir un poder repressor sobre les poblacions que controlen. Marx afirmava que, en el capitalisme, quant més gran sigui el creixement de les fortunes empresarials, major serà la depauperació de les poblacions (2). Ha de quedar clar que "el fonament del poder resideix en l'explotació. En la necessitat per part d'un grup social d'obtenir, mantenir i legitimar la seva expropiació del producte excedent creat per altres grups socials [i que] la teoria de l'explotació capitalista, així com els seus efectes socials [la pobresa], i la teoria de la lluita de classes formen dues parts intrínsecament relacionades d'un tot" (3). La pobresa s'ha de mantenir entre les poblacions per desenvolupar-se submisses i poder exercir aquesta capacitat d'explotació, aquest domini de classe. Però, com es genera la pobresa? A les societats esclavistes: per conquesta i apropiació dels recursos naturals i la despossessió de la llibertat humana; a les feudals: per consolidació de les invasions anteriors i la conservació de la propietat privada dels recursos que eren comuns (4) i, a les capitalistes, mitjançant el sistema d'explotació laboral. Adam Smith va veure el naixement del capitalisme com la recerca del benefici, però Marx va ampliar aquesta idea explicant com els canvis de societat són provocats pels mètodes de producció i les relacions socials que les originen.

En el capitalisme, la pobresa neix de l'explotació, de la diferència entre la riquesa que produeix el treballador, però en ser apropiada pel capitalista, aquest lliura a l'obrer una part bastant menor en la forma de salari, de salaris de po-

bresa. És a dir, el treballador sempre percep una part menor de la que produeix, apropiant-se l'empresari de la diferència o plusvàlua. "Marx va explicar que la llei econòmica fonamental de la producció capitalista és la producció de plusvàlua. És a dir, la necessitat d'augmentar incessantment la quantitat de valor creat en cada cicle productiu [...] Aquesta llei econòmica es converteix en la llei social general que caracteritza la societat capitalista" (5). Per tant, repetim, la pobresa és sistèmica i té l'origen en la relació capital-treball, atès que el treballador sempre percep menys riquesa de la que produeix, mentre que l'empresari sempre s'apropia d'una part de la riquesa que no ha produït. Es poden organitzar bancs d'aliments, menjadors socials, o crear organitzacions per atendre els pobres, que únicament ajudaran a suavitzar el rigor de la mateixa en aquests col·lectius, però la pobresa només quedarà extirpada quan el capitalisme -i amb ell les societats classistes- quedi destruït.

Altres mecanismes d'opressió relacionats amb la pobresa

Els capitalistes disposen d'altres mecanismes per exercir el control sobre els empobrits: la corrupció, la fam i la por, la caritat i, en última mesura, la repressió policial, judicial i penal. En aquests mecanismes participen, no només els polítics i acadèmics, sinó fins i tot institucions com les Organitzacions no Governamentals (ONG) i les fundacions (la de Bill Gates o la de Botín), o personatges mediàtics com Oriol Bohigas, Geraldine Chaplin, José Corbacho, Pep Guardiola, Loquillo, Luz Casal, Luís Rojas Marcos, Fernando Trueba, etc. (7). Les patronals, com la Confederación Española de Organizaciones Empresariales (CEOE) i el Círculo Empresarial de Promoción, Innovación, Marketing y Ahorro (CEPIMA), també incideixen en l'empobriment de la població, eliminant les lleis laborals que protegeixen les obreres: acomiadaments sense remun-

neració, eliminació del Salari Mínim Interprofessional i de les quotes per a les pensions públiques, minijobs de 400 euros, sense seguretat social, sense horari ni subsidi d'atur, o vacances, etc. En aquest sentit, cal entendre perquè les institucions caritatives, actuant a l'ombra del sistema, contribueixen a desmuntar la protesta social, en voler convèncer-nos que la pobresa pot ser combatuda des de dins del capitalisme, quan és evident que no és possible eliminar-la si abans no destruïm el mecanisme d'explotació, ànima i sang del sistema. Per exemple, un director d'un banc d'aliments, malgrat la seva actitud de bonisme, tirava la culpa a la crisi econòmica per l'augment de la pobresa, sense esmentar com és estructural en el capitalisme. Un altre exemple, en la mesura que els governs tanquen l'accés a les rendes mínimes d'inserció o les ajudes a la dependència, més famílies o persones estan abocades a anar a les organitzacions caritatives, com els menjadors socials, els bancs d'aliments, el voluntariat, etc. També és evident que aquestes institucions no consciencien a les persones en situació de risc de la necessitat de polititzar, d'enfrontar i assumir la destrucció del sistema com a causant sistèmic d'aquestes aberracions socials (8).

Cal, també, recordar com, "igual que ja havia fet Gramsci trenta anys abans, Foucault va alertar sobre el caràcter difús de les xarxes de relacions que afermen la dominació, i va insistir que el poder de la burgesia no es recolza tan sols, ni essencialment, en el control de les estructures públiques institucionalitzades de coerció i violència (a les quals s'identifica tradicionalment amb l'Estat), sinó en la seva capacitat de regular els processos de producció cultural" (9). Això ens porta a fer-nos diverses preguntes: els partits d'esquerra en els parlaments i en les diverses administracions, no s'han convertit en aparells del poder? No són els que reben i executen les directrius dels poders empresarials i bancaris? I si és així, poden ser considerats subjectes socials per a la transformació?

Més amenaces d'empobriment des del poder

Incansable en la seva avarícia de patró d'explotadors, el president de la CEOE carrega contra les regulacions laborals que impedeixen als empresaris fer contractes d'una hora o un dia, hagin de contribuir per l'acomiadament o no puguin pagar per sota del salari mínim, així com acomiadar totes les funcionàries i privatitzar aquests serveis públics tan indispensables per a la vida comunitària. No obstant això, a l'esquerra parlamentària no s'hi sent cap veu que reclami confiscar tota la riquesa productiva apropiada injustament per aquesta classe ociosa, i enviar a l'exili a la classe empresarial.

Així mateix, la consellera d'Ocupació i Afers Socials del govern basc, Gemma Zabaleta, va anunciar que verificarà si els perceptors d'ajudes socials tenen el seu empadronament en regla a través dels "models de cooperació tant amb la policia local com amb l'Ertzaintza". A aquesta illustre vividora de l'erari públic no se li acut proposar un control policial contra el frau fiscal empresarial o per alts directores de bancs i empreses, amb la corresponent fugida cap a paradisos fiscals. Una altra classe, la política, que cal enviar al desterrament. Mentrestant, el duc de Palma aprofita la seva posició de consort real per beneficiar-se de recursos públics, i el fill de la duquesa d'Alba titlla de mandroses les andaluses perquè reben un subsidi agrari de pobresa quan la seva família rep milions d'euros anuals per ser simple i planerament propietaris de terres que els seus avantpassats es van apropiat per 'dret' de conquesta. Algú necessita aquesta classe parasitària? Finalment, el president de govern Mariano Rajoy, en línia amb les propostes de la patronal en el document "Transforma Espanya" (9) prepara minuciosament quin serà el seu full de ruta de retallades-desastre destinades a incrementar encara més la pobresa. A part de les privatitzacions encobertes efectuades durant l'etapa del govern socialista en matèria de sanitat i educació, avancem aquelles manifestades amb molta cautela en el discurs d'investidura:

* En l'econòmic. Retallar el dèficit en 16.500 milions, especialment el dedicat a la despesa social. Les empreses no hauran de pagar l'IVA fins que ho hagin cobrat. Limita al 0,4% el dèficit públic de les diverses administracions. En l'àmbit fiscal no apareixen mesures per pujar l'impost als rics, o la limitació de salaris màxims dels directores. Reducció de l'impost de societats a empreses amb ingressos menors de 5 milions d'euros. Menor taxa d'impostos als beneficis no distribuïts.

* Pel laboral. Congelació de l'ocupació pública, eliminar els dies de festa pont. Ajudes a l'empresari de 3.000 euros pel primer treballador empleat (ajuda a autònoms). Profunda reforma integral del mercat de treball: 'absentisme laboral',

* Pel social. Únicament aplicar l'increment de l'IPC a les pensions més baixes, la resta queden congelades. Si no reduir,

almenys congelar totes les altres ajudes socials. Reformar el sistema públic de pensions (privatització encoberta). En una paraula, el paper dels polítics és generar polítiques contra els pobres mentre que el de les associacions és ajudar-los a ben morir, com reclama el nou model capitalista d'indole maltusiana.

El capitalisme, quin futur?

Immanuel Wallerstein no dubta a proclamar la defunció del capitalisme: diu que "la seva desintegració és irreversible, perquè està a la vista al final del seu declivi iniciat en la dècada dels '70 del segle passat i la lenta agonia durarà entre vint i quaranta anys més: el capitalisme modern ha arribat a la fi de la corda. No pot sobreviure com a sistema i per això passa per l'etapa final d'una crisi estructural de llarga durada. No és una crisi de curt termini, sinó un desplegament estructural de grans proporcions [...]". "El capitalisme

modern ha arribat al final del seu camí. No és capaç de sobreviure com a sistema", diu Wallerstein i afegeix: "Es tracta de la major crisi de la història. Estem en la transició a un sistema nou i la lluita política real que s'ha desfermat en el món amb el repudi de la gent, no plantegen el nou curs del capitalisme, sinó sobre el sistema que ha de reemplaçar" (10).

Cal prendre aquesta declaració amb força precaució, ja que són dels que pensa que sense un fort procés de transformació des de baix, en què la població i els moviments socials siguin els subjectes principals, que s'han anat incorporant massivament i assumint-lo com a propi, el capitalisme pot caure, però quina societat posaríem en el seu lloc? A més, i no menys important, poc podem fer contra la pobresa i a favor de les pobres, si aquests no es mouen, no es mobilitzen, si d'una vegada no assumeixen una consciència anticapitalista. Com assenyala Rajoy, "és obvi

que aquest programa no pot ser aliè, ni a les difícils circumstàncies que travessa el nostre país, ni als desitjos que acaben d'expressar els espanyols a les urnes" (11). Si la població empobrida segueix votant i participant en aquest model de democràcia representativa, poc hem de fer. Mentre aquests gestors del capital trobin legitimitació a les urnes per servir a les seves senyories, la Banca i l'Empresa, poc podem fer des de la protesta al carrer. Així de lamentable. S'imposen noves formes de contestació contra el capitalisme.

Referències:

1. Càritas, una multinacional especialitzada en l'almoina, assegura que la majoria de les persones que busquen assistència social, provenen de l'atur. Anna Flotats. "Els 'nous pobres' són ja un 60% dels necessitats". Pùblic, 17 desembre del 2011.
2. Si no morissin 120 milions de persones anualment, els pobres augmentarien en 1.200 milions cada deu anys. La fam, les

pandèmies i la guerra actuen d'obstacles destructius, tal com proposava el clergue T. Malthus. Veure José Iglesias Fernández. Malthus odiava els pobres, Marx la pobresa.

3. JL Acanda González. Poder i revolució: claus per assimilar a Foucault. Recerca: Revista de pensament i Anàlisi.

4. L'actual riquesa dels familiars de la Casa d'Alba procedeix del servei prestat als reis castellans en els seus conflictes amb la noblesa d'aquesta regió. Un dels seus antecessors, el famós III Duc d'Alba, va ser l'home de confiança de Carles I i Felip II, a Portugal, Nàpols i els Països Baixos, per més referències.

5. JL Acanda González. Treball esmentat.

6. El que no farà Càritas, i les altres organitzacions dedicades al assistencialisme, és conscienciar a aquestes persones en situació de pobresa o risc d'exclusió social en l'enfrontament de classe amb el capitalisme. Actuen de sedant-bomber del sistema.

7. Banc de Sabadell. Plans personalit-

zats sobre el futur. "Conversaciones sobre el futuro".

8. Caritas Europa va proposar i presentar durant el Congrés Europeu sobre Pobresa i Exclusió Social que se celebra a Madrid, set propostes polítiques de cara al 2020 entre les quals destaca la de "reduir en un 30 per cent el nombre de persones que viuen sota el llindar de la pobresa, el que suposa que hi hagi 25 milions menys de pobres".

9. JL Acanda González. Treball esmentat.

10. Com un ressó d'aquest document, Rajoy diu: "hem de resoldre com inserir amb avantatge en un escenari global, més poblat, més competitiu i més exigent". Veure Seminari Taifa: Quadern n.º 8, setembre del 2011.

11. I. Wallerstein. La crisi terminal del capitalisme comença per Europa.

12. Discurs d'investidura del president del PP Mariano Rajoy.

* José Iglesias Fernández és economista i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.

La il·legalitat del poder en temps de crisi

Jaume Asens i Gerardo Pisarello

El dret i el discurs jurídic ocupen un paper central en la configuració de les relacions de poder. Per a imposar un programa de retallades socials, una actuació policial i fins i tot una mobilització de protesta, fa falta força. Però també capacitat d'apel·lar al dret com font de justificació. La legalitat o il·legalitat d'una actuació no la converteix en justa, sense més. No obstant això, és un termòmetre que contribueix a calibrar la legitimitat del poder. I de les resistències que s'alcen contra les seves manifestacions arbitràries.

Aquest principi bàsic explica que el dret i la seva interpretació siguin un àmbit de disputa permanent. No hi ha poder que no intenti cobrir les seves actuacions amb el mantell de la legalitat. Les legítimes, sens dubte. Però també aquelles que no ho són. En nom de la llei, es poden assegurar drets però també assentar privilegis. Es pot reprimir i eliminar sense contemplacions les aspiracions legítimes de milers de persones. Aquesta arbitrarietat disfressada de legalitat, no obstant això, gairebé sempre troba una Antígona amatent a desemascarar-la. També en nom del dret i la raó.

Resistir al dret en nom del dret està lluny de ser una contradicció. La legalitat de la nostra època és una legalitat exigent. Bona part d'ella consisteix en tractats, constitucions i cartes impensables sense la derrota dels feixismes i altres dictadures que van assolir el segle XX. La Declaració de Drets Humans de 1948 i els Pactes Internacionals de 1966 estan inscrits en el seu codi genètic. Integren el ADN d'una legalitat que reconeix drets universals i principis garantistes, que comporta límits i controls a tot tipus de poders, públics i privats, d'estat i de mercat, i que està situada en la cúspide dels ordenaments jurídics.

En temps de crisis, aquesta legalitat es converteix en un mirall més incòmode de l'habitual, perquè reflecteix la falta de raó jurídica, a més d'ètico-política, de moltes actuacions del poder. El tancament intempestiu d'un centre sanitari d'urgència no només repugna intuïcions morals bàsiques; també amenaça drets elementals com la salut, la integritat física o la vida, quan no s'interna en un àmbit directament delictiu. El mateix passa quan un treballador és exposat a la violència injustificada de l'acomiadament;

o quan un migrant acaba en un Centre d'Internament, o quan una família sense recursos és llançada al carrer per no poder pagar un lloguer o una hipoteca. Es produeix, sí, una injustícia social. Però es conculquen, a més, llibertats elementals i garanties processals amb les quals l'Estat aspira a legitimar-se. I si la resposta a les protestes que aquestes actuacions generen és la repressió, en lloc de la protecció de les víctimes, el que té lloc és un acte d'impotència política. Però també una degradació de l'abast jurídic del pluralisme i de l'Estat de dret.

Poden oferir-se més exemples. Tots ells revelen una tendència que es consolida amb l'agreujament de la crisi: la tendència a la il·legalitat del poder. El poder il·legal és aquell incapaç de complir amb les regles que ell mateix s'ha donat, començant per les que se situen a la part alta de l'ordenament jurídic. Les polítiques neoliberals desplegades amb l'excusa de la crisi només han pogut avançar en oberta tensió amb aquestes regles. Arrasant amb la prohibició de regressivitat i amb el dret al degut procés. Desnaturalitzant el paper garantista dels convenis col·lectius. I buidant de contingut les constitucions socials i les declaracions de drets que Occident pretén oferir al món com credencial civilitzadora. Davant l'investida imparabla dels poders privats, els propis mecanismes de control institucional es revelen inútils. La deriva il·legal del poder és sancionada pel propi poder; governs, parlaments i jutges, amb honroses i escasses excepcions.

De vegades, és veritat, la contradicció amb constitucions i tractats s'ha salvat amb la producció d'una nova legalitat. Una legalitat orientada a tutelar privilegis de pocs per sobre dels drets de tots. Per això, quan els grans capitals especulatiu o les agències de rating asseguren que la seva actuació en la crisi compta amb cobertura legal, tenen una mica de raó. Bona part dels seus abusos serien impensables sense les prebendes legals obtingudes de governs de diferent signe. Sense totes aquestes lleis, reglaments i sentències que han donat llum verda a la cobdícia dels rendistes per sobre de les necessitats de les majories. Aquesta nova lex mercatoria, dissenyada a mesura d'un reduït grup de poders privats, ha esdevingut una sort de nova constitució global. Una rígida cotilla que tenalla els elements garantistes dels ordenaments estatals fins a tornar-los irreconoscibles. La regla europea de l'eliminació del dèficit a qualsevol preu hauria de llegir-

se en aquesta clau. Igual que la recent reforma constitucional espanyola, escocesa per a garantir als creditors "prioritat absoluta" de pagament en detriment dels drets socials i del principi democràtic. Ara bé: quan el poder s'estimba per la il·legalitat o consenteix la irrupció d'una legalitat privatitzadora, sovint mafiosa,

la protesta ciutadana, la desobediència, adquireixen nova llum. Apareixen, no ja com desordres susceptibles de criminalització, sinó com el primer dels drets. Com bandera necessària, irrenunciable, dels més febles en la impugnació de les actuacions il·legítimes del més forta, per a forçar-li a complir les seves promeses

garantistes, i per a instaurar, en aquest acte de rebel·lió, un ordre jurídic alternatiu, més igualitari i lliure de violència.

* Jaume Asens i Gerardo Pisarello són juristes i autors del llibre "No hay derecho(s): la ilegalidad del poder en tiempo de crisis".

Contraanuncis

El fracàs de les retallades

Vicenç Navarro, economista

Aquest article assenyala que les retallades molt notables de despesa pública, incloent despesa pública social, no estan recuperant la confiança dels mercats financers, empitjorant la situació econòmica que va en camí d'arribar a una Gran Depressió, causada, en part, per tals retallades.

El dogma neoliberal que ha estat imposant unes polítiques d'austeritat amb retallades molt marcades de la despesa pública, incloent de la despesa pública social (en transferències –com pensions i ajudes a les famílies–, així com en despeses en serveis públics de l'Estat del benestar –com sanitat, educació, serveis de dependència, escoles d'infància, habitatge social, serveis socials i altres–, que determinen en gran manera la qualitat de vida i el benestar de la gran majoria de la població), ha dominat tot el discurs i la pràctica política del Consell Europeu, de la Comissió Europea, del Banc Central Europeu, del Fons Monetari Internacional i de la majoria de governs de la UE durant aquests anys de crisi.

Aquestes polítiques de retallades han estat particularment accentuades en els països que despectivament es coneixen en la terminologia anglosaxona com PIGS (porcs), i que inclouen a Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya (Spain) als quals últimament han afegit una altra (PIIGS), a l'incloure's Itàlia.

Tals retallades s'han presentat com necessaris per a recuperar la "confiança dels mercats financers", frase gastada que s'ha utilitzat amb gran freqüència per a justificar-los. Altra frase també en gran ús en la saviesa convencional neoliberal és la necessitat de "mostrar responsabilitat fiscal", com si responsabilitat i retallades fossin sinònims. Ara bé, una

simple anàlisi de les dades mostra que, a pesar que aquells països han estat retallant i retallant, la famosa "confiança dels mercats" no ha aparegut per cap part. Els interessos del deute públic en la majoria d'aquests països han continuat elevadíssims, amb nivells insostenibles en tots ells. La desconfiança continua a pesar de les retallades, i això ha ocorregut pàis per país.

A Espanya hi ha hagut unes retallades sense precedents (accentuats ara més amb el Govern del Partit Popular), aprovant-se fins i tot una reforma de la Constitució que dificultarà en el futur la reducció de l'enorme dèficit de despesa pública social que té Espanya, el més baix, per càpita, de la UE-15 (el grup de països de la UE amb semblant desenvolupament econòmic al nostre).

A pesar d'aquestes retallades, els interessos del deute públic han anat pujant de manera tal que el president Rajoy ha indicat que portarà a terme les reformes que va fer Portugal quan va ser intervingut, possibilitat que el president Zapatero creia haver evitat amb les seves polítiques de retallades, les quals es justificaven per a prevenir el que ha acabat passant. Cap llavors fer-se la pregunta de com es justifica tant retall quan la famosa "confiança dels mercats financers" no ha aparegut per cap part?

Una situació semblant ha tingut lloc a Grècia, on les retallades estan generant una gran agitació social, sense que els interessos del deute hagin baixat. Abans al contrari, han arribat a uns nivells insostenibles. Un cas semblant és el d'Irlanda, on a pesar de les retallades de les pensions (de més del 10%) i de la reducció sense precedents dels beneficis socials i de l'ocupació en els serveis de l'Estat del benestar, els interessos del deute públic continuen ofegant al deute públic. I el mateix està passant a Itàlia.

Tots aquests països PIIGS han estat governats per partits conservadors (dictatorials en el cas de Grècia, Portugal i Espanya) en la majoria del període post

Il Guerra Mundial, sent les forces conservadores encara les dominants en la seva vida política i mediàtica. En tots aquests països –al revés que en el nord d'Europa– el món del treball és feble i el del capital (hegemonitzat pel capital financer) és fort. En conseqüència, tenen polítiques fiscals regressives, enormes frau fiscals i estats del benestar poc desenvolupats. I en tots ells la reducció del dèficit públic ha estat primordialment a força de retallades de la despesa pública social.

A pesar d'això, el seu deute públic, com percentatge del PIB, ha continuat augmentant des de 2007 sense que les retallades l'hagin reduït. A Espanya ha pujat del 36% del PIB al 68%, a Portugal del 68% al 102%, a Grècia del 107% al 161%, a Irlanda del 25% al 107% i a Itàlia del 103% al 120%. En realitat, aquestes

retallades han empitjorat la situació en lloc de millorar-la, tal com alguns de nosaltres vam predir. Els famosos "mercats" creuen que, tret que creixin, aquests països mai podran pagar el seu deute. I tals retallades estan dificultant que creixin. Com ha dit Wolfgang Munchau, codirector del Financial Times: "No entenc com algú amb formació macro-econòmica i amb un mínim d'honestat i decència pot donar suport avui la fantasia que les polítiques d'austeritat estimulen l'economia" ("Why Europe's Officials Lose Sight of the Big Picture", The Financial Times, 16/10/11).

Per fi comença a percebre's que alguna cosa no funciona amb les retallades. Fins i tot els neoliberals comencen a dir que tals retallades han d'anar acompanyades d'un estímul econòmic. Però assumeixen erròniament que la falta de creixement

econòmic (que abans deien que es devia a l'inexistent excessiva despesa pública) la causen els salaris "excessivament alts". Segons tal dogma, els sous han de reduir-se, la qual cosa enfonsarà encara més les economies de tals països, perquè el major problema que tenen aquestes és la falta de demanda, resultat de l'enorme descens de les rendes del treball (que han disminuït la capacitat adquisitiva de la majoria de la població) i de l'especulació financera, conseqüència de l'obscur creixement de les rendes del capital financer, i que ha provocat l'escassetat de crèdit.

La baixada dels salaris, juntament amb la reducció de la despesa pública, reduirà encara més tal demanda, duent-nos a una Gran Depressió. En realitat, per a amplis sectors de les classes populars, la Gran Depressió ja està aquí.

Disponible la digitalització del periòdic 'Solidaridad Obrera' des de 1907 a 1925

CEDALL www.cedall.org/

El conegut i mític periòdic "Solidaridad Obrera", sorgit en 1907 a Barcelona com l'expressió escrita més solida i duradora del "sindicalisme d'acció directa", ha estat digitalitzat des dels seus orígens en 1907 fins a l'any 1925. Aquest treball de compilació ha estat realitzat de forma pacient per l'historiador Paco Madrid.

El CEDALL (Centre de Documentació Antiautoritari i Llibertari), com a grup divulgador de la "memòria llibertària" en el nostre país, ha recollit i sistematitzat el treball que Paco Madrid ha portat a terme, integrant en el seu web la col·lecció del periòdic. Des d'aquest moment ja es pot consultar la que pot ser considerada com una de les millors "fontes primàries" del periodisme anarcosindicalista del nostre país.

En una primera aproximació podríem dir que durant aquesta etapa històrica, "Solidaridad Obrera", expressa de forma clara les diverses lluites obreres i socials en les quals estava immersa bona part de la classe obrera en els seus desitjos

d'emancipació social enfront del capitalisme espanyol i els diversos representants polítics que sustentaven el règim de la cridada "Restauració".

Una segona aproximació, ens duria a realçar la importància creixent que va anar adquirint el periòdic "Solidaridad Obrera" durant aquesta dues primeres dècades i que el va dur a convertir-se en "diari" durant determinats períodes d'aquesta etapa inicial. Només la persistent i dura repressió estatal va poder fer callar les seves pàgines en alguns períodes de gran combat social entre la burgesia i el proletariat. No podem deixar de costat, a l'esmentar breument aquest període històric, que "Solidaridad Obrera" com òrgan de premsa i propaganda va lligat de forma fecunda al gran avanç

organitzatiu i presència social que va adquirint l'anarcosindicalisme durant aquesta decisiva època.

Les organitzacions sindicals que van ser el seu suport econòmic i expressió conseqüent de la seva línia ideològica ("Solidaridad Obrera", "Confederació Regional del Treball de Catalunya" (CRT-C) i la mitificada Confederació Nacional

del Treball (CNT) van anar adquirint una força considerable en el nostre país, fins al punt d'arribar a ser la força sindical majoritària a nivell estatal i la millor expressió dels desitjos de transformació social en un sentit plenament llibertari.

Esperem i desitgem que la digitalització d'aquesta etapa històrica del periòdic

"Solidaridad Obrera" sigui una bona eina per al coneixement, investigació i divulgació del moviment obrer en general i de l'anarcosindicalisme ibèric del primer terç del segle XX en particular.

Podeu accedir als exemplars digitalitzats anant al web www.cedall.org/Documentacio/Castella/cedall203530000_Solidaridad%20Obrera.htm

"La Tramuntana", la construcció de l'anarquia en català

Una revista creada per Josep Lluas i Pujals

Crònica d'una xerrada de Jordi Martí Font feta a Lleida en el marc de les jornades sobre "Qüestió nacional i anarquisme" que organitzà la CGT de Ponent l'any 2002. Resum i transcripció: Esther Sancho.

Josep Lluas i Pujals (1852-1905) representa una forma de fer dins l'obrerisme, el catalanisme i l'anarquisme perfectament actual. Reusenc de naixença, emigra a Barcelona on aviat entra en els cercles progressistes de l'època, marcats per la diversitat de tendències i matisos ideològics, entre ells el catalanisme, i funda la revista d'expressió i crítica política "La Tramuntana".

Situem-nos abans al catalanisme del XIX, que la història oficial identifica amb la Renaixença, per comprendre dins quin altre catalanisme s'insereix Josep Lluas. Ens trobem en l'època en què l'aristocràcia catalana, la mateixa que no havia dubtat en abandonar la llengua del país en el període anterior –la mal anomenada Decadència– necessita d'un Estat modern que els doti de les infraestructures bàsiques sobre les quals desenvolupar la seva activitat econòmica. Aquesta incipient burgesia aposta pel catalanisme com una via per pressionar a Madrid en defensa purament dels seus interessos de classe, de manera que el seu catalanisme –el que ha passat a la història– no va més enllà d'un folklorisme amb reminiscències medievals.

La cultura popular catalana, en canvi, seguí intacta durant la Decadència; doncs el poble, a diferència dels aristòcrates, seguí parlant i produint textos literaris en català. L'única cultura que entrà en decadència fou la cultura d'elit i, en conseqüència, aquesta és la única que renaix. Josep Lluas és un clar exponent de l'altra cultura catalana, la

majoritària, la del poble, que no ha merescut ser dins els llibres d'història. Ell prossegueix la tradició cultural catalana del XIX, consistent en anar de poble en poble contant històries de personatges diversos, des de les més satíriques fins a les més escatològiques, conformant un ric folklore popular no recollit per Amades.

Josep Lluas s'aparta per tant del catalanisme burgès i es reclama a si mateix catalanista, anarquista, obrer i lliurepensador. És el catalanisme popular de Lluas un dels denominadors comuns en la majoria de lliurepensadors catalans que en aquella època es relacionen entre sí sense prejudicis ni sectarismes, com ara Farga Pellicer, Anselmo Lorenzo o el mateix Lluas, tots ells actius en l'Acadèmia, una mena de centre cultural i de debat ideològic que hi havia a Barcelona, i que unia gent de totes les procedències polítiques possibles dins el progressisme (republicanes, anarquistes, etc). L'altre denominador comú dels cercles progressistes catalans del XIX és el seu anticlericalisme i Lluas ho posa clarament de manifest en els seus textos.

L'any 1881 crea "La Tramuntana", una revista amb distribució a tot el Principat i part del País Valencià, que esdevé l'òrgan d'expressió no oficial del lliure pensament català. Hi escriuen, íntegrament en català, progressistes de totes les tendències sota la premissa bàsica de l'anticlericalisme. Lluas hi construeix un dels pensaments més coherents de l'anarquisme del XIX, essent dels primers teòrics sobre el col·lectivisme a nivell divulgatiu, i utilitzant l'humor més àcid com una eina de crítica a l'Església, l'Estat, l'Exèrcit i la burgesia. Aquestes connotacions humorístiques de "La Tramuntana" han servit als historiadors oficials per explicar-nos-

la com una revista satírica i prou, quan és molt més que això.

A través de "La Tramuntana", Josep Lluas posa de manifest un discurs polític que uneix catalanisme i anarquisme, com a contrapartida al catalanisme renaixent: "El catalanisme de tots aquells catòlics, apostòlics i carlins no consisteix en res més que confessar i predicar odi als castellans, cosa tan insensata i tan fora de lloc avui que precisament se vol portar la fraternitat humana més enllà de tota nacionalitat, que aquests catalanistes i tots els que s'inspiren en tan petita de mires, ells voldrien més que la independència de Catalunya, fer esclaus als catalans, subjectant-los al jou ignominiós del clericalisme i d'una aristocràcia estúpida i depravada."

L'altra gran aportació de Josep Lluas és la seva defensa de la literatura obrerista com la forma que tindran els obrers catalans d'ocupar el lloc que els correspon. Desenvolupa la teoria que l'alta cultura ha de ser ocupada per intel·lectuals afins i a continuació per tothom, doncs per Lluas tothom està plenament capacitada per fer literatura. Ell reivindica que la cultura pertany a la majoria, al poble, i no es pot permetre que la burgesia dirigent posi tots els mitjans en recuperar una literatura medieval que no interessa a ningú.

I de la teoria a la pràctica: quan s'organitzen els primers Jocs Florals al Centre de cultura de Reus (la dreta il·lustrada), el propi Lluas hi vol participar amb una composició en prosa que finalment no és ni acceptada a concurs, per tractar-se d'un text en pro del col·lectivisme. No resignant-se, Lluas organitza el 1885 a Reus el I Certamen Socialista, uns jocs florals alternatius sobre temes que afecten la classe obrera. Es fan al Centre d'Amics de Reus i s'hi realitzen diferents actes, discursos polí-

tics, lectures, i gairebé tothom qui hi participa en surt premiat, inclús Lluas amb la mateixa composició que havia estat rebutjada als Jocs Florals. Es va fer un II Certamen Socialista el 1887, consolidant Lluas la pràctica de la seva teoria sobre l'ocupació obrera de la cultura com a eina d'emancipació social, idea que, de formular-se avui dia, suposaria una revolució dins el món cultural català.

Una altra mostra de la posada en escena del projecte social de Lluas la trobem en el cicle de xerrades que, junt a Anselmo Lorenzo, van proposar-se de realitzar a l'Ateneu Barcelonès de l'època, lloc de reunió de la burgesia intel·lectual. Ambdós van exposar-hi el seu discurs social, que passava, com no, per l'eliminació de l'Església, fet que va provocar un encès debat entre els assistents que acabà amb l'expulsió de Lluas i Lorenzo de l'Ateneu. La crònica d'aquests fets la publica Lluas a "La Tramuntana" sota el títol de "A l'Ateneu dels Senyors" i ho exposa com l'exemple pràctic del seu

teorema social, explicant als seus lectors què fou amb la idea d'ocupar l'espai cultural que els pertanyia com a classe, que van anar al centre cultural burgès. En definitiva el pensament de Josep Lluas uneix revolució, nació i organització social, i troba la manera de difondre el seu missatge a través d'una revista, que avui dia seria comparable al Triangle, com a revista política que utilitza l'humor, amb les particularitats derivades de l'època que visqué Lluas, on la força de l'Església es trobava més explicitada dins la societat, qüestió del tot palesa a la revista.

El pensament de Josep Lluas

Josep Lluas i Pujals és un dels grans desconeguts en l'actualitat del que va ser el moviment obrer anarquista del segle XIX tant als Països Catalans com a l'Estat espanyol o a Europa sencera. La reconstrucció d'allò que pensava encara no s'ha fet i continua tancat entre les pàgines del setmanari "La Tramuntana" i els diversos llibres i opuscles que va publicar.

Josep Lluas i Pujals (Reus, 1852 - Barcelona, 1905) fou un obrer activista llibertari, catalanista, maçó i lliurepensador d'una gran importància teòrica i pràctica per al moviment obrer, republicà i anarquista del darrer terç del segle XIX a Catalunya.

El seu pensament econòmic cal situar-lo dintre de l'anarcocol·lectivisme bakuninista. Format al voltant de l'AIT i, sobretot, de l'Associació de la Democràcia Socialista, el grup secret de Bakunin que pretenia mantenir l'organització obrera dins dels paràmetres anarquistes, Lluas defensarà amb les seves pròpies paraules el col·lectivisme. Per ell, aquest és el sistema econòmic en què la propietat dels mitjans és de la col·lectivitat i l'estat no existeix, per tant en la seva actualitat se l'havia de combatre amb l'acció sindical, col·lectiva i revolucionària. Lluas s'enfrontarà sempre als que fan bandera de la "propaganda pel fet", els atemptats terroristes i el nihilisme que tanta fortuna va fer entre els mitjans anarquistes a finals del segle XX.

Durant anys, haurà de patir presó i fins i tot tortures per la seva pràctica periodística i també sindicalista però el detonant del seu abandonament de la lluita obrera serà el rumb que el moviment, a partir de la repressió que seguirà a la bomba de la processó de Corpus del carrer de Canvis Nous el 1896. Tal com s'havia oposat a tots i cada un dels atemptats anarquistes esdevinguts fins aleshores i a cada un dels muntatges policials patit, la seva resposta a la transformació del moviment obrer en un moviment d'amics de les bombes serà l'exili interior i l'abandonament de la seva tasca com a editor de "La Tramuntana" i el seu pas al periodisme esportiu.

Alhora, al llarg de tota la seva obra i accions, Josep Lluas manté una postura innovadora pel que fa a les seves propostes de dotar la literatura catalana d'un programa revolucionari que l'allunyi dels referents que la Renaixença. Davant del medievalisme renaixentista, proposa un espai de lluites socials que prengui el lema del progrés i el seu temps, l'únic que segons l'anarquista pot prendre de les mans de la burgesia la riquesa que suposa la creació literària. S'hi oposarà organitzant dos Certàmens Socialistes, una mena de Jocs Florals amb la intenció de dotar la classe treballadora de les eines que el conreu de la literatura d'idees dona a les classes dirigents. Aquest conreu literari suposarà també la defensa explícita de la llengua catalana com a l'eina bàsica seva de creació. I aquesta tria és especialment important ja que serà dels pocs anarquistes que al segle XIX intentarà formular una defensa de la llengua minoritzada des de postures racionalistes i llibertàries.

Jordi Martí i Font

> EL FAR

Autogestió: 2) Socialització de les dues línies del Metro

Ferran Aisa

El 22 de juliol de 1936 els treballadors del Metro van ocupar de la direcció de l'empresa, situada a la Ronda Universitat 31 i, després d'efectuar una assemblea van decidir confiscar les línies del Metro de Barcelona per posar-lo al servei del poble.

Només feia un dia que s'havia acabat la batalla al carrer amb el triomf popular sobre els militars feixistes. Els treballadors del Metro d'acord amb el Sindicat Únic del Transport de la CNT, el dia 24 posaven en circulació els trens a les sis de la matinada, sota l'ègida de l'autogestió. Els treballadors van fer-se càrrec de la direcció de l'empresa constituint un Comitè tècnic-administratiu de control format per nou delegats que es distribuïen les funcions següents: Delegats de Direcció: José Fernández i Ricard Gombau. Delegat d'Oficines: Máximo Pérez Díaz. Delegat d'Intervenció i Liquidació: Benigno Adiego. Delegat de Servei Tècnic i Tallers: Àngel Anzano. Delegat de Moviment: Rogelio Pérez. Delegat d'Oficines i Tallers: Manuel Molina. Delegat d'Enllaç: Àngel Garcia. Secretari auxiliar: Francesc Noguera i Delegat adjunt: Joan Timoneda. Desapareguts els càrrecs directius de l'empresa burgesa, el Comitè va decidir anivellar el sou de tots els treballadors i

va establir altres mesures econòmiques i socials, per exemple, amb el fi de combatre l'atur, va acordar posar en pràctica la jornada de 40 hores setmanals amb un augment de sou superior al 15 % fixat per la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya; així com la implantació de subsidis per malaltia, accident i jubilació. El Comitè del Metro va coordinar-se amb els Comitès centrals de les companyies ferroviàries MZA i Nord per tal d'impulsar els projectes d'obra d'enllaç ferroviari de Barcelona amb la col·laboració de l'Agrupació Col·lectiva de la Construcció, això significaria oferir feina a 5.000 obrers. El Comitè també enlairava projectes de benestar i cultura pels treballadors i els seus familiars amb la construcció d'una Clínica de Repòs i d'un centre cultural equipat amb biblioteca, sala de conferències, espais d'esbarjo, gimnàs, solàrium i dutxes.

El representant del Comitè José Fernández, afirmava que aviat disposarien de 4 nous cotxes motor que s'estaven construint a l'empresa col·lectivitzada "La Maquinista Marítima i Terrestre", que significarien un major confort i benestar pels usuaris del Metro. El delegat feia saber que el Metro de Barcelona modificaria els antics sistemes de revisió de les estacions, adaptant les normes empleades al Metro de París i Nova York.

Les primeres setmanes de gestió obren, amb la disminució de les despeses

va aconseguir augmentar la recaptació diària de la mateixa època de l'any anterior. El cronista d'El Diluvio (18-9-1936), acabava dient: "La Historia registrarà un dia la gran gesta colectiva del proletariado español, en esta jornada de triunfo, dolor y sangre; pero también es preciso que vayamos destacando la obra anónima, bien bordada, con trazos enérgicos y constructivos, como la de los camaradas del Metro Transversal, que constituye uno de los jalones indiscutibles interesantes de la gran conquista democrática de hoy". Quan la CNT va entrar a formar part del govern de l'Ajuntament de Barcelona, el delegat cenetista Vicente Pérez "Combinata" es va fer càrrec de la Conselleria-Regidoria de Serveis Públics des de la qual va col·laborar estretament amb les empreses de serveis col·lectivitzades entre les quals hi havia els Tramvies i el Metro. Les dues línies "Gran Metro" i "Transversal" van funcionar, malgrat la precarietat del moment, amb puntual precisió. Les restriccions elèctriques van ser el gran enemic del Metro que paralitzava en moltes ocasions les línies, la pèrdua de viatgers va suposar l'any 1937 que l'Ajuntament aprovés l'increment del preu del bitllet, que va passar de 0,25 ptes. a 0,40 per trajecte.

Les estacions de Metro també van complir una funció social molt important al ser utilitzades com refugi antiaeri pels barcelonins.

Justícia i política

Jordi F. Fernández Figueras

M'he assabentat pels mitjans de comunicació que un ciutadà anglès de 18 anys, Beau Isagba, ha estat condemnat a set anys de presó per trencar la mandíbula i robar una bicicleta a Ashraf Rossli, un estudiant malai, durant els aldarulls de l'agost de 2011 que van seguir la mort a trets d'un jove negre a mans d'un policia en un barri deprimid de Londres. Ho recordeu? Els disturbis es van estendre durant quatre dies per diverses ciutats d'Anglaterra amb saquejos i enfrontaments entre joves brètols i veïns. David Cameron va qualificar els protagonistes de simples delinqüents i va

assegurar que se'ls castigaria de manera exemplar... Potser ja no ho recordeu, passen tantes barbaritats, una rere l'altra!

No vull pas valorar si set anys de privació de llibertat són prou o poc per al delictes comès, i encara menys si la condemna s'ha fet segons uns estrictes criteris legals o condicionada per raons polítiques, perquè desconec la legislació anglesa i no tinc dades del context, però sí que penso que set anys de presó són molts anys. De fet, segur que a alguns els deu semblar poc, sempre hi ha la gent que s'omple la boca demanant condemnes més dures, gent que segurament no s'ha parat mai a pensar de manera profunda què deuen ser realment set anys tancat en una presó.

No seré jo qui disculpi Beau Isagba. Hauria de ser reeducat fins que assolís un alt grau de capacitat d'empatia envers el proïsme; però em pregunto si aquesta condemna tindrà alguna utilitat rehabilitadora o si és simplement la manera de posar fora de circulació un jove que ha fet nosa.

Com corregir la conducta de Beau Isagba i la de tants joves educats en els valors de l'individualisme consumista? No és tan difícil i no cal esperar que cometin cap delictes per fer-ho, només cal anticipar-s'hi i gastar els diners públics de forma adequada.

Per exemple, per què en aquells dies no hi passaven a les zones més deprimides i conflictives de Glasgow aquesta mena d'incidents? Precisament perquè la poli-

cia escocesa feia força anys que dialogava amb els delinqüents juvenils i els feia conèixer de prop les seves antigues víctimes, i perquè el govern d'Escòcia no havia retallat les despeses socials, a diferència del govern d'Anglaterra. Potser més que de disparar contra els joves i d'aplicar-los càstigs exemplars es tracta de fer servir la intel·ligència i gastar-se els diners que calguin en coses realment essencials.

Ara que hi penso, segurament tampoc ho recordareu, pocs dies després dels aldarulls de Londres, la justícia anglesa condemnava a un any de presó Donald Payne, un suboficial del primer batalló de la reina, que l'any 2004 va torturar fins a la mort un cambrer iraquità. Havia estat detingut conjuntament amb tota la resta

del personal d'un hotel, tots arrestats arbitràriament, tots encaputxats, els caps xops de petroli, colpejats amb barres de ferro durant 48 hores... En l'autòpsia del cadàver del cambrer es van trobar 93 ferides greus.

Aleshores... potser sí que puc valorar que la condemna de Beau Isagba és excessiva, potser sí que puc pensar que ha estat condicionada per raons polítiques. Set anys per robar una bici i trencar una mandíbula i només un per torturar i assassinar?

I quin exemple per a la joventut! Posa't un uniforme i satisfereix els teus instints de malfactor i sortirà a bon preu davant la justícia!

Receptes...

Faves ofegades

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

1 kg faves tendres esbessonades
100 g de xulla de ventresca (cansalada)

100 g de sobrassada
2 botifarrons
2 porros
2 manats de sofrits (cebes tendres)
3 grans d'all mitja lletuga
Un manat d'herbes aromàtiques

¾ de dl d'oli d'oliva
Una tassa d'aigua
Una tassa de brou
Sal i pebre bo

Elaboració:

Sofregiu dins una greixonera amb oli d'oliva la xulla tallada a trossos petits. A continuació

afegiu-hi els sofrits, els porros i els alls, prèviament ben netejats i tallats molt petit, i el manat d'herbes aromàtiques. Incorporau la sobrassada i els botifarrons tallats a trossos i salpebrau. Afegiu-hi les faves i deixau-ho coure a foc lent uns minuts i amb la greixone-

ra tapada. Agregau-hi la lleuga tallada, l'aigua i el brou. Remanau-ho de tant en tant i deixau-ho coure fins que les faves siguin cuites. Retirau el manat d'herbes i serviu les faves ofegades.

Bon profit!!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

La Calumnia

Joan Canyelles Amengual

(The children's hours. William Wyler, 1961)

Karen (Audrey Hepburn) i Martha (Shirley MacLaine), son dues mestres que han aconseguit amb molt d'esforç posar en marxa una petita escola. Karen surt amb el metge Joe (James Garner) i fan plans per casar-se. Però Mary (Karen Balkin), una nina mal criada i rencuniosa que viu amb la seva àvia Amelia (Fy Baitner), per vengar-se de les mestres que no li deixen fer el que vol i per evitar el càstig de la seva àvia, propaga el rumor de que entre Karen i Martha hi ha alguna cosa més que una amistat.

Tots els pares i mares retiraran les nines de la escola. Joe acabarà abandonant a Karen i Martha es suïcidarà.

Wyler entra en el món del cinema de la mà del cosí de la seva mare Carl Laemmle, fundador dels estudis Universal. Passa per diferents departaments abans de convertir-se en ajudant de director, per després dirigir entre 1926 i 1970 una quarantena de pel·lícules. Artista o artesà?. Autor o simple

il·lustrador de prestigioses obres literàries?. El debat, la polèmica ve servida, com molt sovint pels crítics de Cahiers du Cinéma i Positif que per una vegada es posen d'acord per situar-lo en la segona categoria.

Es cinematogràficament correcte donar-li la raó als crítics francesos (i a part de la resta del món) i afirmar que trobar en el cinema de Wyler quelcom semblant a una empremta personal es gairebé impossible (Com sempre aquesta opinió no es unànime: Roger Leenhardt va pronunciar la famosa frase "Fora Ford, Visca Wyler). Jo seré incorrecte i reivindicaré la qualitat i el talent de, al manco, part de la seva obra. Amb això no vull dir que tingui la personalitat d'un Ford o d'un Lubitsch. El director de "La Calumnia", era eminentment un home d'estudi, d'estudi cinematogràfic vull dir. Un professional que procurava fer la seva feina el millor que podia.

A "Carrer sense sortida", (Dead end, 1937), feia una contundent crítica social, enfrontat la riquesa dels poderosos amb la misèria dels que en prou feines intenten sobreviure. Basada amb una obra teatral de Sidney Kingsley guionitzada per Lillian Helman, oferia sense concessions una visió gens amable dels rics i de la policia. Una de les protagonistes es una al·lota que està en vaga i li retreu a un policia el cop de porra que li ha clavat un company seu solament per formar part d'un piquet informatiu. En un moment anterior li diu al seu germà petit "Si ens paguessin un sou just, no fariem vaga". Frase francament revolucionària per una pel·lícula nord americana d'aquella època.

El seu talent progressista va quedar clar durant el període de la "caça de bruixes", formant part del grup que va crear el Comitè en Defensa de la Primera Esmena, que feia referència a llibertat d'expressió i pensament.

L'any 1938 dirigeix la que per a mi es la seva primera obra mestra absoluta: "Jezebel". Intens drama sureny, prelude (i des del meu punt de vista supera amb esgruix) la que serà una de les pel·lícules més famoses de la història: "Allò que el vent s'endugué" (Gone with the wind, 1938-39 Victor Fleming i d'altres). Amb aquest fil inicià una fructífera col·laboració amb Bette Davis.

Dos anys després dirigeix amb la mateixa actriu com a protagonista "La carta" (The Letter). Es tracta d'una altra grandíssima pel·lícula. Ambientada

a una plantació de Malasia, té un començament espectacular: Leslie (Bette Davis) descarrega totes les bales d'una pistola sobre l'home que fins aquell moment havia sigut el seu amant.

Inmediatament després dirigirà "La llopa" (The little foxes, 1941). També (of course) amb Bette Davis com a protagonista. Situada en la segona meitat del segle XIX al Sud del Estats Units, és una certera crítica a l'ambició desmesurada. No gaudeix de molt bona premsa entre la crítica especialitzada, però a mi em sembla una pel·lícula molt notable.

A les tres pel·lícules que acabam de citar, Bette Davis fa probablement les millors interpretacions de la seva carrera (tot i que en una actriu del seu talent dir això és tal vegada un poc agosarat). Aquesta faceta, la de dirigir a actors i a actrius era pot ser una de les més destacades de Willim Wyler. Moltes de les dones i els homes que varen actuar a les seves pel·lícules varen ser nominades i nominats a l'Oscar a la millor interpretació.

L'any 1946 dirigeix la que probablement és la seva millor pel·lícula: "Els millors anys de la nostra vida" (The best years of ours lives), en la que parla del retorn a la vida civil dels militars i soldats que han participat a la segona guerra mundial. En aquets cas, gairebé tothom està d'acord en que és una gran pel·lícula. Va guanyar set oscars.

Tres anys després adapta per a la gran pantalla la novel·la "Washington Square" de Henry James amb el títol "La heredera" (The heiress). Per a molts és la millor de les adaptacions que s'han fet de les obres dels escriptors de Nova York.

En qualsevol cas, Wyler va rebre en tres ocasions l'Oscar a la millor direcció, respectivament per "La senyora Miniver" (Mrs Miniver, 1941), "Els millors anys de la nostra vida" i per "Ben-hur"(1959), (que personalment em sembla bastant insoportable, i on l'escena més famosa, la de les quadrigues, no la va dirigir ell). Això significa que amb tots els emperons que es puguin posar a les daurades estatuetes, Wyler va gaudir d'un mes que notable reconeixement per part de la industria. Si això és bo o dolent, és un criteri discutible.

Són pocs els crítics que defensen "La Calumnia". Desfasada, anodina, excessivament teatral, són alguns dels adjectius amb que la despatxen prestigiosos

crítics. Bertrand Tavernier, sense anar més enfora.

Segurament aquesta pel·lícula no va canviar la història del cinema i no es troba a la altura de les obres més logrades de Wyler. Però a mi em sembla una bona pel·lícula que a més a més podria ser bastant representativa de la seva manera de treballar.

Ben rodada, amb una adequada construcció del pla i en alguns moments amb una brillant utilització de la profunditat de camp, "La Calumnia", destaca com en moltes de les pel·lícules del director d'origen francès, per un magnífic treball interpretatiu de tots els actors i actrius que hi treballen, especialment el de les dues protagonistes: Audrey Hepburn i Shirley MacLaine. Fins i tot, l'habitualment insípid James Garner, està força convincent.

El que més m'interessa es rebatre el qualificatiu de "desfasada" o "antiquada". Aquets adjectius serien tal vegada oportuns si entenguessim que el missatge de la pel·lícula és que hi ha la possibilitat de que dues dones s'estimin, i que fins i tot, en determinats casos extrems poden arribar a tenir relacions sexuals.

Però per a mi hi ha una altra interpretació. Després de haver-la vista quatre o cinc vegades, pens que en realitat "La calumnia" és una pel·lícula sobre l'immens amor que la Martha sent per la Karen. Ella, la Martha, és l'autèntica protagonista. Una castradora i ofegant educació religiosa i la societat que l'envolta li ha impedit reconèixer la seva pròpia identitat. Són les convencions socials produïdes per aquesta forta moral catòlica (o protestant a la que sigui) les que precipiten a Martha al suïcidi.

Això que dic ho pot avalar una escena. Després de la Martha li hagi dit a la Karen que l'estima des de fa molts d'anys, però que no ha sabut fins ara, es retira a la seva habitació a descansar. Poc després la Karen puja a veure-la. La seva amiga esta asseguda a una butaca devora la finestra, ensimismada. "Vull anar-me'n d'aquí i començar de nou, em vols acompanyar?" li diu la Karen. "D'això en parlarem demà. Ara vull dormir", li contesta la Martha. I tanca els ulls. Durant uns segons, la Karen se la queda mirant. Hi ha un immens talent interpretatiu en aquella mirada d'Audrey Hepburn, solament les actrius superlatives son capaces d'oferir-nos instants tan memorables. És una mirada plena de tendresa i d'amor; tal vegada

també hi ha l'orgull d'haver generat en una altra persona, un sentiment tan poderós.

A algú li pot fer gràcia el llenguatge melodramàtic que utilitzen les dues mestres quan Martha li confessa a Karen que està enamorada d'ella. "Pot ser si que t'estimo com ells deien que t'estimava. Sempre hi ha hagut alguna cosa anormal dintre meu" "Em sento tan bruta que ja no ho poc soportar". Però a mi no m'en fa cap de gràcia. Son les expressions de dues persones privades voluntàriament de les seves llibertats. Atormentades i aterorides pels manaments de l'església, dels sacerdots.

Tal vegada, de manera involuntària, Wyler ha fet una contundent crítica a aquest aquest sistema de valors que pretèn convertir el sentiment amorós en una mena de perversió monstruosa. El lliure plaer amb una condemna eterna. La cultura del pecat i la culpa han tingut uns efectes devastadors per a molta gent. Sobre tot per les dones. El temps han canviat, però no els capellans i els papes.

Els que ressaven en silenci per la pau, beneïnt les tropes i els fusells que marxaven cap a l'Iraq i cridaven fins a perdre la veu contra la Llei de Matrimonis Homosexuals, no s'han mogut cap mil·límetre de les seves posicions. Per a ells el preservatiu continua sent una artefacte diabòlic. Més diabòlic que el VIH. És el mil·lenari patriarcat contra el que mai hem de deixar de lluitar.

El capitalisme i el patriarcat son els nostres dos grans enemics. Seria un error pensar que són la mateixa cosa. Poden ser aliats, però també poden deixar de ser-ho. Un exemple: ens podem imaginar després de ingerir begudes esperitoses o de fumar algunes fulles que no necessàriament han d'esser de tabac, que la Ana Botella s'ha convertit en la Presidenta del Govern de l'Estat espanyol, que ha fet pública la seva relació amb Esperanza Aguirre i que han manifestat la seva intenció de casar-se (ho faria Gallardon, naturalment) i de tenir fills. Res de tot això li impediria impulsar la reforma laboral que tenim a sobre.

El que vull dir es que tal vegada, lluitar contra el patriarcat és lluitar per ser més lliures i lluitar contra el capitalisme és fer-ho per una societat més justa. Ara mes que mai nosaltres no faltarem a cap de les dues.

Salut, anarquia i vaga!

Fitxa tècnica

Dr: William Wyler;
G: John Michael Haynes sobre la obra teatral de Lillian Helman;
Ft: Franz Planer;
Ms: Alex North;
Int: Audrey Hepburn, Shirley MacLaine, James Garner, Miriam Hopkins, Fay Baitner, Karen Balkin, Veronica Catwright, Jered Barclay, Gene Gannon.

Puntualitzacions a la "investigació"

Objectiu: matar Franco

Allò que els lectors de la revista *Sàpiens* no podran llegir

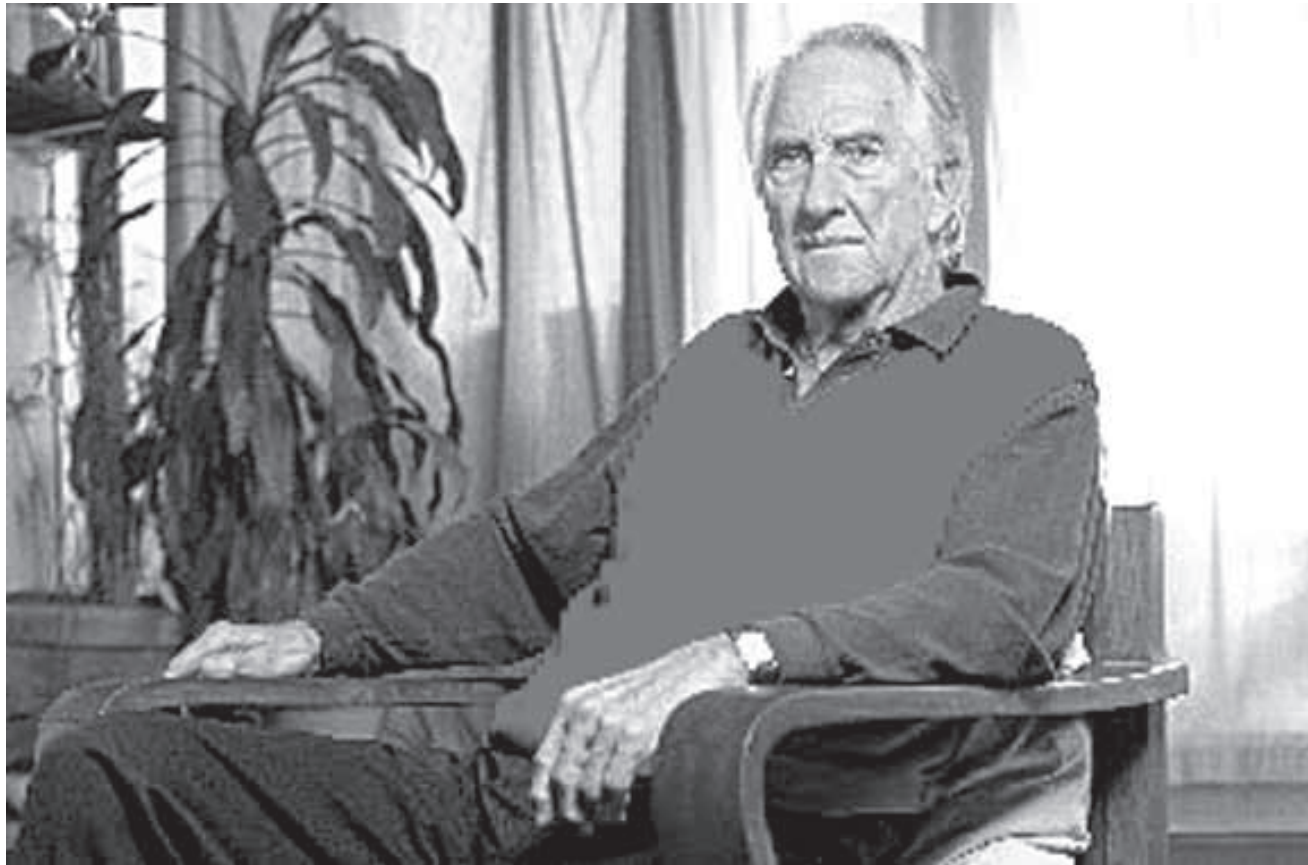
Octavio Alberola

Amb el títol "Objectiu: matar Franco" i la foto del Caudillo a la portada, la revista catalana *Sàpiens*, de febrer de 2012, presentava una "investigació" del periodista Antoni Batista titulada "L'atemptat que no va existir". En ella, al llarg de vuit planes, es pretén reconstruir l'entrellat de la temptativa d'atemptat contra Franco que va tenir lloc a Sant Sebastià el 1962, i "treure a la llum, per primera vegada, la implicació de Jordi Conill en un atemptat que va estar a punt de canviar la història". Una "implicació" deduïda de la "confessió de l'anarquista català Jordi Conill" mort el 1998. Per haver estat jo -com precisa l'autor de la "investigació"- el "coordinador de l'atemptat del palau d'Ayete de Sant Sebastià, on estiujava Franco", vaig manifestar la meua sorpresa a la directora de la redacció de *Sàpiens*: tant per "l'explicació" que dona l'autor del per què d'aital "investigació" com del per què amb "informacions" tan vagues i sense contrastar arriba a la conclusió que Jordi Conill va participar en la temptativa d'atemptat. Una suposada participació que no correspon a la veritat històrica dels fets: ni en el que ateny a la implicació de Conill en aqueixa acció ni en la "campanya internacional" que va evitar que se li imposés la pena de mort al nostre company. Doncs bé, com que *Sàpiens* s'ha negat a publicar les puntualitzacions que els vaig enviar, considero un deure no guardar silenci i puntualitzar el següent:

Sobre la "participació" de Jordi Conill

L'autor, el periodista Antoni Batista, ens diu que va conèixer Jordi Conill el 1974, quan tots dos militaven en els mitjans clandestins del PSUC. També diu que Conill era conegut com "el camarada Bonet"; però que no fou fins més endavant (no precisa la data) quan va descobrir el "gran enigma que amagava" aquest camarada. Després ens diu que fou consultant una documentació policíaca sobre l'historiador Josep Benet que descobrí, en una nota, que a aquest se'l presentava com "dirigente de la campanya internacional contra Espanya a raiz de la detenció del bandido anarquista Jorge Conill", i es precisava que aqueixa detenció havia estat "por intento de atentado contra Su Excelencia el Jefe del Estado". I a continuació, però sense precisar en quin moment, Batista diu que Benet va aclarir-li "uns episodis que coneixia molt bé", per ser "Benet qui aconseguí, a través dels seus contactes amb l'Església i en particular amb Montserrat i l'abat Escarré, que la cúria vaticana realitzés pressions d'alt nivell per evitar que l'executessin".

Així, sense precisar quins "episodis" va aclarir-li Benet, Batista diu que amb "aquestes informacions (background),

vaig parlar intensament amb Jordi Conill (...) al restaurant Heidelberg (...) Però aquell dia havia decidit explicar-m'ho tot, o gairebé tot". Afegint que Conill va permetre que ho gravés i que va confirmar les seves sospites "que havia participat en l'atemptat contra Franco que havien fet les Joventuts Llibertàries el 19 d'agost de 1962."

És amb aquestes "informacions" i amb aquesta "confessió" que Batista comença a construir aquesta "història", que ell mateix diu que "tenia molt de novel·la".

La novel·la...

Per introduir la "participació" de Conill en la Història, la "novel·la" comença amb una data errònia: "En el congrés Internacional de la CNT de Limoges, el 1960, s'havia acordat la creació d'una espècie de branca militar que denominaren Defensa Interior..." Efectivament fou en el Congrés de la CNT celebrat a Limoges, però no el 1960 sinó el 1961.

Després, un cop atribuïdes a Jordi Conill, Marcelino Giménez i Antoni Mur les explosions d'artefactes (29 i 30 de juny de 1962) en diverses institucions oficials de Barcelona, la "novel·la" segueix amb aquesta curiosa "informació": "Després, Conill es desplaçà al Lapurdi, en el País Basc, per a prendre part en l'operació de més volada". I, després de dir que "Mera i Alberola havien establert el quarter general a Donibane Lohitzune, un poble del País Basc del Nord", Batista escriu: "Jordi Conill participaria en la recollida d'explosius a través de la logística d'ETA". I per a donar més pes a aquesta "precisió", després d'una llarga ressenya "històrica" sobre ETA i un dels seus fundadors, Julen Madariaga, Batista afirma que "els llibertaris van demanar a ETA, que disposava d'una bona in-

fraestructura en els dos costats d'Euskal Herria, que els facilités explosius i els lliurés a l'escamot de Defensa Interior", afegint que a una qüestió que el feu a Madariaga ("poc després d'un dinar amb Conill") sobre "si tenia notícia d'aquella operació", Madariaga li va respondre: "Jo mateix vaig passar els explosius als catalans".

Batista fa èmfasi a continuació en què es "trobava davant del fet insòlit d'haver parlat amb dos protagonistes d'una cita curiosa destinada a matar el dictador" i que "Madariaga validava l'exhumació del secret del camarada Bonet". Afegint que segons li van "explicar els dos, el lliurament de la maleta letal va tenir lloc al vell pont d'Hendaia".

Les fonts de la novel·la...

Així doncs, les dues fonts d'informació que permeten a Batista construir la seva "novel·la" per a revelar avui (per què avui i no llavors?) la "participació" de Conill en aquesta operació són el propi Conill i Madariaga. Deixem continuar la "novel·la" en què Batista ens descriu el "desenvolupament" posterior de l'operació fins el moment en què prengué la decisió de fer explotar la càrrega de goma 2, perquè la resta de l'article solament té per objectiu acreditar la idea que "si Conill va poder escapar de l'execució fou per les gestions de Josep Benet, que pressionà al més alt nivell de la cúria vaticana" i minimitzar l'impacte del segrest del vicecònsul espanyol a Milà, Isu Elías, per un grup de joves anarquistes italians.

El que hem de retenir és que Batista s'ha permès muntar aquesta insòlita "revelació" del "secret del camarada Benet", a partir del que diu que Conill li va dir (seria interessant escoltar l'enregistrament), i del que, diu, li va dir Madariaga. I tot,

malgrat que dins l'entrevista a aquest darrer, que reproduïx *Sàpiens*, no es parla en absolut de Conill, i solament es refereix als "llibertaris", "els anarquistes bascos" i els "companys llibertaris de Baiona", mentre que Batista insisteix a parlar dels "anarquistes catalans" a les preguntes i en el títol de la nota. El mateix es pot dir de les vaguetats que, al respecte, va dir a Batista la filla de Conill sobre el que el seu pare explicava ("però com que m'explicava contes i coses una mica boges") o li explicava sa mare; perquè no es pot ser més imprecís i confús: "em vaig assabentar que el pare havia anat a França a través de familiars anarquistes de Vic. Allà van crear un grup operatiu anomenat Defensa Interior. El pare parlava francès i n'era el contacte". Per què Batista no consultà fonts més properes als fets i ni tan sols es plantejà aital obligació deontològica abans de fer públiques tan insòlites i infundades "deduccions" i "conclusions"? Per la urgència de publicar el seu article ara? Però, per què no ho va fer abans?

Per les raons que sigui, és lamentable que hagi actuat així, perquè, a més d'estalviar-me aquestes puntualitzacions -per la seva manca de rigor històric-, hauria pogut aportar -amb informacions més acurades- una prova important i valuosa (molt oportuna avui, que es jutja Garzón) per denunciar -també en el cas de Jordi Conill i els altres joves llibertaris detinguts i condemnats a llargues penes de presó el 1962- l'arbitrarietat infame de la "justícia" franquista.

Heus aquí doncs, per què em veig obligat a desmentir les afirmacions de Batista a *Sàpiens* sobre "la implicació de Jordi Conill" a la temptativa d'atemptat contra Franco el 1962. El que no significa que la intenció de condemnar-lo a mort o la brutal condemna que finalment li imposaren, no hagi tingut com a objectiu terroritzar l'oposició després de comprovar

la voluntat dels llibertaris d'atemptar contra Franco.

La veritat històrica

La veritat és que Jordi Conill no va participar ni directa ni indirectament en l'operació de Sant Sebastià. I això, precisament, perquè era un militant actiu de les Joventuts Llibertàries de Barcelona en aquells moments. La raó és que el DI (Defensa Interior) i la Comissió de Defensa del Moviment Llibertari Espanyol (CNT, FAI, FIJL) tenien, per mandat, no fer participar en les accions armades els militants de l'interior. No sols perquè es considerava que eren el més exposats a la repressió, sinó també perquè la

seva actuació era més valuosa en les activitats organitzatives i de propaganda que les tres organitzacions llibertàries realitzaven des de feia anys.

És veritat que Conill no estava d'acord amb aquesta decisió i que poc després de l'operació de Sant Sebastià, a finals d'agost, passà clandestinament a França per a reivindicar la participació dels militants joves de l'interior a la lluita armada. Cosa que li va ser denegada per la Comissió de Defensa, i Eleseo Bayo ho pot confirmar, perquè va ser present a la reunió. Pocs dies després, de retorn a Espanya, van ser detinguts, primer Conill, i després Bayo.

Quant a la presentació de la "campanya internacional" per impedir que Conill fos condemnat a mort, solament precisaré que la intervenció del cardenal Montini, futur Papa, es produí després que un grup de joves anarquistes italians segrestessin a Milà el vicecònsul espanyol Isu Elías, després que es sabé que el fiscal franquista havia demanat la pena de mort per a Conill. El segrest va tenir gran ressò mediàtic internacional i mobilitzà l'opinió pública antifeixista a Itàlia i al món. El diari ABC del dia 9 d'octubre de 1962 resumia la situació així: "Aquests judicis i sentències han provocat un moviment estranger a favor dels processats, moviment que ha tingut la seva expressió més greu a Milà, on els estudiants han implicat el cardenal Montini".

Tanmateix, amb això no vull dir que la intervenció de Josep Benet, a través dels seus contactes amb l'Església, no hagueren pogut pesar per provocar l'enviament del telegrama de Montini a Franco, perquè és obvi que, en darrera instància, foren els interessos polítics de l'Església i el Vaticà els que pesaren decisivament per a la intervenció de Montini.

Llibres

Visions perifèriques de combat ... on càpiguen tots els mons

Jordi Martí i Font

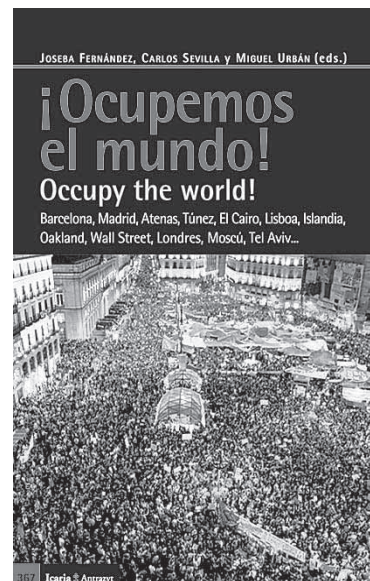
Editorial Riublanc, 2012

Dos anys després del llibre "Ni Nadal ni Setmana Santa", l'editorial Riublanc publica el llibre que havia d'acompanyar aquell volum d'articles crítics sobre el Camp de Tarragona. Es tracta d'un altre recull d'articles datats fa prop de deu anys en què la cultura, les lluites socials anticapitalistes d'aquell moment al voltant de l'antiglobalització i les manies de l'autor prenen forma de llibre. Es tracta d'un volum volgudament complementari d'aquell en què malgrat la temàtica sigui molt més general, el punt de vista perifèric es referma des del títol fins al contingut. Volgudament fora del centre i escolats cap a l'esquerra, els articles que recull "Visions perifèriques de combat" dibuixen el panorama de lluites perdudes que van fer possible l'actual saqueig a què els mercats (rics i banquers amb la connivència de polítics) estan sotmetent les nostres societats. Fa deu anys alguns els van plantar cara i ara

més que mai, cal que algú els la torni a plantar i aquest cop guanyi. O això o el caos (i aquí "caos" és una paraula decididament negativa...)
L'autor, el prioratí Jordi Martí i Font, és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i activista social i sindical (a la CGT i altres col·lectius).

¡Ocupemos el mundo!

Occupy the world!

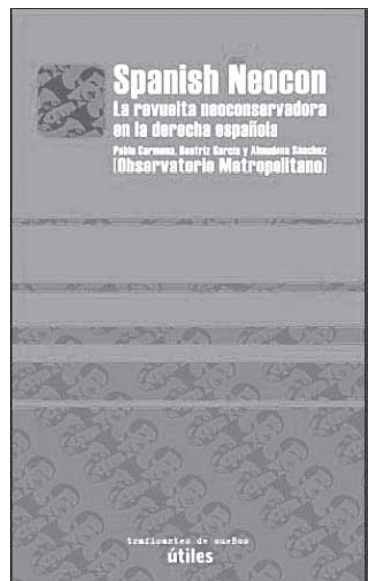
Carlos Sevilla, Joseba Fernández, M. Urbán (eds.)

Editorial Icaria, 2012, 208 pàg.

Barcelona, Madrid, Atenas, Túnez, El Cairo, Lisboa, Islandia, Oakland, Wall Street, Londres, Moscú, Tel Aviv... Quina alternativa tenim per a crear una societat alternativa veritablement democràtica? Quina organització social pot substituir al capitalisme actual? Quin tipus d'organitzacions polítiques i socials necessitem? El 2011, s'ha donat una extensió imparable de les lluites populars que han enluminat un nou "cicle rebel global", en el qual hem estat, d'alguna manera, un vaguista portuari de Oakland, una estudianta grega okupant la seva facultat, un islandès casserola en mà enfront d'un banc, una activista egípcia enfrontant a Mubarak i a la Junta Militar, un precari portuguès organit-

zant-se contra la por i la inseguretat. La "dictadura dels mercats" ha estat aquest element necessari per a reconèixer-nos en "l'altre". Som la mateixa cosa: el mateix objecte d'explotació. Però també som el mateix subjecte, el mateix cos capaç de negar l'existent com inevitable: És per això que hem après junts i juntes a vèncer la por individual per a trobar la força en el col·lectiu i ocupar l'espai públic. Cada pràctica de resistència està sent un estímul. Es difonen i es readapten a contextes aparentment desconectats i ho fan per a traslladar, gairebé cada dia, el centre del moviment d'un escenari a un altre: avui Egipte, demà alguna ciutat d'EEUU, passat demà Atenes o Moscú. El mes següent un nou país. Aquest llibre recull i analitza aquest gresol d'experiències amb escrits d'autors de tot el món.

Spanish Neocon La revuelta neoconservadora en la derecha española

Observatorio Metropolitano

Traficantes de Sueños, 2012, 216 pàg.

Una radical renovació s'ha produït en les files de la dreta espanyola. Es tracta d'una nova tendència política que es mostra extremadament activa tant en l'acusació als suposats culpables com en la presentació de solucions a una crisi cada vegada més desbocada. A la manera del Tea Party nord-americà, compta amb polítics, mitjans de comunicació, lobbies, institucions i associacions civils. S'autodenomina neoliberal i neoconservador: intenten restaurar el principi d'autoritat, la nació i la religió en les relacions polítiques, al mateix temps que defensen el més descarnat antiestatisme i el lliure mercat en les relacions econòmiques, sempre sense renunciar a l'amiguisme, les corrupteles i un descarat tracte de favor cap als seus socis econòmics i la seva clientela política. En aquest llibre s'analitzen els orígens històrics d'aquesta tendència en el liberalisme conservador espanyol, igual que la seva filiació atlàntica amb el pensament neocon nord-americà. També s'estudia el complex entramat institucional-mediàtic que va dirigir l'ona de mobilitzacions conservadores contra l'administració socialista, així com les polítiques institucionals en el principal dels seus bastions: el govern de la Comunitat de Madrid. A partir d'aquesta anàlisi una conclusió resulta evident: la minoria neocon ha assolit reunir a una comunitat orgullosa d'ésser de dretes, capaç de mobilitzar els mals i les inquietuds d'una important de la societat. En aquest sentit, entendre tant el seu mètode com les seves formes d'organització, de la mateixa manera que les seves diferències internes i els seus punts febles, es mostra com una tasca imprescindible en la llarga dècada que s'obre sota el mandat «popular». L'Observatori Metropolità de Madrid és un col·lectiu híbrid d'investigació i intervenció política format per activistes i professionals de diferents àmbits. El seu principal propòsit és oferir síntesis crítiques sobre les principals línies de transformació de les metròpolis contemporànies. Es tracta d'una labor desgraciadament abandonada per la major part del treball acadèmic i institucional però que resulta extremadament urgent per a emprendre qualsevol acció política democràtica digna de tal nom.

> L'ALTRA REALITAT

Jo acuso...!

Pepe Berlanga

El 13 de gener de 1898 Émile Zola publica al diari L'Aurore, a manera de carta oberta, i dirigint-se al President de la República de França, una fervent defensa del capità Alfred Dreyfus, acusat d'alta traïció. Sense pretendre emular a l'insigne escriptor, m'ha semblat oportú utilitzar l'enunciat per a denunciar la injustícia que, qui més haurien de callar, estan dedicant a uns companys i companyes l'únic pecat de les quals ha estat el creure's que els estatuts del nostre sindicat estan per a alguna cosa més que ocupar espai en un paper.

Jo acuso a qui duïen anys sense convocar assemblees en el seu sindicat i no obstant això acudien a tots els comicis amb acords i votaven, a qui no van liquidar durant anys les quotes cobrades per nòmina, desenes de milers d'euros que no van ser ingressats, a qui mai van rendir compte dels ingressos i despeses, mentre fardaven d'una pròspera economia.

Jo acuso a qui van convocar procés electoral en empresa amb secció sindical constituïda i d'esquena a aquesta, a qui van inhabilitar a afiliats en ple procés electoral i l'hi van comunicar a l'empresa, a qui van presentar candidatures paral·leles, quan els estatuts del seu sindicat encarreguen aquesta acció a la secció sindical.

Jo acuso a qui després de perdre una primera assemblea, decideixen no convocar-ne altra fins a transcorregut any i mig, a qui a pesar de rebre un terç de signatures de l'afiliació, decideixen no convocar assemblea perquè se sol·licita la renovació de càrrecs.

Jo acuso a qui executant maniobres maquiavèliques modifiquen l'afiliació territorial, sense posar-lo en coneixement dels afectats. Jo acuso a qui després de veure's abocats a la celebració de l'assemblea per a revisar la seva actuació, presenten un pobre i minso estat de pseudo comptes.

Jo acuso a qui han col·laborat amb la seva actuació a que l'empresa acomiadi als nostres representants, a qui han ignorat les campanyes de solidaritat per la readmissió dels acomiadats. Jo acuso a qui critiquen que hagin llençat la tovallola quan no van obtenir el suport que van reclamar.

I finalment: Jo acuso a qui no van voler solucionar aquesta situació a temps, per mesquins interessos conjunturals i per condemnar a l'ostracisme a qui tan sols van defensar les nostres sigles i la forma de fer que identifica a la nostra organització, i a qui continua queixant-se d'una insignificant sanció, quan els seus companys es troben acomiadats o amb expedients oberts, per haver encoratjat aquesta situació amb falses acusacions, conscient que no eren culpables. Quant als acusats, no sento per ells aversió ni odi. Els considero persones equivocades que han estat utilitzades maliciosament. Mitjançant aquest escrit només vull deixar constància de l'atropellament comès. No és sensibleria, només desitjo que la veritat prevalgui, i ho reclamo en nom dels principis de la idiosincràsia anarcosindicalista, que ha tolerat tant i que té dret a rectificar. La meua protesta no és més que un crit de rebel·lia. És el meu deure: no vull ser còmplice d'aquest atropellament.

Revistes

ROJO Y NEGRO

Periòdic confederal de la CGT a nivell de l'Estat espanyol, l'actualitat de les lluites sindicals i socials, www.rojoynegro.info

DIRECTA

Setmanari de comunicació, reflexió, crítica i informació en català, pensat, dirigit i sostingut des dels i per als moviments socials, www.directa.cat

NOTICIA CONFEDERAL

Publicació de la CGT del País Valencià, amb l'actualitat de les lluites sindicals i socials en aquest territori, www.cgtpv.org

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans, l'actualitat política i social nacional i internacional, reflexió i crítica, www.laccent.cat

LORENZO, CANTANT DE "EL NOI DEL SUCRE"

"Volem una nova societat on l'ésser humà sigui lliure"

"L'anarcosindicalisme és la única eina que tenen els treballadors per lluitar, vèncer i transformar els mitjans de producció"

> LES PARAULES SÓN PUNYS

La S. se'n va, els fan fora de casa...

jordimArtifont

La S. se'n va. Se'n va a viure fora de Reus. Ara els fan fora de casa i han de marxar amb la cua entre els cames i amb una frustració silenciosa... Sense casa i en silenci, en aquest cas no caldrà fer resistència passiva davant un altre desnonament. No acusaran ningú d'"agressió a l'autoritat" quan els mossos es trobin persones solidàries assegudes a l'entrada de la casa d'on faran fora qui hi viu per tal que faci cap a una subhasta o directament al banc.

Els se'n van en silenci, però els amos ja han preparat les lleis per reprimir qui no ho faci, una repressió que passarà a equiparar la resistència passiva a l'"agressió a l'autoritat", per tant: presó. Els "aldarulls de Barcelona" han estat la imatge que els tertulians habituals (d'Interconomia a Catalunya Ràdio) han llençat contra milions de persones pobres per dir-los que el que cal fer és el silenci, callar, obeir i marxar. O això o la presó, on també només hi van els pobres. I és que ja ho deia ma padrina: si et poses a robar, que sigui molt, perquè de rics mai no n'agafen cap, i els fets que jo he viscut corroboren dia sí i dia també les seves paraules. Camps, Millet, Undargarin... Sí, podem morir-nos en silenci. Sí, podem morir-nos de por, que és la mort més trista. Sí, podem callar i mirar cap a un altre lloc. Sí, podem parlar de les vacances que hem fet i que "s'han d'aprofitar perquè potser són les últimes". Sí, podem deixar-nos matar o que ens treguin un ull amb una pilota de goma democràticament... Sí, podem acceptar que ens robin els estalvis de tota la vida. Sí, podem acceptar que la "crisi" existeix i no és cap robatori organitzat...

Tot això ho podem fer. Gràcies pels consells. Però no ho farem. Som persones, no trossos de carn, malgrat alguns cops tinguem la sensació que de trossos de carn amb cap de suro cada cop n'hi hagi més... Som persones i volem viure plenament.

La S. té dret a viure a una casa, a la casa que pacientment han pagat mes rere mes fins que tots els membres de la seva família han estat expulsats del sistema, capitalisme en diuen i cal recordar-ho. Ella i els seus, que són els meus. Mentre els Borbons, que no són els meus, es foten 'tiros' amb escopeta i dels altres. Mentre els polítics parlen de llibertat i no paren de fer normes per prohibir-la. Mentre els banquers no diuen res però no paren de robar. Mentre la bona gent és perseguida, agredida, assassinada... per la gent d'ordre. Un altre món és possible i imprescindible. Perquè aquest és una merda; i no utilitzo cap figura literària per dir-ho. Un món on les persones com la S. i milions més puguin ser felices, on la violència (la legal i l'estructural, que ara mateix són les principals i les més lesives) no siguin els centres al voltant dels quals giri tot. On viure valgui la pena i no calgui sobreviure per existir. És possible, però cal lluitar-ho.

> LA FRASE...

"M'agrada treballar de manera independent sense que ningú t'estigui pressionant"

del teu vaixell i tinguis llibertat de decidir on vulguis actuar o per a qui actuis.

- Seguiu fidels a l'autogesió amb el vostre propi segell Odissea Records. Un fet que s'admira. Expliqueu-nos, què us motiva a tirar endavant això? I què penseu de la lliure descarrega d'Internet?

- Mantindre la teva pròpia productora té una part positiva i una de negativa com totes les coses a la vida. La positiva, que t'ú decideixes directament sense intermediaris i treballes per a tu mateix. La negativa, com sempre, la part econòmica, ja que en tu recauen tots els riscos. Per poder editar un treball has d'invertir a fons perdut, mai saps com funcionarà l'obra. Pots pensar que anirà bé i resultat tot el contrari i llavors és quan et pegues la gran hòstia. En el meu cas no seria ni la primera vegada ni la segona i sempre vas boig fent peripecies per poder cobrir els pagaments que genera qualsevol producció, al mateix temps que has de seguir generant obres, el manteniment de la banda, la teva vida personal i la gran quantitat d'hores que has de dedicar a això i no tenen preu, son, com aquell que diu, les 24 hores del dia.

Però hi ha alguna cosa que compensa tot això, i és el poder treballar lliure i sense lligams de cap tipus. Tot el demés ja ho vas solucionant sobre la marxa i per això treballes dur tots els dies. Sobre la lliure descarrega d'Internet, què vols que et digui, que jo realitzo obres perquè tothom que vulgui les disfruti, no les faig per negociar amb elles. Els diners fan falta per crear obres i per sobreviure en aquest sistema, això ho sé, no visc en un altre planeta. Però hi ha una casta de vidors que viuen a costa dels que componen les obres, i que a més aquests vidors, que son els que s'enduen la part més gran del pastís, o en alguns casos, el pastís sencer, que culpen i tracten de delinqüents al públic que escolta música i admira aquestes coses, quan els únics delinqüents i pirates son ells. Per la meua part, "que se jodan" i que desapareguin tots. Jo no faig obres per mantindre'm en aquest sistema sinó per acabar amb ell o intentar col·laborar amb un granet d'arena, perquè una societat millor pugui néixer i deixar una porta oberta als nostres fills, on la cultura la pugui disfrutar tothom i no només uns pocs privilegiats.

- Per acabar, després de més de 100 anys, com veus l'anarcosindicalisme?

- El veig amb molta il·lusió i sobre tot, el veig recuperant-se i sortint d'aquest forat negre al que el va enviar la història d'aquest país a causa dels 40 anys de dictadura. Veig a noves generacions de joves en els que confio plenament. Sé que l'anarcosindicalisme és la única eina que tenen els treballadors per lluitar, vèncer i transformar els mitjans de producció, sé que és una escola de rebels i que bé entenc, és una màquina imparable, amb la missió d'aplanar el terreny per anar creant sobre ell una nova societat, on per fi l'ésser humà sigui lliure i no tingui que demanar permís per a poder viure.

Dani Pérez, membre de Jovent Llibertari de Reus

L'any 2008, després de casi vint anys de carrera musical, el grup "Los Muertos de Cristo" realitzava el seu últim concert. L'any 2009 tornava als escenaris amb el nom de "El Noi del Sucre", un projecte nou que no deixa a ningú indiferent, com ho van aconseguir amb l'anterior grup. Lletres contundents, plenes de contingut polític, una barreja d'estils musicals però sense perdre la seva essència punk i amb un directe impressionant. Aquí us deixem una entrevista realitzada al seu cantant Lorenzo, d'Utrera (Sevilla).

- "El Noi del Sucre", Salvador Seguí, anomenat per Garcia Oliver "El Coloso del Anarcosindicalisme". Tot i que sigui la pregunta més repetida, perquè vau escollir aquest nom?

- Si, és una de les preguntes més repetides, però evidentment inevitable. El nom ja el tenia pensat des de feia bastants anys, concretament des de l'any 2000. És bastant complicat en una entrevista on estas limitat a un breu espai explicar tots els perquè del nom però, el significat que té més pes és el de recuperar, mitjançant el seu sobrenom, a una de les figures amb més pes dins la història de l'anarcosindicalisme d'aquest país. Tenia una visió sobre el que era la lluita i la organització del moviment obrer bastant avançada. Va ser un home que va patir molt els atacs interns dins de la pròpia organització, on el sector més fanàtic i extremista l'acusava de reformista, però la seva noblesa i la seva honestetat, deixava tombats als dogmàtics que l'atacaven en qualsevol dels debats que tenia amb aquests. La història ha demostrat una vegada més, que el poder no té por del

que més crida, sinó del que més fa. I Salvador Seguí, "El Noi del Sucre" en aquest camp era un veritable perill, i ho va deixar demostrat a la famosa vaga de la Canadenca, per això havien d'eliminar-lo. Així ho van fer el 10 de març de 1923 als carrers de Barcelona, assassinat vilment per pistolers pagats per la patronal catalana.

- Com valoreu el primer disc "A mi manera. Volum 1"? Ja hem pogut escoltar dos temes de "A mi manera volum 2", per quan teniu previst el llençament d'aquest segon?

- La idea no és treure discs com abans, sinó compondre cançons i aquestes anar penjant a Internet perquè la gent les escolti i se les pugui descarregar. Una vegada hi hagi un nombre determinat de temes, editarem un volum amb la seva corresponent portada i un llibret a l'interior, per aquelles persones que se'l vulguin comprar en format disc i on puguin trobar no només la part musical, sinó també informació en altres formats artístics que crec que poden ser interessants també.

La valoració és molt positiva, però també s'ha de donar temps perquè tot maduri, i és el temps el que fa que les coses agafin força. El llançament del volum dos no te data, s'editarà en format físic i es farà la presentació quan haguem acabat totes les cançons que el compondran. No tinc pressa, prefereixo fer cançons que m'omplin i que no faltin en els directes, que no pas gravar cançons que després de la gravació s'obliden i no es tornen a tocar o ni tan sols s'estrenen. Amb "Los Muertos de Cristo" vaig funcionar així, és la meua manera de veure les coses. Prefereixo fer un disc amb deu cançons, que no un amb 15 i la meitat de les quals siguin "de pas". És un dels punts positius que té el fet de treballar de manera independent i on ningú t'estigui pressionant. Fa molt de temps que prefereixo ser tortuga que ser llebre. També vull destacar un punt, les cançons duren de mitjana entre 5 i 6 minuts cada

una, la qual cosa equival en temps de música a quasi el doble de cançons d'entre 2:30 o 3:30 minuts, que és la mitja del que dura una cançó de qualsevol grup de rock, exceptuant alguns grups.

- "A mi manera, Volum 1", igual que en els anteriors discs de "Los Muertos de Cristo", ve acompanyat d'un llibre combatiu en el que es reflexa clarament la tendència llibertària del grup. Els vostres concerts estan plens de consignes anarquistes. Com veieu l'actual panorama musical alternatiu?

- El primer volum ha funcionat molt bé, es va penjar a Internet primer i després s'edità en format disc amb el seu corresponent llibret il·lustrat per David Silva, dibuixant amb el que porto treballant des de fa molts anys, ja amb "Los Muertos de Cristo". El format és diferent al convencional de format CD, a més, l'interior del llibre és més intimista, més personal. Volia deixar clar també que "El Noi del Sucre" no és una banda convencional, és un projecte personal que comparteixo amb diferents companys i que estan encantats de poder participar-hi, uns per afinitat ideològica i musical, altres simplement per la part musical com a músics. Sobre els concerts, en ells expresso el que penso, que pot ser compartit per uns i rebutjat per altres, però és llei de vida, si penses que agradaràs a tot el món, et pots portar moltes desil·lusions.

No sé si existeix realment un veritable panorama musical alternatiu, crec que totes les bandes toquen on poden o quan poden. Hi ha llocs on la indústria musical està al marge i altres on està present en menor o major escala, però la meua visió a aquestes altures és que has d'estar a tots els llocs on puguis dir el que penses i que les teves cançons siguin escoltades pel màxim possible de gent, per aquesta raó les crees, sinó això no té sentit. Això sí, sempre que tu siguis el que portes el timó